

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PREY DRIVE

I'M THE HOSTILE WOLF WITH AN INSATIABLE PREY DRIVE,
AND SHE'S THE LITTLE LAMB THAT'S ACCIDENTALLY
WANDERED INTO MY PATH.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN STEVENS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PREY DRIVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN STEVENS

İçindekiler

1. [Telif Hakkı](#)
2. [Blurb](#)
3. [İçerik Uyarıları](#)
4. [çoklu evren \(mul-ti-verse\):](#)
5. [Adanmışlık](#)
6. [Önsöz](#)
7. [1. Bölüm 1](#)
8. [2. Bölüm 2](#)
9. [3. Bölüm 3](#)
10. [4. Bölüm 4](#)
11. [5. Bölüm 5](#)
12. [6. Bölüm 6](#)
13. [7. Bölüm 7](#)
14. [8. Bölüm 8](#)
15. [9. Bölüm 9](#)
16. [10. Bölüm 10](#)
17. [11. Bölüm 11](#)
18. [12. Bölüm 12](#)
19. [13. Bölüm 13](#)
20. [14. Bölüm 14](#)
21. [15. Bölüm 15](#)
22. [16. Bölüm 16](#)
23. [17. Bölüm 17](#)
24. [18. Bölüm 18](#)
25. [19. Bölüm 19](#)
26. [20. Bölüm 20](#)
27. [21. Bölüm 21](#)
28. [22. Bölüm 22](#)

29. [23. Bölüm 23](#)
30. [24. Bölüm 24](#)
31. [25. Bölüm 25](#)
32. [26. Bölüm 26](#)
33. [27. Bölüm 27](#)
34. [28. Bölüm 28](#)
35. [29. Bölüm 29](#)
36. [30. Bölüm 30](#)
37. [31. Bölüm 31](#)
38. [32. Bölüm 32](#)
39. [33. Bölüm 33](#)
40. [34. Bölüm 34](#)
41. [35. Bölüm 35](#)
42. [36. Bölüm 36](#)
43. [37. Bölüm 37](#)
44. [38. Bölüm 38](#)
45. [39. Bölüm 39](#)
46. [40. Bölüm 40](#)
47. [41. Bölüm 41](#)
48. [42. Bölüm 42](#)
49. [43. Bölüm 43](#)
50. [44. Bölüm 44](#)
51. [45. Bölüm 45](#)
52. [46. Bölüm 46](#)
53. [47. Bölüm 47](#)
54. [48. Bölüm 48](#)
55. [49. Bölüm 49](#)
56. [50. Bölüm 50](#)
57. [51. Bölüm 51](#)

- 58. [52. Bölüm 52](#)
- 59. [53. Bölüm 53](#)
- 60. [54. Bölüm 54](#)
- 61. [55. Bölüm 55](#)
- 62. [Sonsöz](#)
- 63. [Pinky Promise](#)
- 64. [56. Av Sürücüsü Bonus Bölümleri](#)
- 65. [Spoiler odasına katılın!](#)
- 66. [Cadılar Meclisime Katılın!](#)
- 67. [Jen Hakkında](#)
- 68. [Ayrıca Jen Stevens](#)

Telif Hakkı © 2023 Jen Stevens

www.jenstevenswrites.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: [Ashes & Vellichor](#)

Düzenleme: [İyi Kız](#), [Yaramaz](#)

[Düzenlemeler](#)

Blurb

İki sırrım var.

Biri benimle birlikte öldü.

Diğeri peşimi bırakmıyor.

Hayalet mi, rüya mı yoksa yaşayan kâbusum mu emin değilim ama Sebastian Lancaster pençelerini hayatımın her alanına geçirmiş gibi görünüyor.

gerçek olduğunu bile kabul etmeden önce.

Ailesinin tatil evini kiralayan zavallı kızdan çok daha fazla şeyle ilgilenen New Yorklu bir milyarder olan Sebastian, her şeyden kaçıyor gibi görünüyor.

Ona atadığım klişeler.

Ama benim takipçi gizemli adamımın anlattığından daha fazlası var. Ben ikinci bir şans verildikten sonra hayatımı yeniden kurmaya çalışırken, o akşamlarını kız kardeşinin ölümünden sorumlu olanlara karşı yargıç, jüri ve infazcı olarak geçiriyor. Ta ki tacizci eski erkek arkadaşım Sebastian'ın bana gerçekte ne olduğunu göstermeye başladığı şey: soğuk kalpli bir katil.

Canavar ya da değil, beni sahiplendi ve Sebastian'ın açıkça belirttiği bir şey varsa, o da paylaşmayı sevmediğidir.

Bir sonraki kurbanı ben mi olacağım yoksa onu karanlığından kurtaran kişi mi?

Prey Drive, saplantı, arzu ve bir adamın sevdiklerini korumak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında karanlık ve çarpık bir hikaye.

İçerik Uyarıları

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir! Kendini hassas bir okuyucu olarak gören herkes bu kitaba başlamadan önce içerik uyarıları listesini incelemelidir.

İçerik uyarılarının tam listesine [buradan ulaşabilirsiniz.](#)

Lütfen riski kendinize ait olmak üzere okuyun. xoxo, Jen

çoklu evren (mul-ti-verse):

Muhtemelen sonsuz sayıda paralel evren içeren teorik bir gerçeklik.

*Bu dünyada gözlerimizle görebildiğimizden daha fazlası olduğuna inanan
herkes için.*

Önsöz

kuzu - 1 yıl önce

Arabamı garaj yoluna çektiğimde evi karanlık kaplıyor. Bir kez daha, sayısız kez rica etmeme rağmen Gabe benim için tek bir ışığı bile açık bırakmamıştı. Kapıya ulaştığımda kilidin açık olduğunu görünce şaşıyorum.

Mutfaktaki elektrik düğmesini çevirdiğimde, annemin mutfak masasındaki yerinden inlediğini duyuyorum, zira acımasız ampul başının üzerinde canlanıyor. Baykuş gibi gözlerini kırıştırıyor, masanın üzerine yığıldığı garip pozisyondan yavaşça doğruluyor. Burada uyuyakalmış. Daha doğrusu bayılmış. Kim bilir ne kadar zamandır karanlıkta yatıyordu?

Onu kovmak istiyorum ama Gabe, onu gönderme fikrinden her bahsettiğimde beni bu konuda suçluyor. İlişkilerinin biraz fazla samimi olmaya başladığını düşünmeye başladım, ama kendimi herhangi bir kıskançlık hissetmeye ikna edemiyorum. Gerçekten daha az umursayamazdım ve bu beni erkek arkadaşımı anneme kaptırma fikrinden daha çok korkutuyor.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor alnını ovuşturarak. Hemen yanımdaki ocağın üzerinde bir saat var ama ona bakma zahmetine katlanamıyorum.

"Gece yarısını geçti. Yorgunsan odana gitmelisin," diyorum ona, sesim hak ettiğinden daha yumuşak. Özellikle de burnu kıvrıldığında ve ağzı sadece bana ayırdığı kaşlarını çatarak aşağı doğru eğildiğinde.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye meydan okurcasına tükürüyor ve hemen yanında duran sigara paketine uzanıyor. Kutuyu ters çevirip boş olduğunu fark ettiğinde boğazından hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkıyor. Sonra gözleri yine beni buluyor, sanki hepsini ben içmişim gibi ters ters bakıyor. Ona evde sigara içemeyeceğini sayamayacağım kadar çok kez söyledim ama her seferinde duymazdan geldi. Bu noktada, tüm depozitom onun bağımlılıklarına gidecek.

Onunla bir tartışmaya daha girmek istemediğim için sinirli bir şekilde nefesimi tutuyorum ve tam Gabe ön kapıdan girerken onun yanından geçip oturma odasına doğru yürüyorum.

"Eve geç geldin," diye selamlıyorum, koridorda adımlarımı yavaşlatmaya zahmet etmeden.

Annemin kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldandığı mutfığa bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Ben yetiştim. Yatacak mısın?"

"Yetiştim" genellikle arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için durduğu anlamına gelir. Eminim yatağa girdiğinde, viski kokarken teorimin doğruluğu kanıtlanmış olacak. Umarım beni çok fazla rahatsız etmeden uyumuş olurum.

Başımı sallayıp hızlı bir duş almak için banyoya yöneldiğimde, Gabe mutfaka doğru yürüyor.

"Hemen arkada olacağım," diye sesleniyor ama ben kapıyı çoktan kapatmışım.

Kolu sonuna kadar çevirerek fokurdayan sıcak sudan uzaklaşıyorum ve iş kıyafetlerimi çıkarıyorum. Buhar soğuk banyoyu hemen dolduruyor ve soğuk hava tenimi ısırmadan önce hızla içeri atlıyorum.

Ve orada duruyorum. Tamamen ve tamamen bitkin bir halde. Güçten düşmüş. Ve güvendeyim, en azından şimdilik.

Yirmi dakika geçti ve günün tüm pisliklerini vücudumdan temizlemek için zaman ayırdım. Elektrik faturamızı ödeyebilmek için bugün çift vardiya çalışmam gerekti, beyefendiler kulübünde barmenlik yapıyordum. Patronuma fazladan vardiya için yalvardıktan sonra, faturanın yarısını karşılayacak kadar para koparmayı başardım. Gabe'in bu gece eve kendi yarısıyla gelmesi gerekiyordu, ama şu anki durumuna bakılırsa, bunun yerine bu geceki bar hesabına gittiğini tahmin ediyorum.

Ek süre istemek zorunda kalacağız. Tekrar.

Tam suyu kapatıyordum ki, bir el perdenin arasından yılan gibi kıvrılıp ortama dolanıyor ve beni küvetten dışarı çekiyor. Olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum, saldırganın elini kaybetmesine yetecek kadar çırpınıyorum. Onun Gabe olduğunu gördüğümde biraz olsun rahatlıyorum.

Ama gözlerindeki bakış rahatlamamın kısa sürmesine neden oluyor. Tekrar dik durur durmaz peşimden geliyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak kaçmamı neredeyse imkânsız hale getiren bir ayı gibi sarılıyor. Panikleyerek ayaklarımı tekmeliyorum, beni yere fırlatmadan önce birkaç kez kaval kemiğime vuruyor ve kafam gürültülü bir çatırtıyla seramik karoya çarpıyor.

Ve her şey kararıyor.

Bilincimi yeniden kazanmadan önce ne kadar baygın kaldığımdan emin değilim. Başım yana kayıyor, gözlerim nerede olduğumu ve az önce ne olduğunu anlamak için umutsuzca etrafı tarıyor. Ama her şey hala biraz fazla odak dışı.

"Tek yol bu Jovie," diye mırıldanıyor Gabe tepemde bir yerden. "Söz veriyorum güvende olacaksın."

Banyo. Gabe'le birlikte banyodayım.

Ve o beni incitti.

Kollarımı kaldırıp onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama kaldıramayacağım kadar ağır bir şey tarafından tutuluyorlar.

Annem aceleci bir ses tonuyla, "Acele et ve yap," diye ısrar ediyor.

Gabe'in elinin kalçama dolandığını hissediyorum ve onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışıyorum ama hareketlerim hedefine ulaşamayacak kadar gecikiyor. Beynim ve bedenim artık senkronize çalışmıyor. Ayak bileklerimi kavlıyor ve soğuk fayansa doğru itiyor, sonra ağırlığının bacaklarımın üzerine yerleştiğini hissediyorum.

"Deniyorum," diye homurdanıyor, sesi sinirli geliyor.

İç uyluğumu bir şey ısıyor ve sonra damarlarıma soğuk bir sıvı doluyor.

Her şey bir anda yavaşlıyor. Bedenim zihnimden daha hızlı gevşiyor -ki zihnim az önce yaptıklarının idrakiyle çılgına dönüyor.

Bana ilaç veriyorlar.

Neden bana ilaç veriyorlar? Neden bana *saldırıyorlar*?

Neden, neden, neden?

"Diğerini tut," diyor Gabe'in hırçın sesi uzaklardan bir yerden. Kan kulaklarıma doluyor, yüksek bir sesle diğer her şeyi bastırıyor. tiz bir çınlama.

Etrafımda bir kıpırdanma oluyor ve sonra iç uyluğum boyunca daha fazla dürtme. Annem başımın üstünde bir şeyler mırıldanıyor. Gabe dizlerimin üstünde rahatlıyor. Birkaç kelime konuşuyorlar ve sonra birinin dudaklarını alımda hissediyorum.

"Benimle kal bebeğim. Yakında her şey yoluna girecek."

Saatler ve saniyeler eşzamanlı olarak geçiyor. Zaman etrafımda akıyor. Hızlı ve yavaş. İçeri ve dışarı.

Gabe ve annemin banyodan çıkması ve sağlık görevlilerinin bir sedyeyle içeri girmesi için geçen sürede nerede olduğumdan ya da ne olduğundan emin değilim.

Başımın üzerinde bir yerden bir şeyler söyleniyor ama hiçbirisi İngilizceye benzemiyor. Gerçek bile olmayabilir. Belki de onları kafamda ben uydurdum.

Belki de kimse beni bu kâbustan kurtarmaya gelmedi.

Başım sert fayanslara çarpıyor ve kurtarıcılara ne olduğunu anlatmak için ağzımı açmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Şişmiş dilimin arasından sadece karmakarışık bir sesli harfler karmaşası geçiyor ve sonra bir sedyeye kaldırılıp yanıp sönen kırmızı ışıklar eşliğinde dışarı taşınıyorum.

Her şeyi onlar planladı.

*Bana saldırdılar.
Beni öldürmeye çalıştılar.
Yaptıkları yanlarına kâr kalacak.*

KURT - 1 yıl önce

"Biliyorum, biliyorum, geç kaldım," diye sesleniyor Sienna, annemizin etrafa saçtığı mobilya dağınıklığından zarifçe sıyrılarak ailemizin çatı katından bize doğru ilerlerken.

"Neredeyse tüm yemeği kaçıırıyordun," diye azarlıyor babamız Sienna balkon kapısından içeri girdiğinde, ağzına bir parça daha biftek tıktırmadan önce ona bakma zahmetine bile girmiyor. Annemiz ona o kendine özgü bakışını attığında rolünü sürdüremeyeceğini biliyor.

Annemiz ayağa kalkıyor ve benimkinin yanındaki sandalyeyi ve soğuk yemek tabağını işaret etmeden önce onu kucaklıyor.

"Gelebilmemize çok sevindik," diye yumuşatıyor ve babamıza kaba karşılamasından dolayı azarlayıcı bir bakış fırlatıyor.

Kız kardeşim bana dönüp gözlerini deviriyor ve babamızın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında sessiz bir konuşma yapıyoruz. Gerçekten hiçbir fikri yok. Son zamanlarda ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum, çünkü tek konuşmak istediği şey Tarikat. Beni üyeliğe kabul etmesi için üzerinde baskı var ve kardeşlerine verebileceği hiçbir cevabı yok çünkü onlara katılmaya niyetim yok.

Bu durum aramızda büyük bir gerginliğe neden oldu, ancak buna şaşırmanın.

Hiçbir şeyi onun yaptığı gibi yapmakla ilgilenmiyorum.

Sienna "Çok lezzetli görünüyor," diye iltifat ediyor ve annem de gururla ona bakıyor.

Aile yemeklerimizi kendi pişirmesi için özel aşçıyı gönderiyor ve bize kartondan yemek yapsa bile Sienna bunu gülümseyerek kabul ediyor ve kendini iyi hissettiğinden emin oluyor.

Masanın diğer ucunda Sienna'nın okul programı ve birkaç ay sonra mezun olduktan sonra ne yapacağı hakkında konuşurlarken, ben ve

Babam sessiz kalır, kendi açmazımıza kilitleniriz.

Annem olmasaydı bu yemeklere bile gelmezdim. Aynı şehirde, sadece birkaç blok ötede yaşıyor olmamıza rağmen, ailemi görmeden haftalar geçirdiğim dönemler oldu. Sienna, yüksek lisans bahanesini kullanarak daha da uzun süre görüşmedi. Ama babamın kontrolcü ve çekilmez olduğu yerde, annem tatlı ve rahatlatıcı. Bizi özlüyor -bizi büyütmenin getirdiği kaosu özlüyor ve bizi her yıl okula göndermenin ne kadar büyük bir hata olduğunu çok geç fark etti.

Hepimizin ayda iki kez buluşup yemek yemesi ve hasret gidermesi için bir randevu ayarladı ve ne ben ne de Sienna onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyoruz, bu yüzden her seferinde geliyoruz. Sienna'nın bu gece olduğu gibi iki saat geç kalsak bile.

"Bahar tatilinin son gecesinde ne yapıyorsun?" diye soruyor Sienna'ya, tüm yemek takımları kaldırıldıktan sonra, tüm dikkatini ona vermek için çenesini ellerinin arkasına dayayarak.

Sienna omuz silkiyor ve bir an cevap vermemek için ağzına bir çikolatalı trüf atıyor.

"Hadi ama, özel bir şeyler yapmalısın. Büyük ihtimalle bu senin son bahar tatilin olacak."

"Tabii daha fazla eğitim için geri dönmeye karar vermezsen. Yine," diye şakacı bir tonda söylendim ama mesajım açıktı. Neden okulla uğraştığını hiç anlamadım.

Bana gözlerini deviriyor ve ön koluma gereğinden fazla bir güçle vuruyor. "Aslında, *göt herif*-" diye söze başladı, annem onu kullandığı dil yüzünden azarlayınca durakladı. Özür dileme zahmetine girmeden sırtını dikleştirdi ve devam etti. "Evimi ayarlayana kadar bunu duyurmayı bekliyordum ama doktoram için Yale Tıp Fakültesi'ne kabul edildim. Plastik cerrah olacağım."

Annem bir çığlık atarak oturduğu yerden kalkıp masanın etrafını sarıyor ve Sienna'ya sıkıca sarılıyor. Ben kendi tebriklerimi mırıldanıp onların heyecanlı konuşmaları arasında kaybolurken, babam karşımızda sessizce oturuyor ve dudaklarına nadiren gururlu bir gülümseme yayılıyor.

Sienna ortalık sakinleşince, "Bu gece Mallory ve kızlarla kutlama yapmaya gidiyorum," diye açıklıyor ve nedense bu sözler babamın ilgisini çekip bakışlarını telefonundan kaldırmasına yetiyor.

"Styx'te mi?" diye soruyor, Sienna başını sallayınca umutlu ifadesi düşüyor.

"Jamie hafta sonu için L.A.'den geliyor ve yeni bir bara gitmek istiyor."

"Belki de bu hafta sonu boş oturmalısın..." diye ısrar ediyor, gözleri yalvarıyor. Sienna martinisini dudaklarına götürerek gülüyor. "Hadi ama ihtiyar,

Beni iyi eğittin. Dışarıda bir geceyi idare edebilirim," diye takılıyor. "Ayrıca, *beni* kutluyorlar. Gelmemem tuhaf olurdu."

Sandalyesine geri otururken, yüzünde hâlâ eskisi gibi sıkıntılı bir ifade var. "Sadece geç saatlere kadar dışarıda kalmayacağına söz ver."

"Tamam baba. Söz veriyorum." Bir tartışmayı kazandığında her zaman yaptığı gibi, megawatt gücündeki gülümsemesini ona gösteriyor. Babamın durumunda bu her zaman böyledir. Küçük prensesini hiçbir şeyden mahrum edemez.

Ayrılırken Sienna beni arkadaşlarıyla birlikte dışarı davet ediyor ama pazartesiye kadar akşamdan kalmayı haklı çıkaracak kadar çok işim var, bu yüzden reddediyorum ve ona başarılarını başka bir gün kutlayacağımıza söz veriyorum. Ve böylece annemize veda öpücüğü verip farklı yönlerle doğru yola çıkıyoruz.

Beş saat sonra, kız kardeşim beni son kez aradı. Ve adı ekranımda son kez yanıp söndüğünde, kırmızı düğmeyi kaydırıp görmezden geliyorum.

Çoğumuzun sevdiklerimizle geçirdiğimiz zamanın avantajını kullanmamız ne kadar ironik. Her zaman daha fazlası olduğunu varsaymamız. Her zaman bir *sonraki sefer*. Gecenin nasıl biteceğini bilseydim, çok farklı seçimler yapardım.

O kulübe asla adım atmaması için ısrar etmekle başladı.

Bölüm 1

kuzu - şimdiki zaman

Kız kardeşim Halen, sürgülü cam kapıları örten kalın perdelerin arasından burnunu uzatıp özel, puslu göle bakarak, "Dairede kalman için teklif hâlâ geçerli," diye hatırlatıyor.

Yanında duran karısına bir bakışım, bitmiş bodrum katlarında kalış süremi uzatmamı çoktan tartıştıklarını ve bir anlaşmaya varamadıklarını söylüyor.

"İyi olacağım," diyorum rahatsız bir kahkaha atarak.

Kennedy ile anlaşamadığımızdan değil. Aslında tam tersi. Geçirdiğim... kazadan beri kız kardeşim her adımımı helikopterle takip ediyor. Kennedy buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Halen bana güvenebileceğini düşünse de düşünmese de özgürlüğümü geri istiyorum.

Halen manzaradan uzaklaşıp Kennedy'nin yanında duruyor ve sessiz bir adım atma dürtüsüyle onu hafifçe yanından dürtüyor. Yine de bunu fark ediyorum ve yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğümde her zaman olduğu gibi midem bulanıyor. Benim için bu şekilde endişelenmemeli. Kimse endişelenmemeli. Ancak intihara teşebbüs nedeniyle bir rehabilitasyon merkezinde üç ay geçirmek, insanların sizin iyiliğinizi sahiplenmeleri gerektiğini düşünmelerine neden oluyor.

Her şey bir yanlış anlaşılma üzerine kurulmuş olsa bile.

"Burası gerçekten ürkütücü," diye katılıyor Kennedy, arka bahçeye bakarken burnunu kırıştırıyor.

Ürkütücü değil. Sadece sessiz. Yalıtılmış. Ve her zaman yaşadığımız küçük şehirdeki evlerinden çok farklı.

Bayıldım. Manzara çok güzel ve mahremiyet, rehabilitasyon sonrası altı ayımı Halen ve Kennedy ile geçirdikten sonra ve son yediyılımı eski erkek arkadaşım ile ya da çeşitli oda arkadaşlarımla ayaklarımın üzerinde durmaya ve devlet üniversitesini bitirmeye çalıştığım için tam da özlemini çektiğim şeydi. Kira da çok uygun.

"Gözlerden uzak," diye düzeltiyorum, Halen'in perdeleri açıp geniş yemek odasına biraz güneş ışığı girmesini sağlamak için az önce bıraktığı kapıya doğru yürüyorum.

Toz zerrecikleri lüks kumaştan püskürerek etrafımızda uçuşuyor ve evdeki diğer her şeyi kaplamış gibi görünen küçük tabakanın içine yerleşiyor.

Çevredeki ağaçlar evin üzerinde doğal ışığın çoğunu engelleyen bir gölgelik oluşturuyor, ancak aynı zamanda bu kavurucu yaz sıcaklığında serin tutuyor. Ayrıca, küçük çim şeridin sonunda özel bir plaj var.

bahçeden temizlenerek bir takılma alanı oluşturuldu. Güneş istediğimde tek yapmam gereken yeni arka kapımdan yirmi adım dışarı çıkmak.

"Yalnız kalmaktan korkuyorum," diye mızızlanıyor Halen, yaklaşımını değiştirerek. Parmağını yanındaki büfenin üzerinde gezdiriyor ve elini kot pantolonunun üzerinde hızla gezdirip silmeden önce topladığı toz miktarına bakıyor.

"Sahipleri bir süredir buraya çıkamadıklarını söyledi. Yeni gibi olması için bir Swiffer ve elektrik süpürgesi yeter," diye savunuyorum, bu noktada bu kadar titiz davranmasına sinirleniyorum. Karar çoktan verilmişti. "Ayrıca ülke dışına taşınıyor da değilim. Sadece yirmi beş dakika uzaklıkta olacaksın. Acil bir durumda bana ulaşabilecek kadar yakın."

Acil durumlar söz konusu olduğunda yirmi beş dakika bir ömür gibi gelebilir ve Halen de bunu en az benim kadar iyi biliyor. Yine de, son birkaç ayda yaptığı bunca şeyden sonra eyalet dışına taşınmadığım için minnettar olmalı. Hatta dediğim gibi ülkeden bile.

Evin sahibi New York'tan gülünç derecede zengin bir çift. Adam bir yatırım şirketi işletiyor ve karısına göre çok fazla çalışıyor. Birkaç yıldır buraya gelemediklerini söylediler ve buranın iyi bir şekilde kullanıldığını görmenin zamanının geldiğini düşündüler.

Bu kadar. Garip hayalet hikayeleri yok, arka bahçede gömülü cesetler yok. Tehlikeli temel sorunları yok. Sadece meşgul bir çift.

Benim için mükemmel. Tamamen mobilyalı bir ev, şehirdeki herhangi bir dairenin üç katı büyüklüğünde ve kiranın yarısı. Küçük, kristal berraklığında bir iç gölde özel bir plajım var ve şehirde beni bunaltan sürekli koşuşturmayla uğraşmak zorunda değilim. Tüm hizmetler dahil, tek yapmam gereken depozitoyu ödemek, bir çanta hazırlamak ve bakımsız, özel yapım mobilyaların üzerine nemli bir bez örtmek. Kaçırmak aptallık olurdu.

Kennedy biraz daha parlak bir sesle, "Sonunda ayaklarının üzerinde durabilmene sevindim," diyor. Kız kardeşimden yayılan gerginliği azaltmaya çalışıyor, ancak bunun imkansız bir başarı olduğunu şimdiye kadar bilmesi gerekirdi.

En iyi arkadaştan sevgiliye dönüşen Halen ve Kennedy, yin ve yang'ın mükemmel dengesidir. Birbirlerini bu fiziksel alemdeki her şeyin çok ötesinde bir seviyede tanıyorlar ve birbirlerinin güçlü yönlerine mükemmel bir şekilde oynuyorlar. Birbirlerini buldukları için çok şanslılar. Ancak bu tür bir bağın zorlukları da yok değil. Genellikle olaylara çok farklı iki bakış açısı var, yani bana.

"Şu ormanda bir seri katil saklanıyor olabilir ve senin bundan haberin bile olmaz. Şu pencerenin ne kadar büyük olduğuna bak! Dışarıdan herhangi biri seni izliyor olabilir."

Halen yemek odasından aile odasına doğru koşturuyor ve kollarını uzatarak göle ve çevredeki ağaçlara bakan tavandan tabana pencereleri gösteriyor. Kabul ediyorum, bu şekilde tamamen açıkta olmayı düşünmek biraz korkutucu ama göl özel ve kısa süre içinde turistler için sezon dışı olacak. Birkaç ay içinde komşu evlerin hiçbirinde kimse olmayacak bile.

Ama Halen beni yalnız bırakma konusundaki korkularında haklı. Bana da aynı hikaye anlatılsaydı ben de aynı şekilde davranırdım.

Yine de ona "Perde getireyim." dedim.

"Geri adım atmayacaksın, değil mi?" Sesi kederli, dikkatini tekrar bana çevirdiğinde omuzları çökmüştü.

Başımı sallayarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bunu yapmam gerek, Hales. Zamanı geldi."

İsteddiği kadar seri katillerden, tozdan ve yalnızlıktan korktuğunu iddia etsin, asıl korktuğu şey beni başımın üstünde asılı olduğunu düşündüğü karanlığa kaptırmak. İkna ettiği iblisler kulağıma ayartıcı şeyler fısıldıyor.

Fısıldamıyorlar.

Ona kaç kez ölmek istemediğimi haykırsam da beni dinlemiyor. Kimse dinlemiyor. Tamamen kontrolüm dışında olan o tek gece yüzünden. Çok sevdiğim hayatımı mahveden ve *gerçek* bir cehennemde üç ay geçirmeme neden olan o tek gece yüzünden, yaşamak istemeyen kız olarak etiketlendim. Tüm itibarımı çalan saldırganları korumak için kimseye gerçeği söylemedim ama bu, özgüvenimi geri kazanmamın ve hayatımı geri almamın ilk adımı.

Bir gün, sözlerimi duyacak ve onların arasında saklanan gerçeği bulacak.

Bölüm 2

kuzu

Eşyalarımı eve taşımak, özellikle Halen ve Kennedy'nin yardımıyla neredeyse hiç zaman almadı. Kıyafetlerle dolu birkaç bavul, iki sandık nevresim, birkaç çeşitli kutu ve buzdolabını doldurmak için aldığım birkaç yiyecekten başka bir şeyim yok. Sanırım buraya gelmek Halen'in minibüsünü boşaltmaktan daha uzun sürdü.

Okul projelerine tutunmak ya da dönüm noktası fotoğrafları çekmekten çok bir sonraki vuruşunu yapmakla ilgilenen bir anneyle büyüyen Halen ve ben, yetişkin hayatlarımıza pek bir şeyle başlamadık. Elbette, Kennedy ile geçirdiği yıllar boyunca kendi özel hatıralarını biriktirmeyi başardı. Elimden geçmiş olabilecek değerli her şey çeşitli taşınmalarım sırasında ya kayboldu ya da çalındı. Bu yeni başlangıçla bunu değiştirmeyi umuyorum.

Halen, geçen hafta ona ilk kez gösterdiğimden beri en az bir düzine kez daha beni buraya taşınmamaya ikna etmeye çalıştı ama ben kararımdan vazgeçmedim. Bir türlü anlamıyor, bu yerleşme ihtiyacını. Hiçbir zaman bunu hissedecek kadar huzursuz olmadı.

Onlar gidene ve ben yıllardır ilk kez yalnız kalana kadar bu durgunluk içime işlemiyor ve sonra da devam ediyor. Bir süre sonra alışacağımı düşünmüştüm ama sonraki birkaç hafta boyunca peşimi bırakmadı. Ev o kadar sessiz ki, taşındığımdan beri her gece yaptığım gibi her odayı dolaşıp neyin nereye gideceğine karar verirken kulaklarımda çınlıyor ve titreşiyor.

Mükemmel yeri bulana kadar eşyaların yerini değiştirmek eğlenceli ve dikkat dağıtıcı bir oyun. Çalışmadığım her an burayı kendi küçük mabedime dönüştürüyorum.

Kullanmadığıma karar verdiğim fazladan iki yatak odası ve bir oturma odası daha var. Bunlar evin ana yatak odamın, aile odamın ve mutfağımın karşı tarafında yer alıyor. Her kapıyı kapalı tutarak batan güneşin doğal ışığını küçük koridordan uzaklaştırıyorum. Bu, annemle yaşarken edindiğim tuhaf bir alışkanlık ve annemin her zaman rastgele oda arkadaşları olurdu. Yatak odalarının kapıları asla açık olmazdı, çünkü kimse arkalarında neler olduğunu görmemizi istemezdi.

Son kapıyı da kapatıyordum ki, garajın bağlı olduğu mutfakta çimentoya çarpan metal bir şeyin çıkardığı belirgin ses yankılandı. Durup nefesimi tutarak başka bir ses var mı diye dinliyorum.

ama hiçbir şey olmuyor. Mutfğa doğru üç adım atıp yeni kasap tezgahından bir bıçak aldıktan sonra parmak uçlarımla kapıya doğru ilerlerken kalbim göğsümde delikler açıyor.

Güneş ağaçların arkasından hızla alçalıyor ve yeni evimi puslu, karanlık gölgelerle örtüyor olsa da henüz hiçbir ışığı açmadım. Belki birileri evde olduğumu fark etmedi ve içeri girmeye çalışıyorlar. Ya da ev sahipleri uzun zamandır buraya gelmediklerini itiraf ettiler... belki de garajda yaşayan bir işgalci vardır.

Aklıma gelen her senaryo beni korkutuyor. Ama burada sırtım duvara dönük donmuş bir şekilde durmak beni yaklaştığına kendimi ikna ettiğim cinayetten kurtarmayacak, bu yüzden ya hareket etmeliyim ya da saklanmalıyım.

Kapıyı açıp bıçağı siyah, boş havaya saplamadan önce kendime üç derin nefes alma izni veriyorum.

Tamam, yani kendimi savunma becerilerim eksik. *Beni dava et.* Daha önce hiç tek başıma yaşamadım ve hep şehirdeydim, yeterince yüksek sesle bağırırsam herkes beni duyabilirdi. Burada, bahse girerim arka verandada katledilebilirim ve kimsenin haberi olmaz.

Neyse ki garajda kimse yok. Eski bir yağ tenekesi zeminin ortasında yan yatmış, belli ki raflardan düşmüş. Etrafa bakma fırsatını değerlendirerek sessizce gidip onu alıyorum.

Ev sahipleri buranın kendileri için kullanılmayan bir tatil evi olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Aslında, evin tamamında onlardan neredeyse hiç iz yok. Ne aile resimleri, ne anlamlı biblolar, ne de unutulmuş giysiler. Raflar, artık kimsenin kullanmadığı rastgele şeylerle dolu, ki bu beni şaşırtmıyor. Muhtemelen hepsi daha önce burada yaşayan insanlar tarafından bırakılmıştı.

Beni şaşırtan şey, garajın diğer tarafındaki kapının alt aralığından sızan ışık. Kapatmak için tozlu çimento zeminde yürüyorum, buranın sadece bir depo ya da kulübe olduğunu ve en son geldiklerinde düğmeyi çevirmeyi unuttuklarını varsayıyorum. Belli ki bu enerji faturasına yardımcı olmuyor, yine de neden umursayayım ki? Ben ödemiyorum ki.

Yaklaştıkça bir erkek sesinin derin gürültüsünü duyduğuma yemin edebilirim. Kapının önünde durup sesin nereden geldiğini anlamak için dikkatle dinliyorum. Ama diğer tarafta ses yok. Öne doğru eğilip kapının altındaki çatlaklarda loş ışığa karşı hareket eden gölgeler olup olmadığını kontrol ediyorum ama yine bir şey bulamıyorum. Sürüklenen ayak seslerimden bir şeyi yanlış duyduğumu varsayarak kapıyı açmak için kolu çeviriyorum ve ışığı kapatıyorum.

Ancak kapının kilitli olduğunu fark ettim.

Belki sıkışmıştır umuduyla kolu birkaç kez oynatıyorum. Yine de açılmıyor. İç çekerek eve doğru geri dönüyorum ve ev sahiplerine o odanın anahtarının nerede olduğunu sormayı aklıma not ediyorum.

Bölüm 3

KURT

Ellerim sola doğru sallandığında duvarlarda yüksek sesli, keskin bir çatırtı yankılanıyor ve kurbanımın gözlerindeki yaşamın anında kayboluşunu izliyorum.

Bu benim en sevdiğim kısım. Gözlerinin arkasındaki titreşimin hiçliğe dönüşmesine tanık olduğum an. Kendi gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve çenesinden tutuşumu bırakıyorum. Başı garip bir şekilde yana doğru sarkıyor, boynu artık tamamen kırık ve işe yaramaz.

Son nefesinin ciğerlerini terk etmesi için yeterince sarkarken dudaklarından geçen yumuşak iç çekişi duymak için bir an duraklıyorum. Kan, onu bulduğum köhne beyefendiler kulübünde gururla giydiği yırtık pırtık, gri Armani takım elbisesine damlıyor, ardından plastik kaplı zemine sıcıyor.

Çatlama etkisi için kullanmam gereken mükemmel gücü ve açığı öğrenmem biraz zaman aldı. Ruhları bedenlerinden çıktığında ve çok yakın olduğunda, bunu hissedebiliyorum - bu başka hiçbir şeye benzemeyen bağımlılık yapıcı bir duygu. Şimdiye kadar kullandığım tüm uyuşturuculardan çok daha iyi. Ve çok fazla tükettim.

Her zaman böyle değildim. İntikam için bu ölümcül ihtiyaç tarafından yönetildim. Aslında, sokakta karşılaştaydık, benim elimle kaç kişinin hayatını kaybettiğine dair hiçbir fikriniz olmazdı. Tek göreceğiniz, yanından geçerken zar zor bir özür mırıldanan çok zengin, New York iş dünyasından bir başka pislik olurdu. Elbette kibarca değil ama benim geldiğim yerde görgü kurallarına gerek yok. Para ve sosyal statü her şeye hükmederken değil. Ayrıca, insanları kendimden uzak tutmak için çok çalışıyorum. Benim geldiğim dünya acımasız ve enstest ilişkilere dayalı, kârın ötesinde hiçbir şeye önem vermeyen bir yer.

Ve ne olursa olsun, kız kardeşimin acımasızca öldürülmesine karışmadığınız sürece, yüzümün son gördüğünüz şey olmasından asla endişelenmenize gerek kalmaz.

Tam olarak altı tane var. Bu da dahil olmak üzere altı kez kurbanlarımla birlikte bu odada inzivaya çekildim. İkiz kardeşimin öldüğü gece orada olan ve grotesk gösteride yer alan adamlarla. İkimizin de aynı okullarda, şehir kulüplerinde ve tatil kasabalarında birlikte büyüdüğümüz adamlarla. Altı kez, adaleti kendi ellerimle sağladım çünkü boktan sistem bunun gözden kaçmasına izin verdi. Sırada bunu örtbas etmekte parmağı olanlar var.

Bunu atlatmak için bir planım ve tünel görüşüm var. Sienna'nın davasının yargıcı, jürisi ve celladı benim. Bunun bana tek maliyeti ruhum.

Zamanı geldiğinde memnuniyetle devredeceğim. Zaten onsuz hiçbir anlamı yok.

Kederimle oturdum. Neredeyse beni tüketiyordu. Ta ki öfke gelip beni uyuşturana, sonra da intikam için güçlü ve doyumsuz bir ihtiyaç doğurarak savaşımaya başlayana kadar. İçimde ölü olabilirim ama bir amacım var, en azından şimdilik. Ama bu adam -bu *bir grup* adam- kaderlerinden çok daha kötüsünü hak ediyorlar.

Onlara para verdim. Ve bunu alacaklarından hiç şüphem yok. Sadece şeytan onları ele geçirmeden önce cehenneme girmelerini sağlıyorum.

Ya da Sienna'nın eline geçmeden. Kız kardeşim muhtemelen yaşarken olduğu gibi ölürken de acımasızdır. "İşe yaramazın tekiydi," sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, ürkütücü Odanın köşesinden kadınsı bir ses alay ediyor.

Eskiden bunu yaptığında zıplardım ama artık rutinimizin bir parçası haline geldi. O uzaktan izlerken ben onları öldürüyorum. Sadece iyice öldüklerinde artık beni rahatsız etmiyor. Eskiden omzumun üzerinden sarkar ve süreci yönetmeye çalışırdı ama buna çabucak son verdim. Bu onun ölümü için cevaplar bulmakla ilgili olabilir ama benim için kutsal bir süreç. Onun sürekli dırıldır ederek süreci bulandırmasına ihtiyacım yok.

Onunla ilgili özlemediğim tek şey bu.

Kız kardeşim dünya için ölmüş olabilir, ama hala beni rahatsız ediyor. Şimdiden gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

İyi... Devam et ve gül. Güldüğünüzü biliyorum.

Güldüm, ağladım ve öfkelen dim - onu uzaklaştırmak için sayısız zihin değiştirici ilaç aldım.

Bu hiç mantıklı değil. Aslında, gönderildiğimiz gülünç derecede pahalı yatılı Katolik okulunda bize öğretilen her şeye aykırı. Ama o burada. Sienna vahşice öldürüldü ve sonra bir şekilde öbür dünyada beni bu işe karışan herkesin cezasını çekmem için buldu.

Bunu kafandan attın mı? Tamam, güzel.

Hikâyeye geri dönelim.

"Belirsiz olan birkaç şeyi doğruladı," diye cevap veriyorum, anımı bu kadar erken böldüğü için sinirlenerek.

Sienna yeni kurbanımızın önünde durup ona şüpheyile bakıyor. Logan Simon.

Babası ailemin yatırım şirketinin hissedarlarından biri ve Yılan'ın Sadık Tarikatı'nın uzun süredir üyesi. Şahsen onu hiç sevmedim. Her zaman mızımız, küçük bir hıyar olmuştur.

sıfır sonuçla istiyor ve babası daha da kötü. Bu sefer çok fazla şey aldılar.

"O gece içkimi o ısmarlamıştı," diye düşünüyor, parmaklarını dalgınca adamın solgun, sakallı yanağında gezdiriyor. "Beni seçen kişi o olmalı."

Adamın yüzüne bakarken sesindeki acıyı duyabiliyorum. O gece tuhaf ritüelleri için onu seçenin o olduğunu zaten biliyordum. Kolundaki iğrenç Tarikat yılanı dövmesini kesip kanlı deri parçasını gözlerinin önünde sallandırırken bunu itiraf etti. Babamın ve büyükbabamın sırtlarında gururla taşıdıkları dövmenin aynısıydı bu; gözlerden uzak, ama kadın düşmanı gruba bağlılıklarını ilan etmek için orada duruyorlardı. Aynı sembolün bir gün benim derime de kazındığını görmeyi çok istiyorlar, böylece onların yerine geçebilirim.

Ailenin ayak izlerini takip edeyim.

Anlaşılan ayaklarım onların ayak izlerine sığmayacak kadar büyük, adımlarım çok uzun. Benim için istedikleri hayata uyum sağlamak için kendimi küçültmektense ölmeyi tercih ederim. Sadece bunu kabul etmeye henüz hazır değilim.

Logan ilk başta onun rastgele bir kurban olduğunu iddia etmeye çalıştı. O gece bir aday Tarikat'a kabul edilmeliydi ve liderin seçtiği "rastgele" bir kadını vahşice dövmek, tecavüz etmek ve öldürmek gibi iğrenç bir töreni yöneten de oydu. Ona göre Sienna sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Kafasından çuval çıkarılana kadar o olduğunu bilmiyordu.

Ama bu saçmalık.

Çocukluğumuzdan beri Sienna ve benim etrafımdaydı ve kısa bir süre sonra Sienna'nın peşinden gitmeye başladı. Neyse ki kız kardeşim, korkunç davranışlarını mazur göstermek için babasının parasını sallayan şımarık, kibirli bir pislikten daha iyi bir zevke sahipti - yine de çok daha iyi değildi. Kız kardeşim onu her zaman en aleni şekilde reddetti ve o da bunun bedelini ödemesini istedi. *Bu yüzden onu seçti.*

İçeri girerken bunu bilmeseydim, iyi prova edilmiş yalanı kusarken vücut diline dayanarak bunu oldukça hızlı bir şekilde anlardım. Gözlerinin sola kayışından. Ya da daha fazla kurcaladığımda başını hafifçe eğmesinden.

İşte o zaman her zamanki taktiklerimle ondan pek bir şey öğrenemeyeceğimi anladım ve ne yazık ki onun için çıtayı yükselttim.

Ondan istediğim bilgileri alırken, alışkanlıkla cebimden pürüzsüz, soğuk metal kolyeyi çıkarırken, çığlıklarının uzaktan gelen sesine sırttım. Bu, ona ait tutmam gereken son parça. Büyükanнемimizin on ikinci doğum gününde hediye ettiği ve o günden beri her gün taktığı kalp şeklinde bir madalyon. Dava düştüğünde ve polis eşyalarını geri verdiğinde, o gece giydiğı elbisenin içine dikkatlice katlanmıştı, hala kurumuş, kahverengi kanıyla kaplıydı.

Onu hiç temizlemedim. O gece ona ne olduğunu sert bir şekilde hatırlatmak istedim, böylece intikam arayışında asla tereddüt etmedim. Ama onu cebimden çıkarıp elimde evirip çevirdiğim onca seferden sonra kanı aşındı. Artık benim bir parçam haline geldi, tıpkı onun bir parçası olduğu gibi.

Sienna'nın kırılğanlık anı çabucak sona eriyor. Omurgasını dikleştiriyor ve omuzlarını inatla geriye itiyor ve ben ne düşündüğünü zaten biliyorum. Bu bok parçasına artık zaman ayırmıyor -ki şu anda çok fazla zamanı var. Hayalet gibi gözleriyle etrafı süzüyor ve tavana astığım muşambanın üzerine sıçrayan kandan tiksinerken burnunu kıvırıyor. Ayaklarının dibindeki kıpkırmızı havuza.

Gözlerim onu takip ediyor, sadece iyi geçirilmiş bir geceye gururla bakıyorum. Bu bir sanat biçimi. Son birkaç ayda mükemmelleştirdiğim bir sanat. Bu gerçekten iyi olduğum bir şey ve babama sorarsanız, bu başlı başına nadir bir şey. Eğer bu ucuz plastiğı çerçeveletip tepki çekmeden çatı katıma asabilseydim, bunu yapardım.

Ama ne yazık ki, önümde büyük bir temizlik var. Teknik olarak, şu anda Styx'te bile olmamam gerekiyor. Temizliğı benim için yapması için birini tutabilirdim ama henüz ifşa olma riskini almaya hazır değilim. Sürece başka birini dahil etmek, ne kadar tedbirli olurlarsa olsunlar, yakalanma olasılığını artırıyor.

Bakışlarım saati kontrol etmek için saatime kayıyor, asistanımdan gelen cevapsız çağrılar ve mesajları siliyorum. Sienna ve en iyi arkadaşı Mallory, Styx'in doğu yakasında bir daireyi paylaşıyorlardı ve Sienna öldükten sonra Mallory burayı kendine ayırdı. Asistanım bu boktan yere dönüp durmamın sebebinin o olduğunu düşünüyor.

Sienna yüksek lisans için Styx Üniversitesi'ne gitmeye karar verdiğinde ailem hafta sonlarını geçirmek için yolun aşağısında bir kulübe satın aldı. Plastik cerrah falan olmayı planlıyordu. Açıkçası hiçbir fikrim yok. Sadece üniversite partilerini normal dört yılın ötesinde sürdürmeleri için bir bahane gibi görünüyordu.

Ben hiç üniversiteye gitmedim, o yüzden hiçbir fikrim yok.

Annemiz Sienna ile kampüsü ziyaret ettiğinde Styx'e aşık olmuş. Göl evini ailelerimizin rahatsız edilmeden ziyaret edebilecekleri bir yer olarak satın aldı ve hatta adını Kristal Kulübe koyacak kadar ileri gitti. Babam bitişik garajın arkasına, o sezon avladığı hayvanı kesip işlemek için bu atölyeyi ekledi. Genellikle Styx'te bulabileceğinizden daha büyük, daha az yaygın avlarla ilgilenirdi, bu yüzden neden bu kadar zahmete girdiğini hiç anlayamadım. Onu kendi avlanma tarzım için kullanmaya başladığımda, daha çok takdir etmeye başladım.

Yine de, benim kullanımım için biraz *fazla* kullanışlı olduğunu gördüm. Geyik işlemek için duvarlarda bu kadar çok ses yalıtımı gerektiğinden şüpheliyim. Avladıktan sonra kız kardeşimi öldüren adamların cesetlerini getirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. New York'tan bir saatlik yolculuk tek dezavantaj oldu.

"Muhtemelen deliriyordur," diyor Sienna, kaşları kızgınlıkla alnına doğru kalkık.

Asistanlık ve annelik arasında gidip gelen orta yaşlı kadından hiç hoşlanmamış, bu konuda hep annemin kıskanç tarafını tutmuştu. Ama ölmüş olmasının iyi yanı da bu. Hayatımı nasıl yaşadığım konusunda onun fikirlerini dinlemek zorunda değilim.

Sanırım bir bakıma hala dinliyorum. Ama ona uymak zorunda değilim.

"Bunu atlatacaktır. Bu gece yapacak çok işim var." Demek istediğimi kanıtlamak için dikkatini tekrar yanımda oturan cesede çekmek için kolumu işaret ediyorum.

New York'ta büyük bir firmayla sözleşme görüşmesinin ortasındayız, bu yüzden en azından Eliza'ya cevap vermem gerekiyor, ama ellerimdeki kanı temizleyene kadar bekleyebilir.

"Bu sefer ortalığı karıştırdın. Kontrolden çok öfke göstermeye başladın," diye azarlıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Belki de biraz ara vermelisin."

Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Bunun için gerçekten enerjim yok.

"Eğer başımın etini yiyeceksen, gidebilirsin. Eminim bugünlerde yapacak daha iyi işlerin vardır."

Ukalaca cevabı arkamızdan gelen kapı tokmağının tıkırtısıyla kesiliyor. Kilidi iki kez kontrol etmek için döndüğümde kalbim hemen mideme iniyor.

Sağlam bir şekilde yerine oturmuş, ama diğer taraftaki her kimse içeri girmeye çalışırken düğme hâlâ hafifçe ileri geri sallanıyor.

Ellerimde kuruyan kurbanımın kanıyla sersemlemiş bir sessizlikle olduğum yere yapışmış durumdayım. Buraya girmenin bir yolunu bulurlarsa ne yapacağım? Anında onları öldürmeye karar veriyorum ve bu düşünce beni sarmala sokuyor.

"Bu da kim olabilir?" Sienna merak ediyor. Bakışlarımızı paylaşırken onun şaşkın ifadesi benimkini yansıtıyor.

Ama ben konuşamıyorum. Dışarıdaki her kimse beni daha önce duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yok ve henüz fark etmemiş olmaları ihtimaline karşı burada olduğumu bilmelerine izin verme riskini göze alamam.

Sienna haklı ama. O kapının diğer tarafında kim var?

Odaya tek giriş garajın içinden olduğu için kimsenin o kapıyı açmaya çalışması için hiçbir neden yok. Evin yıllardır boş durduğundan bahsetmiyorum bile.

Tıkırtılar kesiliyor ve sürüklenen ayak sesleri garajda yankılanıyor. Sienna'ya dönüyorum, kaşlarım neredeyse saç çizgimde, "O garip hayalet güçlerini kullanıp kontrol edemez misin?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatarak ağzı bir anda açık kaldı. Ölümcül durumundan bahsetmemden nefret ediyor ama duvarlardan geçip birini öldürürken yakalanmayacağından emin olamadıktan sonra etrafta bir hayaletin dolaşmasının ne anlamı var ki?

Birbirimize inatçı bir şekilde bakıyoruz, her birimiz göz temasını ilk kesen olmayı reddediyoruz, ta ki o gözlerini tavana dikip alay edene kadar.

Yarı saydam formu gözlerimin önünde kaybolmadan önce "Tam bir ahmaksın" diye tükürüyor. Bir an sonra, gözleri telaşla açılmış bir şekilde geri dönüyor. "Burada bir kadın var. Çömelmiş gibi görünüyor. Eşyalarını içeri taşımış."

Fuuuuck.

Bölüm 4

KURT

"Styx'in arazisine birinin yerleştığının farkında mısın?"

Babamın hayal kırıklığına uğramış iç çekişinin arabamın hoparlörlerinden yankılandığını duyuyorum ve bunu kaçırmamam için telefona doğru nefes aldığından emin olduğumu biliyorum.

"Peki bunu sana düşündüren ne?" Arka plandan bir hışırtı geliyor, sonra bir kadın sesi diğer kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Şu anda evde annemle birlikte olmalı, ona eşlik etmeliydi. İşinden 'geri adım' atmasının tek nedeni bu - babasının ona yaptığı gibi işini devredeceği mükemmel, mirasyedi evlat olamadığım için bana duyduğu kızgınlığı yeniden su yüzüne çıkaran bir süreç. Ama az önce duyduğum onun sesi değildi.

"Arabayla evin önünden geçiyordum ve bütün ışıklar yanıyor gibiydi." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Ben oradayken kapı kolu tıkırdayınca panikledim. Dışarıda beni kimsenin beklemediğinden kesinlikle emin olacak kadar zaman geçtikten sonra, davetsiz misafirden herhangi bir iz bulmak için etrafıma bakındım.

Evin arka tarafına doğru yürüdüğümde yarı çıplak bir kadının kanepeye uzanmış, sanki buranın sahibiymiş gibi bilgisayar ekranına baktığını gördüğümde yaşadığım dehşeti bir düşünün. Hala ondan tiksindiğime mi yoksa ona hayran olduğuma mı karar veremiyorum.

Kendini gözlerden saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Arka taraftaki pencere duvarı, özel gölün görünmesini engellemek için açık bırakılmıştı ve o hâlâ orada, tamamen açıkta yatıyordu.

"Kimse çömelmiyor. Burayı kiraya verdim," diye açıklıyor babam dikkati dağılmış bir şekilde, sanki tüm dikkatini bana vermekten rahatsız oluyormuş gibi.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Seni neden ilgilendiriyor Sebastian?" diye tersliyor ve bu sadece onun hakkındaki şüphelerimi artırıyor. Tüm bu durum bana çok fazla tesadüfmüş gibi geliyor.

"Bilmek güzel olurdu," diyorum ters bir şekilde, zaten çok fazla şey açık ettiğim için sinirlenerek.

Styx'teki durumla ilgili kavrayışım zayıflıyor. Yarattığım hassas dengeli maskaralık tehlikeli bir şekilde rayından çıkmaya başlıyor. Kendime karşı dürüst olursam, bu bir süredir böyleydi.

Öldürdüğüm her kişi beni solucan deliğinin derinliklerine sürüklüyor ve kız kardeşimin ölümüyle ilgili beklediğimden çok daha fazla insanı açığa çıkarıyor. Tanıdığım ve bir zamanlar saygı duyduğum insanlar. Babam gibi insanlar.

Bu kadar çok kurban olmaması gerekiyordu. Bundan bu kadar zevk almamam gerekiyordu.

Ve şimdi de bu. Bu düşük sınıf, ilgisiz kız yoluma çıktı ve kendini doğrudan yoluma dikti. Her şeyin büyük şemasında anlamsız, ama sonunda beni harekete geçiren tek şey o. Düşen ilk domino taşı.

"Hâlâ Styx'e gittiğini bilmiyordum."

Ses tonu alaycı. Beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakaladığını düşünüyor. Hakkını yemeyelim, öyleyim. Ama ne kadar haklı olduğunu bilmesine gerek yok.

"Sadece bu gecelik." Zayıf bir mazeret uydurmaya çalışmıyorum. Nasıl olsa dinlemeyecek.

Bir iç çekiş daha ve sonra arka planda bir kapı kapanıyor. Ofis koltuğunun tanıdık gıcirtısı kulağımı tırmalıyor ve onun ayak bileklerini masasının üzerinde çaprazladığını ve geriye doğru eğildiğini, yüzünü bölen o uğursuz gülümsemesini neredeyse görebiliyorum. Tuzağını kurmuştu ve ben de tam içine düşmüştüm.

"Annen artık o şehri ziyaret etmeye dayanamıyor," diye başlıyor, sözlerinin ağırlığı aramızda asılı kalıyor. Sienna'nın ölümünden beri annem pek bir şeye katlanamıyor. "Annem satmaya hazır olana kadar kiraya vermeye karar verdim. Biraz para kazanmak için."

"Ben satın alırım," diyorum hiç düşünmeden.

Anında bu çıkışımdan pişmanlık duyuyorum. Yapmam gereken en son şey, insanlara işkence ettiğim ve onları doğradığım yere adımı daha fazla vermektir, özellikle de babam bu işe bulaşmışken. Ama kontrole ihtiyacım var. Bir şeylerin benim istediğim gibi gitmesine ihtiyacım var.

Babam alay ediyor ama bir süre düşünüyor. "Annen asla satmayı kabul etmez. Zaten denedim."

"Aile içinde kaldığı sürece sorun etmez," diye ısrar ediyorum, beni reddetmesine izin vermeyi reddetmekten başka bir nedenim yok.

"Benim ödediğime yakın bir şey teklif edebileceğinden şüpheliyim," diye tekrar deniyor. Pes etmeye başladığını söyleyebilirim.

Hesaplarımda onun bile bildiğinden çok daha fazla para var. Kendi siber güvenlik şirketimi kurmak için aile yatırım işini bıraktığımdan beri, kimin daha güçlü olduğunu kanıtlamak için aramızda bir sidik yarışı oldu.

daha değerli. Hayatımı başkalarına para kazandırarak geçirmek istemediğime erkenden karar verdim; kendi paramı kazanmak ve bunu yaparken de dünyada devrim yaratmak istiyordum. Bugün hâlâ bana kızgın. Ona yazılımım için ilk tasarımıımı götürdüğümde başını arkaya atıp güldü.

Milyarlarca dolar sonra glen ben oldum.

Yazlık için gülünç derecede yüksek bir rakamla başlayacağını biliyorum, ama artık gerçekten umurumda değil. Benim için herhangi bir para miktarının sunabileceğinden daha fazla değeri var. Ayrıca, egom şu anda geri adım atmama izin vermez.

"Ne kadar istediğinizi bana bir e-posta ile gönderin, ben de emlakıma evi inceletip bir sözleşme hazırlatayım."

"Hâlâ kiracı sorunu var," diye belirtiyor. akmağı hızlıca akıyor ve bir saniye sonra Zippo'su kapanıyor. Keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Onunla bir kontratım var," diye nefes verirken zorlanıyor.

Onu bu hareketi yaparken o kadar çok gördüm ki, tanıdık sesler hatta dolaşırken sigarasını yakışının her detayını hayal edebiliyorum. Bu iğrenç bir şey. şimdiye kadar onu öldürmesini umduğum iğrenç bir alışkanlık.

Yine de, işte buradayız.

"Avukatım bu konuda endişelenecek."

Sanki şimdiden anlaşmadan caymamı bekliyormuş gibi bir duraksama daha oluyor. Ya da belki de benim aımı anlamaya çalışıyor, ancak zaten bildiğinden oldukça eminim. Her iki durumda da bekliyorum.

"Tamam. Benden kısa süre içinde haber alacaksınız," diyor ve sonra hat kesiliyor.

Başımı koltuğumun başlığına yaslıyorum, tam o sırada manzarada bir kırılma oluyor ve uzaktaki New York silüetini görebiliyorum.

Kontrol.

Tek ihtiyacım olan birazcık kontrol, s o n r a nereye gideceğimi bulabilirim.

Bölüm 5

kuzu

YINE GEÇ
KALDIM.

Old Soul Cafe'de sadece birkaç haftadır çalışıyorum ve şimdiden geç kaldığım için üç uyarı aldım. Bu sefer gerçekten benim suçum değil. Yanında köpek gezdirdiğim Bayan Botless, yaklaşan bingo turnuvası hakkında beni sürükleyici bir sohbete bağladı. Ben ondan yirmi adım uzaklaşana kadar saçmalamayı kesmedi, hikayeye yarın devam edeceğimize söz verdi ama gitmem *gerekiyordu*. Kennedy'nin tamirci arkadaşının nakit ödeme kabul etmeyi kabul ettiği külüstür, eski Volkswagen'ime atladım ve o tek bir kelime bile mırıldanmadan kafeye doğru koştum.

Ön kapıyı açıp tezgâhın arkasına geçerek giderek artan insan kuyruğundan sipariş almaya başladığımda vardiyamın başlamasını yedi dakika geçmişti. Patronum Rosie, espresso makinesinin yanından bana bakıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kaşlarını çatarak bu sırayı bitirir bitirmez beni ofisine çekeceğini söylüyor.

Parlak pembe saçları ve gördüğüm en eksantrik gardırobuyla otuzlu yaşlarında bekâr bir kadın ve sahip olduğu her şeyi Old Soul'a dökmüş. Geç kaldığı ya da bir siparişi daha yanlış verdiği için bana yüklenmediği zamanlarda, aslında konuşması gerçekten harika bir insan. Pek çok ortak noktamız var ve önemli olduğunda birlikte iyi çalışıyoruz. İkimiz de vardiyadayken zaman daha çabuk geçiyor.

Yine de beni kovmamasının nedeni bu değil. Kız kardeşi Sunnybrook'ta oda arkadaşımdı. Genny tesise üç kez geldi ama kötü alışkanlıklarını henüz yenebilmiş görünmüyor. Son günümde Rosie'ye kafede yardım etmemi söyledi, rehabilitasyona bağlı olduğu için fazladan yardıma ihtiyacı olacağını biliyordu. Bunu yapmak gibi bir planım yoktu, ancak pek çok insan özgeçmişinde büyük, başka türlü açıklanamaz bir boşluk olan bir tesisten yeni çıkmış birini işe almaya istekli değildir, bu yüzden gerçekten başka seçeneğim yoktu.

Old Soul, Styx'i on dakika geçiyor ve yeni evimden yarım saatten fazla uzaklıkta, ama sadece bahşişler bile bu yolculuğa değiyor. Tabii zamanında gelebilirim.

Özellikle de Halen ve Kennedy'nin komşusu Bayan Botless için köpek gezdirdikten sonra. Ollie'nin konuşkanlığını hesaba katmak için onu daha erken almam gerekebilir.

Sahibi. Old Soul'daki vardiyam biter bitmez, Halen'in çalıştığı spor barında barmenlik yapmak için aceleyle şehrin öbür ucuna gideceğim.

Kendi evime taşındığımdan beri sırf iki yakamı bir araya getirebilmek için yapmadığım iyilik kalmadı. Beni yanlış anlamayın, kiram inanılmaz ucuz. Bundan en ufak bir şikyetim yok. Ama yine de düzenli, tam zamanlı bir işim olmadan tek başıma karşılamak zor. Başvurmadığım yer kalmadı ve iş sahasında geçirdiğim her gün daha da acımasız görünüyor. İstikrarlı bir iş bulamadan iyiliklerin kuruyacağından ve tam da özgürlüğün tadına varmışken Halen'in bodrumuna geri dneceğimden korkuyorum.

Bu yüzden akşamlarımı bilgisayarımın başında geçiriyorum, bayılana kadar bulabildiğim her açık pozisyona başvuruyorum ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalıyorum.

Bu akşam hariç.

Rosie tarafından son grevimle tehdit edildikten ve barda bir masa dolusu sarhoş bekar tarafından elle taciz edilip bağırıldığım korkunç bir vardiyadan sonra nihayet evde yalnızım ve sessizliğin tadını ıkariyorum.

şimdiye kadar Halen ormanımda yaşayan seri katiller ya da yatağımın altında saklanan cler konusunda yanıldı. Devasa oturma odası pencereleri için perde almaya fırsatım olmadı ama henüz bunu dert etmedim. Arazi onlar olmadan da yeterince özel ve komşularımı nadiren görüyorum, eğer evdeyseler bile.

Yalnız yaşamanın sessizliğine alışmam biraz zaman aldı. Hayatımın nasıl bir kaosa dönüştüğünü, alanlarımı hep başkalarıyla paylaştığımı hiç fark etmemiştim. Huzur ilk başta tedirgin ediciydi ama kolayca bağımlısı oldum. Eve gelip kapıdan girer girmez terli kıyafetlerimi çıkarma özgürlüğünü seviyorum, çünkü beni durduracak tek bir kişi bile yok. Ya da bulaşıklarımı ben yıkayana kadar lavaboda bırakmayı.

Pasaklı olmak oldukça özgürleştirici bir şey. Herkes bunu en az bir kez denemeli.

Evin kendisi, alışmaya başladığım bir sürü gıcırtı ve inilti ıkariyor. Diğer yatak odalarının olduğu karşı u, faturalarımı ödemek için iyiliklerimin bitmesi durumunda yedek planım olarak kapalı kalıyor ve seslerin çoğu oradan geliyor. Oda arkadaşı istemiyorum, özellikle de artık yalnız kalmaya alıştığım için, ama başarısız olmayı da reddediyorum.

Arka bahçemdeki figürü ilk gördüğümde bulaşıklarımı lavaboya geri koyuyordum. Sürgülü cam kapıların önünden o kadar hızlı geçiyorum ki neredeyse kaırıyordum. Ama bir şey beni son saniyede başımı çevirmeye zorluyor ve işte o zaman

Onu fark ettim. Donup kalıyorum, ciğerlerim sıkışırken kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Siyahlar giymiş, kapüşonunu yüzünü gizleyecek kadar kafasına geçirmiş bir adam arka bahçenin ortasında duruyor. Evin içine, doğrudan bana bakıyor.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıarken midem bulanıyor. Bu *o* değil - *benim* zorba eski erkek arkadaşım. Aradaki farkı anlayacak kadar boyunu ezberlemiştim. Bu figür daha uzun ve daha zayıf. Eski sevgilim kısa boylu ve tıknazdı, kafasında en büyük kapüşonun bile gizleyemeyeceği uzun, platin sarısı saçları vardı.

İkinci bir adamın beni avlıyor olma ihtimali nedir?

Duruşu geniş ve rahat, sanki bir süredir televizyonun karşısında yüzümü tıka basa doldurmamı izliyormuş gibi. Başını hafifçe çevirip eğiyor, sanki biriyle konuşuyormuş gibi sallanıyor. Ama etrafta başka kimseyi göremiyorum. Kanepede oturduğum yerden beni ne kadar iyi görebileceğini ölçmek için bir an için arkamı dönüyorum. Pencereleleri kapatan bir şey olmasaydı, tamamen engelsiz bir görüşe sahip olurdu. Onu daha önce fark etmediğime şaşırdım.

Geri döndüğümde gitmişti. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Ne oluyor lan?

Kimsenin bu kadar hızlı hareket etmesine imkan yok.

Değil mi?

İçimde hissettiğim dehşete rağmen pencereye yaklaşıyorum, onu bir kez daha görebilmek için çabalıyorum, başaramayınca sinirleniyorum. Piç kurusu çok hızlıydı.

Hayatta kalma içgüdülerim sonunda devreye giriyor, telefonumu almak için beni kanepeye doğru itiyor ve bir sonraki nefeste polisi arıyorum. Ama yeşil tuşa basmadan hemen önce, son on dakikanın her saniyesinden şüphe ederek kendimi durduruyorum.

Neden biri gecenin bir yarısı bir kutu dondurmayı yere atarken beni izlemek istesin ki? Bu evde, sahiplerinin geride bıraktığı gülünç derecede ağır mobilyalar dışında değerli hiçbir şeyim yok. Ayrıca kimsenin beni takip etmek isteyeceğini düşünmek için bir nedenim yok. Ve adam o kadar hızlı hareket etti ki... Bunu nasıl yaptığından bile emin değilim.

Belki de her şeyi hayal ettim.

Bir polis memuruna anlatsam bana inanır mı? Yoksa beni tımarhaneden çıkmış başka bir deli gibi mi yazarlardı?

Telefonumu bırakıp pencereden dışarı bakıyorum, yine ondan bir iz var mı diye. Tabii ki, bu kadar uzaktan görülebilecek bir şey yok ve en başta orada olduğuna tam olarak ikna olmamış olsam da, dışarı çıkıp ormanda beni bekliyor olma ihtimaline karşı bir psikopat tarafından kaçırılmaya niyetim yok. Aptal olabilirim ama bunun doğru bir hareket olmadığını bilecek kadar çok korku filmi izledim.

Telefon etmek yerine telefonumu kilitliyorum ve bıçağımı almak için mutfığa geri dönüyorum. Eğer adam gerçekse ve hala izliyorsa, umarım bıçağı görür ve kullanmaktan korkmadığımı fark eder.

Yoksa elimdeki tek sürpriz unsuru da mahvolur.

Aklıma çok fazla şey gelmeden odama koşuyorum, kapıyı kapatıyorum ve her mantıklı insanın yapacağı gibi yorganımın altına saklanıyorum.

Bölüm 6

KURT

İyi bir mazeretim olmadan üst üste ikinci hafta sonu Styx'e gitmek riskli bir hareket ama işlerimi yoluna koymam gerekiyor. Neyse ki arabamdaki GPS'i hackleyebilir ve yolculuğu geçmişinden silebilirim. Kişisel telefonumu çatı katımda bıraktım ve içinde nakit para olan bir kullan-at telefon aldım, onu sahte hale getirdim, ardından tüm iş aramalarımı ona yönlendirdim. Bu rutini o kadar çok uyguladım ki, ikinci kez düşünmeye bile gerek kalmadı.

Bunu yaptığımda genellikle bagajımda bağlı bir kişiyle seyahat ediyorum.

Kimliğimi meraklı komşulardan gizlemek için genellikle yaptığım gibi, sokağın aşağısına park edip oraya yürüyerek gitme zahmetine girmeden doğrudan kulübeye gidiyorum. Gelecek hafta evi satın alacağım için anlamsız görünüyor. Biri beni sorgularsa, yeni yatırımları kontrol ettiğim için mazeretim var. Yine de, kiracının evde olma ihtimaline karşı, uzun araba yoluna girmek yerine caddenin karşısına park etmeye özen gösteriyorum. Onu henüz korkutmak istemiyorum.

Komşular soru sorabilir ama ziyaretimin evle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin içindeki kişiyle ilgili olduğunu bilmelerine gerek yok.

Onu görmek istiyorum. Onu incelemek. Gerçek bir tehdit olup olmadığını ve potansiyel olarak ne kadar şey bildiğini belirlemek.

Ben doymak bilmeyen bir av dürtüsüne sahip düşman bir kurdum ve o da yanlışlıkla yoluma çıkan küçük bir kuzu.

Kokusunu aldım ve şimdi onu indirene kadar duramam.

Önce atölyeyi kontrol ediyorum. Kapı hâlâ güvenli bir şekilde kilitli ve hiçbir şey yerinde görünmüyor. Geçen hafta sonu burada işkence ettiğim sık kafalının tüm izleri tamamen gitmiş ve kaybettiği kan miktarından dolayı havada kalan hafif metalik koku dışında, son zamanlarda bu odada kimsenin bulunduğu dair bir işaret bile yok.

Güzel.

Cesedi toparlayıp burayı temizlerken kararsızdım. Her zamanki aletlerime erişimim ya da istediğim gibi girip çıkma özgürlüğüm olmadığı için cesedi olması gerektiği gibi metodik bir şekilde yok edemedim. Bunun yerine, onu plastiğe sarmak ve şehrin hemen dışındaki çorak arazilerden birine atmak zorunda kaldım.

Tarikat'ın kurbanlarıyla işleri bittiğinde kullandıkları yerle aynı yer, kız kardeşimin bulunduğu yerden çok uzakta değil. Onlara bir şey vermekten nefret ederdim.

onu bulma ve kendi sonuçlarını çıkarma şansı. Onları teker teker koparmanın, oğullarının ve kardeşlerinin nereye götürüldüğünü ve neden geri gelmediklerini merak etmelerini sağlamanın gizemini seviyorum. *Onun* sayesinde bunların hepsi ortadan kalktı.

Bu hafta ne zaman düşünecek bir saniyem olsa, aklım yapmış olabileceğim olası hatalara takıldı. Güvensizliğimin yersiz olduğunu görmekten memnunum.

Bu bana kapıyı kapatıp eve gitmek için yeterli bir güven desteği verdi.

"Ne yapıyorsun?" Sienna'nın keskin, akıldan çıkmayan sesi tam av odasının kapısını kapatırken beni durduruyor.

Omuzlarım anında gerildi. "Git başımdan."

Şu anda beni rahatsız etmesiyle başa çıkamam. Yaptığım her şeyi sürekli kontrol etme ihtiyacı olmasaydı, kurbanımı buraya getirmeden *önce* babamın yeni kiracısını yakalayabilirdim.

Neredeyse her şeyime mal oluyordu.

"Oraya giremezsin. O evde." Sienna karşımdaki kapıyı işaret etti. Mutfığa açılan kapıyı. Şu anda orada duruyor olabilirdi.

"Oh, *şimdi* beni uyarabilir misin?" Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

Sienna dudaklarını sert bir çizgiye zorlayarak bir süre bana baktıktan sonra, "Seni burada göremez," diye ısrar ediyor.

Ölü kardeşime kaşlarını çatarak iç geçiriyorum çünkü muhtemelen haklı. Ne yapacağım ben şimdi? İçeri girip onu bağlayacak mıyım? Onu öldürmek için gerçek bir sebebim yok. *Henüz yok.*

"Ben arkadan dolaşacağım," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime. Sienna itiraz etmeye kalkışıyor ama ben onun yanından geçip arka bahçeye açılan kapıdan çıkıyorum.

Kız yine kanepede yatıyordu. Televizyondan gelen yapay ışık birkaç saniyede bir kızın teninde yanıp sönüyor ve yüzünü aydınlattıktan sonra tekrar sönüyor. Sadece birkaç dakika izledikten sonra kız kanepeden kalkıyor, sehpadan bir kâse alıyor ve ayaklarını mutfığa doğru sürüklüyor. Çimenlerin ortasında kıpırdamadan duruyorum, ay ışığının beni burada, her an görebileceği şekilde açıkta bırakması karşısında adrenalın damarlarımda bir motordaki pistonlar gibi pompalanıyor. Yine de kendimi gölgelere doğru hareket etmeye ikna edemiyorum.

Sonra beni dehşete düşüren bir şekilde yemek odasının ortasında aniden durdu ve başını doğrudan bana doğru çevirdi.

onun adını söyledim. Sanki içimdeki bir şey sessizce onun içindeki bir şeyi çağırıyordu.

Ve gözleri tam benim karanlık figürüme takıldı.

Korku dalgasının bir anda üzerine çöktüğünü görebiliyorum. İfadesinin şaşkınlık ve inançsızlık içinde buruştuğunu, gerçekten burada olduğumu, onu izlediğimi. Hareket etmek istiyorum ama ayaklarım toprağa bağlı gibi. Göz temasını kesen ilk kişi olamayacak kadar büyülenmiş durumdayım.

Neden öylece bakıyor? Polisi araması gerekmiyor mu?

Kaçması? Tanrı aşkına, bir silah kapması? *Kendini*

savunmak için bir şeyler yap, küçük kuzu. Ama o

bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece bakıyor.

Sonunda kafasını evdeki bir şeye doğru çevirdiğinde, onun görünmez pençesinden kurtuluyorum ve mantık kafamın içine doğru süzülüyor. Hızla yan taraftaki ağaçlardan birine doğru yürüyorum, ona yaslanıyorum, böylece tekrar fark edilmeden onu gözlemleyebiliyorum. En azından pencereden dışarı bakmaya çalışırsa, o beni görmeden gölgelerin arasına girebileceğim.

Sienna yanımdan, "Burada olmamalısın," diye tıslıyor.

"Onun bir şey bilmediğinden emin olmalıyım."

"Kesinlikle bilmiyor. Bir şey görseydi şimdiye kadar polise giderdi. Çok fazla riske giriyorsun. Ya biri seni burada gizlenirken görürse? Zaten daha önce bir kez yakalandın," diyerek kolunu az önce baktığım pencereye doğru uzatıyor.

Bakışlarım ona doğru kaydı. "Geçen hafta sonu burada yaşadığını bana neden söylemedin?"

Bu sözler bir sorudan çok bir suçlama gibi geldi.

Daha önce tartıştığımızda yaptığı gibi inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturuyor ve alt dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor. "Bilmiyordum," diyor savunmacı bir tavırla.

Bir an onun hayalet formunu düşündüm. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu, ne tür şeyler yapabildiğini ya da yapamadığını hiç konuşmadık. Benimle olmadığı zamanlarda nereye gittiğini bile sormadım. Ama en azından, etrafta başka biri varsa bana söyleyebileceğini varsaydım. Onları hissedebileceğini falan.

Bu aptalca bir varsayımımış. Benden daha fazla bir şey biliyor gibi görünmüyor.

Yine de ona bunlardan hiç bahsetmedim. Onun yerine kapıya doğru dönüp içimi çektim.

"Kıçımı korumam gerek."

"Hata yapıyorsun. En azından kızı korkutmadan önce buranın sahibi olana kadar bekle."

"Neden endişelenmeyi bana bırakmıyorsun? Git ölümler ne halt ediyorsa onu yap ve beni rahat bırak," diye çıkışıyorum, ona doğru dönme zahmetine bile girmeden.

Bana ters ters baktığını anlamak için bakmama gerek yok ve saniyeler içinde varlığının ağırlığının yanımdan kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Bazen tam bir baş belası olabiliyor.

Tartışmamız sırasında bir ara evin televizyonunun ışığı söndü ve kız ortalıkta görünmez oldu. Ne yazık ki Sienna haklı. Bildiğim kadarıyla beni penceresinden içeri bakarken yakalamak için polisle yarışıyor olabilir. Daha evin sahibi bile olmadan kendimi eve sokmak akıllıca olmazdı, özellikle de kızın bana karşı neyi olduğundan emin değilken.

Ağırlıklı birkaç tartışma anından sonra, garajdan geçip yan kapıdan içeri süzölmek yerine, garaj yolundaki ağaçların arasından koşarak geçip arabama geri dönüyorum.

Başka bir gün, küçük kuzu. Bunu başka bir gün bitirmek için geri döneceğim.

Bölüm 7

kuzu

Bu hafta bir kez Old Soul'daki vardiyama geç kalmadım, bu da Rosie'yi çok daha iyi bir ruh haline soktu. Programımı sürüş süresini ve Bayan Botless'in durumunda ekstra konuşma süresini hesaba katacak kadar ayarladım ve işler hala kaotik olsa da, daha yönetilebilir hissettiren bir rutine yerleştim.

Bu gece garsonluktan izin aldım, onun yerine tek başıma Gilmore Girls maratonu yapmayı tercih ettim. Tanrı'nın lütfuyla, bu ay kiramı karşılayacak kadar kazanmayı başardım ve bu sadece yirmi birinci ay. Bundan sonra kazandığım her kuruş ya bakkaliye ya da benzin gibi şeyler için cebime girecek ya da gelecek ayın kirası için kavanoza ekleyeceğim. Her iki durumda da üzerimdeki yük geçici olarak kalktı ve bir dakikalığına nefes alabiliyorum.

Ben de bu nefesi bir paket Truly ve Netflix ile yalnız ve huzur içinde alıyorum. Her şey harika gidiyor.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Garajdan yine bir ses duyduğumda üç derinliğe inmiştim. Lorelei ve Rory'nin bitmek bilmeyen şakalaşmalarına son vermek için televizyonu durdurup başımı eğerek dinliyorum. Bir şey olmadığına karar verene kadar tam beş dakika geçti. Televizyonu tekrar açıyorum ama her ihtimale karşı sesi kısıyorum.

Üç bölüm ve iki Trulys daha sonra, garajdaki hayali gürültü yüzünden paranoyaklaştığım için diziyi izlemediğimi fark ediyorum.

Yoksa hayali miydi?

Sonunda, yatağa girecek kadar sarhoş olduğuma karar veriyorum ve daha önce, hala ayıkken haklı olduğuma ve bunun gerçekten hayal ürünü olduğuna kendimi ikna edebildiğime dua ediyorum.

Ama eğer durum buysa, neden yine izlendiğime dair ürkütücü bir his var içimde?

Bütün hafta boyunca cahilce bir mutluluk içinde yaşadım, arka bahçemde gerçekten bir adamın durduğuna ya da bana baktığına inanmayı reddettim. Uyumak, duş almak ya da kapıdan çıkarken ağzıma yemek tıkıştırmak dışında evde neredeyse hiç vakit geçirmediğim için bunu yapmak kolaydı. Şimdi yeniden yalnız olduğum için bu ürpertici his on katına çıktı ve görmezden gelinmeyi reddediyor. Halen'in ormanda bir seri katille tek başıma olmamla ilgili alayları birdenbire çok daha makul görünmeye başladı.

Evimin arka tarafına doğru koşuyorum ve rahatsız edici düşüncelerim beni ele geçirdikçe yatağıma sığıyorum. Evimde beni öldürmek için bekleyen biri olduğuna ikna oldum.

Ama yatakta rahat ettiğimde, özellikle de damarlarımda dolaşan alkolle birlikte uyku, korkularımın beni tüketemeyeceği kadar ağır geliyor. Oda dönmeyi bırakır bırakmaz uykunun beni ele geçirdiğini hissediyorum ve dakikalar gibi gelen bir sürede kendimden geçiyorum.

Birkaç saat sonra bir şey beni uyandırıyor. Saatin kaç olduğu ve gerçekten uyuyup uyumadığım konusunda kafamın karıştığı, alkolün etkisiyle bilincimin hala bulanık olduğu uzun, karmakarışık bir an yaşıyorum. Ama beni uyandıranın döşemedeki bir gıcırta olduğunu fark ettiğimde yatakta doğrulup odaya bakıyorum.

Hâlâ karanlıktı. Saatim 3:33'ü gösteriyor ve aklıma Kennedy'nin cadı saatinden bahsettiği onca zaman geliyor. Belki de ses bir katilden değil, bir hayaletten geliyordu.

Evde bir hayalet olabilir mi? Bu ışığı açıklayabilir.

Bu, birinin eve zorla girmesinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olurdu?

Hayır. Kendimi bu düşünceden kurtarmak için başımı sallıyorum.

Hayaletler gerçek değil. Kimse içeri

girmiyor. Adam geri dönmedi.

Sen sarhoşsun. Git uyu, sanırım. Belki de yüksek sesle söyledim, bilmiyorum.

Arkama yaslanıp ay ışığıyla aydınlanmış pencereye sırtımı dönüyorum. Saniyeler içinde uyku beni bir kez daha ele geçiriyor ve sabaha kadar bir daha uyanmıyorum.

Bölüm 8

KURT

BABAM hiç vakit kaybetmeden Styx kulübesi için gülünç derecede yüksek bir rakam gönderdi. E-postayı aldığımda ofisime yeni yerleşmiştim.

Geçen hafta Styx'ten şehre döndükten sonra Pazartesi sabahı kendi arabamı garajıma park etmem her zamankinden daha uzun sürdü, ta ki şoförüm Sterling beni kendi arabasıyla almaya gelene kadar. New York sabah trafiğinde doğruca binama gittik, toplantılarıma zaten iki saat geç kalmıştım. Otoyolda hiç mola vermeden saatlerce araba kullanmakla ilgili bir sorunum yok ama New York trafiği kafamı patlatmak istememe yetiyor. Yol öfkesi gerçek bir şey ve buraya taşındığımdan beri henüz alışmadığım bir şey. Lancaster Tech'i eski dairemnden çıkarıp bir ofise taşıdıktan sonraki ilk yılımda Sterling'i işe aldım ve bir daha da arkama bakmadım. Bu gülünç derecede sıkışık şehirle başa çıkmak için benden çok daha donanımlı.

Asistanım Eliza beni hemen asansörün dışında karşıladı ve geç geldiğim için rahatsız olduğunu belli etmekten çekinmedi. Eve beklediğimden daha geç geldiğim için ayarlanmış programım hakkında gevezelik etti ve telefonum onun e-postasıyla titreşmeden önce kıcıımı azarladıktan sonra sandalyeme zar zor oturdum.

Talebine yanıt vermeye tenezzül bile etmedim. Bunun yerine, e-postayı emlakçıma iletip bölgedeki emsalleri araştırmasını istiyorum, sonra da açık ofis kapısından Eliza'nın bakışlarından kaçınarak o günkü bir sonraki toplantıma gidiyorum.

Eliza orta yaşlı, dört çocuk annesi, kimseden bir şey almayan bekâr bir kadın. Kişiliği kişisel bir asistandan çok bir rottweiler'a benziyor ve benim onun zamanına değmediğimi fark edeceği günü bekliyorum. Ayrıca benimle onun konuştuğu şekilde konuşmasına izin verilen tek kişi o - kendi annemden bile daha disiplinli. Ama şirketimi ve dünya için yaptıklarımızı önemsiyor ve şükürler olsun ki bu onun kalması için yeterli oldu.

Her zaman onun buz gibi tavrını çözmeyi başarıyorum.

Haftanın geri kalanında da aynı kaotik düzen devam ediyor. Toplantılar ve geceye kadar süren işlerle uğraşıyorum, ertesi gün ofise dönmeden önce kendi yatağımda uyumaya ancak zaman ayırabiliyorum.

Emlakçım Cuma öğleden sonra babamla bir anlaşma yaptı ve evrakları Pazartesi'ye kadar hazır edeceğine söz verdi.

"Baban gerçekten fazla pazarlık yapmak istemedi. Çok fazla ödeme yapıyorsunuz ve bölge de pek iyi değil. İstedığinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor telefonda.

Hata yaptığımı düşünüyorum. Belki de öyle. Ama şu anda bunu umursamayacak kadar işin içindeyim.

Kiracısının etrafta dolanmasına izin veremem. Hele ki bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken.

"Ne derse ödeyeceğim. Manevi değeri var," diye açıklıyorum Chantel'e Sterling evime yanaşırken.

O uzaklaşır uzaklaşmaz arabama atlayıp şehir dışına gitmeyi planlıyorum bile. Pazartesi günü ofise o kadar geç geldiğim için Eliza'nın soğuk omzunu, tekrar gideceğimi öğrenmeden önce zar zor eritmeyi başardım. Bana kızgın olduğunu açıkça belli etti. Gelecek hafta başka bir teknoloji firmasını devralmak ve erişim alanımızı genişletmek için yapacağımız sunuma hazırlanıyor olmamız gerekiyordu. Hafta sonunu hazır olduğumdan emin olmak için harcamalıydım ve o da bunu biliyor.

Dizüstü bilgisayarımı çantasına yerleştirip ona bir süreliğine müsait olamayacağımı söylediğimde bana attığı ters bakış göğsümde delikler açabilirdi.

"Teftiş ve ekspertizden vazgeçmek istediğine emin misin?" Chantel anılarımı bölerek sordu.

"Olumlu. Evraklar hazır olduğunda Eliza'ya haber ver, biz de onları alması için bir taşıyıcı ayarlayalım."

Sterling arabayı durdurduğunda görüşmeyi sonlandırıyoruz. Eliza'nın endişeleri yersizdi. Şirketimi o sunumu gözüm kapalı yapacak kadar iyi tanıyorum. Son iki haftayı verileri inceleyerek geçirmemiş olsaydım bile, iyi hazırlanmış olurum. Ayrıca, şu anda daha acil meselelerim var. Ev henüz benim olmayabilir ama yine de her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım.

Garaj yolundaki arabasını gitmem için bir işaret olarak kabul etmeliyim. Sokağından aşağı indiğimde saat geç olmuştu ve geçen hafta sonu karşılaşmamızdan kimseye bahsedip bahsetmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, gitmeliyim.

Ama gitmiyorum.

Yapmam gerektiğini bildiğim şekilde arabamı geri çevirip fark edilmeden kalmak yerine, kurbanlarımı takip ederken ya da toplarken kullandığım maskeyi ağzıma takıyorum, sonra tekrar garajdan gizlice geçip mutfağın kapısını test ediyorum. Kilitli olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul edip dikkatlice karanlık odaya adım atıyorum.

Annem ve kız kardeşimin bu alan için seçtiği gösterişli parçalara karşı ondan küçük izler meydan okurcasına duruyor. Sienna Mallory'yle birlikte kendi dairesine taşınıp ilk sömestre başladığında, hepimiz buraya ilk kez sürüklendiğimizde takıntılı bir şekilde bunun üzerine konuştuklarını hatırlıyorum. Ev tamamen çıplaktı, odalar modası geçmişti. Babam o zamanlar atölyeyi de eklememişti.

İki ay içinde kulübenin içi boşaltılmış ve yeniden düzenlenmişti. Kulübenin ailemizin sahip olduğu diğer mülklerden daha fazla kullanılmayacağı düşünüldüğünde, bu çok anlamsız bir para israfıydı. Ama bu onlara bağ kuracakları bir şey verdi. Sienna gittiğinden beri annemin geriye dönüp baktığından ve takdir ettiğinden emin olduğum bir deneyim.

Şimdi, bu yeni kiracının eşyaları etrafa saçılmışken, her şey çok daha saçma ve yersiz görünüyor. Burası Styx, Hamptons'daki sahil evimiz değil. Belli ki burayı olmadığı bir şey haline getirmeye çalışmışlar.

Tezgâhın üzerinde alkol kutuları ve lavabonun üzerinde bir yığın kirli bulaşık duruyor. Ayakkabıları duvar boyunca gelişigüzel bir şekilde atılmış ve üç palto mutfak sandalyelerinden birinin üzerine serilmiş. Onun küçük dağınıklığının yanından şaşkınlık ve tiksintiyle geçiyorum. Ceketlerden birini kapıp kokusunu içime çekiyorum; hindistan cevizi, vanilya ve kahvenin güçlü bir karışımı.

Bu kadar bağımlılık yapmasına dayanamıyorum. Mallory'nin ve takıldığım diğer tüm kadınların içlerine çektikleri Chanel No. 5'in güçlü çiçek kokusuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Ceketi dikkatlice sandalyeye geri koyarken, kendime bunun avın bir parçası olduğunu söylüyorum. Süreçte sadece bir adım. Gerçi önceki kurbanlarımda hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Onları yakalayıp öldürmeden hemen öncesine kadar.

Duygularım kafamı daha fazla karıştırmadan evin içinde ilerlemeye devam ediyorum. Çoğuna dokunmamıştı.

Ebeveyn yatak odasını almış. Uyuyan formu şiltenin üzerine yayılmış, yumuşak horlamaları serin gece havasını dolduran tek ses. Pelüş halının üzerinden geçip neredeyse boş olan gömme dolaba doğru ilerlerken ayak seslerim bile sessiz.

Çok az şey var. Tasarım elbiseler ya da türünün tek örneği parçalar yok. Saçma fiyatlı ayakkabılar ya da uçuk şapkalar yok. Alıştığım kadınlara hiç benzemiyor. Köşede bir yığın kirli kıyafet duruyor, sanki hemen yanındaki çamaşır sepetini hedeflemeye bile zahmet edemiyormuş gibi. Ucuz bir çift siyah topuklu ayakkabı, yıpranmış bir çift kar botunun yanında duruyor ve birkaç askıda sadece kot pantolon ve pamuklu tişörtler var.

Her kimse, fazla bir şeyi yok. Babamın kira için ondan istediği o saçma fiyatı tek başına karşılayabileceğini düşünemiyorum.

Bu da bana ev arkadaşı olup olmadığını merak ettiriyor. Belki bir erkek arkadaşı...

Gözlerimin vücudunda açıkça dolaşabilmesi için ona doğru dönüyorum; üzerinde basit bir beyaz atlet ve iç çamaşırı var. Atlet karnına kadar uzanıyor, bronzlaşmış tenini ve delinmiş göbek deliğini ortaya çıkarıyor. Yarı saydam kumaşın arasından görünen esmer meme uçları hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Bacakları hafifçe açılmış, onu tamamen teşhir etmeden arasında ne olduğuna dair alaycı bir tat sunuyor.

Eğer bir şey varsa, bunun birincisi olmasını umuyorum. Onun benim avım olduğuna karar verdikten sonra başka bir erkeğin ona bu şekilde erişmesi fikrine birdenbire katlanamıyorum.

Sanki ona doğru mıknatıslanmışım gibi, ayaklarım beni yatağa götürmek için kendiliğinden hareket ediyor, ancak bir döşeme tahtası gıcırıyor ve izlerimde duruyorum, gölgelerin güvenliğine geri dönüyorum. Sessiz bir inilti çıkarıyor, ben karanlıkla örtülü kapı aralığında oyalanırken sesi doğrudan kasıklarımına gidiyor. Doğruluyor ve hareket başını ağrıtıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Mutfakta gördüğüm teneke kutu sayısına ve muhtemelen tükettiği alkole bakılırsa, muhtemelen öyle.

Neden yalnız içiyorsun, küçük kuzum?

Koyu renk gözleri odayı bir kez tarıyor, yanımdan geçip gidiyor, sonra yastığının üzerine düşüyor, battaniyeyi vücuduna çekiyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Yatağa doğru yürümeden önce tekrar horlamasını bekliyorum, bana yaptırdığı şey için büyük bir kızgınlıkla ona bakıyorum. Onu nasıl yok etmek zorunda kaldığım için. Farklı koşullar altında, bu kadını yemeyi çok isterdim. Yatakta bana tam olarak ihtiyacım olanı verebilecek kadar becerikli olduğunu hissediyorum. Diğerlerinin asla veremediği şeyi.

Parmaklarım battaniyeyi hafifçe kavıyor ve tekrar aşağı çekerek üst yarısını tekrar bana gösteriyor. Göğsü her düzenli nefes alışında inip kalkıyor, atleti her seferinde göğüslerini sıkıyor. Elimi boynunun üzerinde gezdiriyorum, aradaki mesafeyi kapatıp bunu hemen şimdi bitirmek istiyorum. Solunum yollarını kesmek için doğru noktaya yapacağım en ufak bir baskı bile yeterli olacaktı. O daha ne olduğunu anlamadan her şey bitmiş olacaktı.

Neredeyse yapıyorum. Parmaklarımı tam olması gereken yere hizalarken tenim hafifçe onunkine değiyor.

Ama dokunuşumun altında kıpırdanıyor, elimi boynundan göğsüne doğru kaydırıyor ve ben onun üzerinde olduğum yerde donup kalıyorum. Kalp atışları avucuma çarpıyor, buz gibi dokunuşumun altında teni sıcacık. O uzun, koyu kirpikler kırpışarak açılıyor ve yuvarlak, siyaha yakın irisleri ortaya çıkıyor.

Bana bakıyor - dehşet içinde değil, tamamen başka bir şey. Sanki bana bakıyor ama beni tam olarak *göremiyor*. Bileğimi kavrayıp elimi aşağıya, göğsünün üzerine kaydırırken göz kapakları yarı açık duruyor. Sonra memesini avucuma bastırarak beni daha da şok ediyor.

Başı yana düşüyor, sırtını kavislendirip daha fazla baskı uygularken gözleri kapanıyor. Elini karnından aşağıya ve battaniyenin altına doğru kıvrırken dudaklarından nefes nefese bir inilti daha kaçıyor.

Sersemlemiş bir sessizlik içindeyim. Kendini elime doğru iterken gözlerim battaniyenin altındaki hareketlerini takip ediyor ve gerçekten kafam karışıyor.

Burada olduğumu biliyor musun?

Parmaklarım sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezinerek tepkisini test ediyor. Nefes nefese kalıyor ve kendini bana doğru itiyor.

Kendi parmaklarını sürerken kalçalarının ileri geri hareket ettiğini fark ediyorum ve kendimi durduramadan boştaki elimle battaniyeyi üzerinden çekip alıyorum. Tüm bu gösteri beni farklı bir yırtıcıya dönüştürdü.

Ereksiyonum kotumun affetmeyen malzemesine o kadar sert baskı yapıyor ki, düğmeyi açıp dışarı çıkarmaktan başka çarem kalmıyor.

Rahatlamaya

ihtiyacım var.

Rahatlama ve

kontrol.

Tamamen uyanıp beni bu halde bulmasının sonuçlarını düşünmeye bile başlayamıyorum. Bir elimle göğsünü yoğururken diğer elimle sikimi okşuyordum. Buna tanık olmamalıydım. Ona dokunmamam gerektiğine eminim.

Ama lanet olsun, şu anda çok ateşli.

Bir eli külotunun altında çalışıyor, orgazmı arttıkça kalçaları öne doğru eğilirken diğeri dokunmadığım göğsünü karıştırıyor. Kendini tatmin edişinin saf ve katıksız yolu, varlığından hiç haberdar olmadığım ilkel bir yanıma doğrudan sesleniyor. Sanki vücudu burada olduğumu hissediyor ve bana tepki veriyor.

Hiç bu kadar yüzsüz bir kadın görmemiştim. Elbette, yarı uykulu ve muhtemelen bir izleyicisi olduğunun farkında değil, ama içimden bir ses ne olursa olsun aynı şekilde davranacağını söylüyor.

Nefes alış verişlerinin hızlanmasından, hareketlerinin daha çaresiz olmasından yaklaştığını anlayabiliyorum. Taşaklarım geriliyor, orgazmın tanıdık sıcaklığı omurgamı sarıyor, sanki onun parçalanışını izlemek üzere olduğumu bilmek benim de aynısını yapmam için yeterli. Ondan şimdi mi uzaklaştım yoksa bitirdikten sonra mı daha az fark edilir diye düşünürken altımda hareketsiz kalıyor. Yüksek sesli bir inilti odayı doldurmadan önce son bir kez kalçalarını iterek nefes alıyor ve sonra tekrar rahatlıyor, nefesi kesiliyor.

Kısa bir süre sonra hiçbir uyarı olmadan kendi orgazmımı yaşıyorum. Kendimi onunkine o kadar kaptırmıştım ki, spermlerim çarşafına fişkırana kadar fark etmedim bile. Daha da büyük bir karmaşa yaratmadan önce geri kalanını yakalamak için elimi hızla ondan uzaklaştırıyorum, gözlerim onun merkezinde dolaşırken bir inilti bastırıyorum ve külotundaki ıslak noktayı fark ediyorum.

O zaman onu öldürmeden önce tadına bakmam gerektiğine karar verdim.

Şimdi olmaz. Bu çok riskli olurdu ve onu zaten sahip olduğumdan daha fazla ihlal etmeyeceğim.

Hayır, suları nihayet dilimi kapladığında, bunu yapmam için bana yalvardığı için olacak. O zaman onun canını alacağım.

Şimdilik, ana banyoya gidip kendimi temizliyorum. Yansımam bana vahşi bir yabancıнын bakışı gibi geliyor. Tanımakta zorlanıyorum.

Artık kendim değilim, yabancı kadınlar bilmeden yatarken onları memnun eden yanımı bilmiyorum.

Birini ilk kez öldürdüğümde ben de aynı şekilde hissetmiştim. Belki bu da aynı şeydir. Beslenecek yeni bir bağımlılık.

Adını bile bilmiyorum ama yakında öğreneceğim.

Kendimi ayarlayarak odasına dönmeden önce aynaya son bir kez bakıyorum. Döllerimi çarşaflarından temizlemeye çalışacaktım ama son anda vazgeçtim.

Benim dölümle uyuduğunu bilmek inanılmaz tatmin edici bir şey. Neredeyse uyanmasını ve onu bulmasını istiyordum. Elini yapışkan su birikintisinde gezdirmesini ve ne olduğunu merak etmesini. Bu düşünceyle sikim tekrar kasılıyor.

Hayır, temizlemeyeceğim.

Bölüm 9

kuzu

Başımda bir çarpıntıyla uyandım, ağzım tamamen kurudu.

Bu kısımdan nefret ediyorum. Sarhoş olma kısmı eğlenceli. Sarhoş *olma* kısmı harika. Ama akşamdan kalma kısmı? Her zaman kendime bir daha asla yapmayacağıma dair söz veririm.

Alarmım çalmıyor, bu yüzden akşamdan kalmalığı istediğim şekilde tedavi etmek yerine, kafam ve midem protesto ederken Old Soul'daki Cumartesi vardiyam için hazırlanmak zorunda kalıyorum. Su içiyorum ve bulabildiğim ilk kot pantolonu fırlatıyorum, normal bir insan gibi yatağa gitmek yerine bu kadar çok Trulys içtiğim için kendime lanet ediyorum.

Saçıma bir fırça atıp hızla kapıdan çıkıyorum, bu kadar başarılı bir seri yakalamışken Rosie'yi hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım. Birkaç yasayı çiğnedikten ve muhtemelen bir tavşanı ezdikten sonra, tam vardiyamın başladığı saatte ön kapıdan içeri giriyorum.

Rosie, "Geç kaldın," diye bağıyor ama kafede beni duyacak ya da bekleyecek kimse yok.

"Hayır, tam zamanında geldim." Tezgâhın etrafından dolanıyorum ve önlüğümü kapıp hızla başımın üzerine atıyorum. Ellerim kalçalarımda, haklılığımı kanıtlamak için yukarıdaki saate bakıyorum. Saat tam olarak sabah 8. Tam da başlamam gereken saat.

Rosie bir kahkaha atıp başını sallıyor. "İyi, sen kazandın."

Muzaffer gülümsememi saklamaya bile çalışmıyorum. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," diyor ağır bir iç çekişle. "Sadece her zamanki sabah telaşı."

Arka duvara dizilmiş şuruplarla oynarken, "Tek başıma sarhoş oldum ve dün gece evimde bir adamla ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm," diye itiraf ediyorum.

Kelimelerin kusmasına engel olamıyorum. Rüya sabahtan beri beni rahatsız ediyor ve delirmediğimi kanıtlamak için bu konuda konuşabileceğim birine ihtiyacım var.

O kadar da deli değil.

Tezgâhın diğer ucundan bakışlarını bana çeviriyor. "İçmen gerekiyor mu?"

Ona kuşkulu bir bakış fırlattım. "Tabii ki içebilirim. Sunnybrook'a intihara teşebbüs için gittim, alkol bağımlılığı için değil. Ayrıca, ilk etapta gerçekten intihar etmeye çalışmadım bile. Oraya hiç gitmemeliydim bile..." Milyonuncu kezmiş gibi hissettiğim şeyi açıklıyorum.

Ölmek istemediğimi avazım çıktığı kadar bağırmamın bir önemi yok, insanlar ne isterlerse onu düşünecekler. Özellikle de sicilimde Sunnybrook'un kara lekesi varken.

Rosie ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Tamam, tamam. Hepsi bir kazaydı, anlıyorum. Peki ya bu rüya?"

Nefes alıp veriyorum, adrenalinim yükseldiği için kendimi sakinleştiriyorum. Bu kadar sinirlenmemeliydim ama o sefil günden beri mikroskop altında yaşamaktan ve her hareketimin sorgulanmasından çok yoruldum. Yine de Rosie bu öfkenin ondan çıkarılmasını hak etmiyor. Özellikle de hâlâ kız kardeşinin başarısız girişiminin etkileriyle uğraşırken.

Genny, şüphesiz, bir ayağı öbür tarafta yaşıyor.

Sonunda açıklayacak kadar sakinleştim, "Bilmiyorum bile. Odamda beni izleyen rastgele seksi bir sapık vardı. Yine de çok gerçekçiydi."

Arka bahçemde duran ürkütücü bir adam ve bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olabileceğine dair korkunç düşünce kısmını atlıyorum. Bu ayrıntıyı hala sindirmeye çalışıyorum ve sapığımın evime gelip kendimi parmaklamamı izlemesinden başka bir alternatif düşünmeyi tercih ederim. Çarpıtılmış bir ıslak rüya görmüş olabileceğime inanmak daha gerçekçi değil mi?

Evet, ben de öyle düşünmüyorum.

"Gerçek *olmadığına* emin misin?"

"Buradayım, değil mi?" Kollarımı uzatarak şaka yapıyorum. "Evimde davetsiz bir misafir olsaydı, muhtemelen ölmüş olurdu."

Ya da eşyalarımın yarısı kaybolurdu. Yani evdeki eşyaların yarısı. Değerli hiçbir şeyim yok. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu sabah hiçbir şeye dokunulmamıştı. Bunu zaten bir olasılık olarak düşünmüştüm.

"Doğru." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yani, berrak bir rüya gibi, o zaman. Etkileşime geçebildiğin ve kontrol edebildiğin bir rüya. Ben hiç görmedim ama her gece berrak rüya görmek için kendini eğiten bir arkadaşım var."

"Evet! Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Çok ateşliydi." Rüya adamın bana nasıl dokunduğunu hatırlarken dişlerim alt dudağımı sıyrıyor ve kendimi bu teoriye kaptırıyorum. Elimi bacaklarımın arasında takip ederken gözlerinin nasıl karardığını.

Tezgâha doğru kıpırdanıyorum, hatırladıkça kalçalarım birbirine yapışıyor. Bu kesinlikle bir rüyaydı. Sunnybrook'a götürülmemden çok öncesinden beri bir erkekle birlikte olmamıştım. O zaman bile bu kadar tahrik edici değildi.

Rosie düşüncelerimin yönünü fark etmemiş gibi görünüyor. Onun yerine, kapıdan giren müşteriye odaklanıyor ve ben de lavaboda duran smoothie sürahilerini yıkamakla meşgul oluyorum.

Lucid rüya, ha? Bunu daha fazla araştırmam gerekecek.

Bölüm 10

kuzu

Şehrin bir ucundan diğerine konserden konsere koşturmaktan, garajdaki gizemli ışığı bulduğum geceden beri onu düşünecek vaktim olmadı. Ertesi sabah tekrar kontrol ettiğimde ışık kapalıydı ve sadece ampulün yandığı ya da her şeyi hayal ettiğim sonucuna varabildim. Ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek bu çok da uzak bir ihtimal değil.

Ancak, ertesi gece arka bahçemde duran gizemli adamı düşündüğümde, parçalar benim hoşuma gitmeyecek kadar güzel bir şekilde bir araya geliyor.

Bu hafta geri dönmedi. Kabul ediyorum, işten çok daha geç çıkıyorum, faturalarımı karşılayabilmek için alabildiğim fazladan maaşları toplamak için çaresizim. Gece geç saatlerde garaj yoluna girdiğimde kendime etrafa bakmak için zaman tanımıyorum ve Freddy peşimdeymiş gibi ön kapıya doğru koşuyorum. Ayrıca Goodwill'den sürgülü cam kapıların ve arka pencerenin üzerine takmak için yeni, daha kalın pencere kaplamalarına yatırım yaptım. Biraz yıpranmış ve eskimişler ama iş görüyorlar. Her gün evden çıkmadan önce onları kapatmaya özen gösteriyorum ve içeri aldıkları az miktardaki güneş ışığının tadını çıkaracak kadar uzun süre evde kalana kadar onları tekrar açmaya zahmet etmiyorum.

Belki de geri döndü ve ben sadece onu görmeme izin vermedim.

Potansiyel bir takipçiye karşı en sağlıklı yaklaşım bu mu? Hayır. Ama yapabileceğim en kötü şey olmadığına eminim.

Bugün de bunu kafama takacak fazla vaktim yok. Haftalardır ilk kez tam gün izinliyim ve Halen takılmak için geliyor. Garip bir sestem, gizemli bir ışıktan ya da arka bahçemdeki ürkütücü bir adamdan bahsedersen, bavullarımı kendisi toplayacak.

"Son zamanlarda annemle konuştun mu?" diye soruyor yemek masasından, ben mutfaktan öğle yemeğimizi getirirken. Rahat görünmek için elinden geleni yapıyor ama parmaklarının masanın altında birbirine kenetlenişini ya da topuğunun durmadan yere vuruşunu gözden kaçırmıyorum.

"Hayır." Annemle neredeyse bir yıldır konuşmuyorum ve o da bana ulaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Yaptıklarından sonra neden yapsın ki? Ya da şöyle demeliyim, yapmakta başarısız olduğu şeyden sonra.

Masanın karşısındaki yerime oturmadan önce tabağını dikkatlice önüne koyuyorum. Kızarmış peynir ve domates çorbası içiyoruz; küçükken bize hep yaptığım yemek. Çoğunlukla bir somun ekmek yüzünden,

Peynir ve bir kutu çorba, annem onları parayla satmadan önce bir öğünden daha uzun süre yetecek kadar yiyecek kuponu toplayabildiğim birkaç şeyden bazılarıydı.

Sanırım Halen'in annemizden bahsetmesine neden olan şey buydu. Geçmişe karşı hep çarpık bir bakış açısı vardı. Yemek bana, annemiz kanepede sızmış yatarken hem benim hem de Halen'in hayatta kalmasını sağlamak için yaşımlın çok ötesinde olgunlaşmaya zorlandığım bir zamanı hatırlatırken, muhtemelen onu görüyor ve uyuyan formunun yanında nasıl yiyeceğini düşünüyor.

Anılar böyle aldatıcı olabiliyor.

"Onunla ne kadar zamanımız olacağını asla bilemeyiz. Özellikle de son birkaç ayda sağlığı ne kadar kötüye gitti," diye suçluluk duymaya başlıyor, konu her açıldığında yaptığı gibi.

Konuşmasını kesmesini işaret etmek için avucumu kaldırıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Doğrusu, annemin ne kadar yaşayacağı umurumda değil ve onu bir daha görmeden önce bu kaynar, asitli çorbayı gözlerime dökmeyi tercih ederim. Özellikle de bana yaptıklarından sonra. Bir tahminde bulunmam gerekirse, sırf maniplasyonlarıyla bize işkence edebilmek için ikimizden de uzun yaşayacağını söyleyebilirim.

"O aileden biri, Jovie," diye ekliyor Halen. Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum ama ona uyarı dolu bir bakış fırlatınca vazgeçiyor.

"Onunla ilişkini istediğın gibi sürdür. Ama beni de kendinle birlikte aşığ çekme." Ses tonumda, konuşmanın bittiğini anlamasını sağlayan sert bir kesinlik var.

Düşünceleri yüzünden okunuyor ama asla dile getirmiyor. Onun yerine, "Ondan haber aldın mı?" diye sorar.

Bu bir konu değışikliğı gibi görünüyor ve Halen'in bilmesi gerektiğı kadarıyla yle.

-Ama yle değil. Ve annemle eski erkek arkadaşım arasında ilk kez bir konuşma sırasında bağlantı kurmuyor, o gece olanlar hakkında bilmesi gerekenden daha fazla şey bildiğini ima ediyor.

Ona uzun ve şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra çorba kaşığımı dudaklarıma götürüp hprdetiyorum. "Hayır," diyorum sonunda, sondaki 'p'yi patlatarak.

Gabe ayrılığımızı pek iyi karşılamadı. Her şeyin bitmesini istemedi ve yaptığı şeyde yanlış bir şey görmedi. Ama zgr bir ülkede yaşamının güzel yanı da buydu işte; onun duygularını umursamak zorunda değildim. Benden bu kadar.

Tartışmalar bitmişti. Kesikleri ve morlukları saklamaktan bıkmıştım. Her şeyi hak etmişim gibi davranmaktan bıkmıştım.

Halen memnun bir şekilde başını sallayarak gözlerini tekrar tabağına çeviriyor ve yemekle meşgul oluyor. İlişkimizden uzaklaşmamı kabul etmeyebilir.

Ama Gabe'le işimin bittiğine çok memnun. Hiç anlaşılamadılar.

Öfke bulutu başımızın üzerinde dolaşırken yemeğimizin son yarısını sessizce bitiriyoruz. Annemizin bize bunu yapabilmesinden nefret ediyorum. Halen üzerinde o kadar çok etkisi var ki, parmağını bile kıpırdatmadan aramızı açabiliyor. Bu hep böyleydi. Bizi bölünmüş halde tutuyor çünkü bu, durumu manipüle etmeyi kolaylaştırıyor.

Sessizliği ilk bozan Halen oldu. Mutfağı işaret ediyor, gözleri şaşkınlıkla kısılmış.

"O da ne?"

Gördüğü her neyse ona bakmak için sandalyemde dönüyorum, etrafta uygunsuz bir şey var mı diye tarıyorum. Bir şey bulamayınca geri dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

Halen ayağa kalkıyor ve buzdolabının yanındaki köşeye gidip bir parça meyve almasını dikkatle izliyorum. En azından meyve olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç görmemiştim.

"Ne zamandan beri incir yemeye başladın?" diye şakacı bir şekilde soruyor, mor şeyi avucunun içinde tutarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Kennedy'yle aramızdaki bir şakadır, ben seçici bir yiyiciyimdir. Hatta o kadar seçiciyim ki Kennedy benim için yemek yapmayı reddediyor. Ben bunu, sadece az malzemeli basit yemeklerle büyümüş olmama bağlıyorum. Daha az malzeme daha az maliyet demektir ve boş bir mideyi bozuk parayla doldurmaya çalışırken her kuruş önemlidir. Ne yazık ki bu yavan palet beni yetişkinliğime kadar takip etti. Yani hayır, sırf tezgâhımda dursun diye dükkândan bir incir seçip ona para harcamazdım.

İncir nasıl *yenir* ki zaten?

Nedense Halen'e bunların hiçbirini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Tuhaf meyveyi tutup sanki bacakları çıkıp kaçacakmış gibi incelerken kemiklerime kadar işleyen bir vahiy var. Böyle bir şeyi burada bırakabilecek başka sadece bir kişi olduğunu fark ettiğimde kanım damarlarımda bir milisaniye boyunca donuyor. Açıkta, ama mükemmel bir anda bulabileceğim kadar uzakta.

O kişi.

İnciri seçmesi tesadüf değil. Meşhur yasak meyve.

Bu bir mesaj. Bu çok açık. Sadece beynime pompalanan ve kulaklarımda uğuldayan kanın ne anlama gelebileceğini bir araya getiremiyorum.

Vücudumu sarsan korku, Halen'i de yanımda götürmek için derimin altında savaşıyor. Yine de reddediyorum. Yüzümü duygusuz bir maskeye dönüştürerek meyveyi Halen'in elinden kaptığım gibi havaya fırlatıyorum ve bir beyzbol topu gibi avucumun içinde yakalıyorum. Sadece ondan uzaklaştırmak istiyorum. Onun yaptığı herhangi bir şeye dokunması, karanlığını ona bulaştırması fikrinden nefret ediyorum.

"Mağazada gördüm ve denemek için yeterince tuhaf görüldüğünü düşündüm. Eğer yemezsem tezgâhımın üzerinde süs olarak durur diye düşündüm." Saniyeler içinde mükemmel bir yalan. Bu yeteneği için Gabe'e teşekkür edebilirim.

Artık tacizci bir eski erkek arkadaşım olmayabilir ama bir sapığım var. Öyle bir takipçim ki, umutsuzca istediğim gibi bunun sadece hayal gücümün bir parçası olduğuna inanmamı neredeyse imkânsız hale getirdi.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

Bölüm 11

KURT

Kulübedeki kızı düşünmeden edemiyorum.

Benim güzel, ölümcül küçük Stardust'ım, ona böyle seslenmeye karar verdim. Onu ilk gördüğüm andan beri yaşadığım karmaşık süpernova duygularının bir temsili. Bir yıldızın kaotik patlamasının tozlu kalıntıları gibi, bir şekilde varlığımın her parçasını mücevher gibi varlığıyla kaplamayı başardı ve kim olduğumu bile bilmiyor.

Beynim, kulübeye gidip bıçağımı göğsüne saplamak istemekle onu becermek istemek arasında gidip geliyor. Bazen ikisini aynı anda yaptığımı hayal ediyorum ki bu daha da sarsıcı oluyor.

Zamana ihtiyacım var. İşlemek için zamana. Kontrolü kazanmak için zamana. Bir plan yapmak ve tekrar yola koyulmak için zaman.

Uyku benim için kolay gelmiyor ve nihayet geldiğinde de düzensiz ve kısa sürüyor. Güneş daha ufukta başını göstermeden kalkmış ve giyinmiş oluyorum. Tüm bu dönüp durmalarım sırasında, Stardust'la ilgili durumu kontrol altına almamın en iyi yolunun ona karşı hissettiğim içgüdülere boyun eğmek olduğuna karar verdim. Bu tuhaf, rahatsız edici reflekslere, onları kurutana kadar yaslanmak. Beni nasıl güçlendireceklerini görmek.

Çünkü emin olduğum bir şey var: Güç en rahatsız edici koşullardan gelir.

Ne de olsa ben bir avcıyım. Ve o sadece başka bir av.

Eğer içimdeki vahşi canavar onu yemeden önce yemeğiyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Oynayacağım.

Bu sabah Stardust'ı takip ederek gittiğim kafenin karşısındaki spor barında bütün günümü gelecek haftaki sunumum üzerinde çalışarak geçirmeme neden olan düşünce süreci bu. Çoğunlukla Eliza bana eklemem gereken şeyleri periyodik olarak hatırlattığı için ve onun yerine tanımadığım bir kadını izlediğimi öğrenirse ne yapacağından gerçekten korktuğum için.

Seri katillerin bile korkuları vardır. Benimki Bronx'lu 1.80 boyunda İtalyan bir kadın.

Bar penceresinin karşısındaki yerimden kahve tezgahının arkasındaki Stardust'ı mükemmel bir şekilde görebiliyorum, içeri giren müşterilere gülümsüyor, sonra onlar çıkınca yanında çalışan pembe saçlı kızla sohbet ediyor. Saat 4:05'te kafeden çıkıyorlar, Stardust'ın söylediği bir şeye gülüyorlar ve ben Stardust'ın başını arkaya eğip tüm vücudunu

o kahkahayı atarken elimde hesapla yanımda duran garsonu tamamen görmezden geliyorum. Ancak Stardust arabasının kapısını kapattığında garson kız boğazını temizliyor ve dikkatimi tekrar kazanıyor.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor, soruyu tekrarladığını belli eden sinirli bir ses tonuyla. Bütün gün bu kabini onun için işgal ettim ve saatler önce bitirdiğim salata dışında bir şey sipariş etme zahmetine girmedim.

En dostça gülümsememle -ki muhtemelen hiç de dostça değil- başımı sallıyorum ve kredi kartımı masaya koyuyorum. "Hepsi bu kadar, teşekkürler."

Kız kartı alıp uzaklaşıyor, kalçalarını sallayarak kışına aval aval bakan bir masa dolusu erkeğin yanından geçiyor. Fişimle döndüğünde iki yüz dolarlık bir bahşiş yazıyorum ve eşyalarımı toplayıp küçük Stardust'ımı yolun aşağısına kadar takip etmek için acele ediyorum.

Bölüm 12

kuzu

RÜYA ADAM geri döndü.

Ya da belki de ona bir kabus demek daha doğru olur, çünkü onun penceresinin önünde duran adamla aynı adam olduğunu inkar etmenin imkansız olduğuna eminim.

Old Soul'daki vardiyamdan eve döner dönmez kanepeye yerleştim ve Halen ile Kennedy hoparlörden bana eşlik ederken daha fazla iş başvurusunda bulunmaya çalıştım. Birlikte yaşamamanın en çok özlediğim yanı, onlarla istediğim zaman konuşabilmektir. Önceden, içlerinden biri bir sonraki vardiyasına yetişmek ya da ayak işlerini yapmak için kapıdan aceleyle çıksa bile, yine de küçük sohbetler yapabilir ve hayatlarıyla ilgili her türlü önemsiz gelişmeyi duyabilirdim. Artık tek başıma olduğum için zamanımın çoğunu evde sessizlik içinde geçiriyorum ve bir zamanlar yaptığımız o kolay sohbetler, yoğun günlerimizde programlanması gereken bir şey haline geldi.

Onları özliyorum. Özel yalnızlığımı sevdiğim kadar, sürekli insan temasını da özliyorum. Hem de hiç ummadığım kadar.

Belki de bu yüzden bu adama kafayı takıp duruyorum. Belki de bu yüzden polisi aramadım.

Bu gece, beni arayıp konuşmayı teklif ettiklerinde, telefonu yeterince hızlı açamadım. Bu sefer dışarıda garip sesler ya da evin içinde gıcırtilar yok. Hâlâ içki içemeyecek kadar akşamdan kalma olduğum için mi, yoksa her şeyi en başta hayal ettiğim için mi emin değilim. Her iki durumda da, saat sekizde telefonu kapatıp yatmaya hazırım. O kadar bitkinim ki başımı yastığa koyduğum anda uyku beni altına alıyor.

Ve dolabımdan bir ses gelene kadar uyanmıyorum. Gözlerim komodinin üzerindeki çalar saati buluyor ve sadece birkaç saattir uyuduğumu doğruluyor. Şu anda bile uyuyor olabilirim, çünkü adam geri döndü.

Odanın karşısında duruyor, karanlık ve tanıdık silueti gömme dolabımın kapı çerçevesine yaslanmış. Baykuş gibi göz kırpıyorum, gözlerimdeki uykuyu temizliyorum ve o hareketsiz kalıyor, doğrudan bana bakıyor.

Kafeden eve döndükten sonra Rosie'nin önerdiği şekilde lüsid rüyaları kontrol etmenin yollarını araştırdım, ama o buradayken okuduğum her şey zihnimden tamamen dağılıyor. Aslında, her bilinçli düşünce onun varlığında uçup gidiyor gibi görünüyor.

İnanılmaz derecede gerçekçi geliyor. Nasıl uyuyor olabilirim? Belki de uyumuyorum.

Belki de o bir hayalettir.

Ya da belki gerçekten yatak odamda duran ve beni uyurken izleyen bir adam vardır.

Siktir, bilmiyorum. Bu delilik.

"Merhaba Stardust," diye derin, buyurgan bir ses beni düşüncelerimden uyandırarak selamlıyor.

Ses tonu kendinden emin ve doğrudan. Benim bocaladığım yerde o tam olarak ne olduğunu biliyor.

"Kimsin sen?" Aptalca soruyorum.

Sen kimsin? Sanki bunun bir önemi varmış gibi.

O seni öldürecek olan adam, işte o.

Soruya cevap vermiyor. Onun yerine kapıyı itiyor ve bana doğru geliyor. "Görüyorum ki bensiz başlamışsın."

Başını, şimdi bacaklarımın arasında olduğunu fark ettiğim elime doğru eğerek kaşlarını yukarı kaldırıyor.

Beni o halde bulduğu için utanarak elimi hızla çekiyorum ve avucumu yüzümün önünde çevirip sanki bana ihanet etmiş gibi tam bir şok içinde ona bakıyorum. Ne zamandan beri uykumda mastürbasyon yapıyorum?

Kıs kıs gülüyor, kalçaları yatağa değmeden hemen önce yatağımın kenarında duruyor. Yaptığı her hareket hesaplanmış gibi geliyor, sanki her şeyi planlamış gibi.

"Sana ne olacağını söyleyeceğim, küçük Stardust ve sen de itaat edeceksin," diye başlıyor, battaniyeyi bacaklarımdan aşağı doğru çekştirerek. İtiraz edemeyecek ya da onu durduramayacak kadar korkudan donmuş durumdayım.

Yüzü çok çarpıcı. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Mükemmel simetrik ve hiçbir kusuru yok. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olmalı.

Bir zamanlar arkaya doğru taranmış olduğunu söyleyebileceğim koyu renk saçlar, şimdi aynı kalın ve kemerli kaşların üzerinden sarkıyor. Gözlerinin rengini göremiyorum ama uzun siyah kirpiklerine vuran ışıktan anlayabiliyorum. Yüzünün alt yarısı geniş göğsüne kadar sarkan siyah bir maskeyle kaplı ama onun da aynı derecede çekici olduğundan şüphem yok.

Kesinlikle Styx'ten değil; bunu garanti edebilirim. Böyle bir yüz ayrıcalık ve para çağırıştırıyor.

"Bu yatağa uzanacaksın ve o güzel bacaklarını benim için açacaksın."

Beklentiyle bana bakıyor, itaat etmemi bekliyor. Ama ben onun sözlerine bir türlü anlam veremiyorum.

"Um... ne?"

Yumruklarını yanımdaki yatağa saplayıp maskeli dudaklarını kulağıma değdirmeden hizalarken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Ben kendimi tekrar etmem. Bu bir numaralı kural. Ve o iğrenç boxer'ını ben senden sökmeden önce çıkar. Seni bir daha asla başka bir erkeğin kıyafetleri içinde görmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Dehşete mi kapılmalıyım yoksa tahrik mi olmalıyım emin değilim ama aniden gelen sert sözler her iki duyguyu da aynı anda harekete geçiriyor gibi görünüyor.

Benim neyim var böyle?

Başımı sertçe sallayarak -çünkü biraz daha tereddüt edersem ne yapacağından korkuyorum- Gabe'in eski boxer'ını bacaklarımdan aşağı sıyırmaya başlıyorum ve kendimi gecenin serin havasına tamamen maruz bırakıyorum. Uyurken külot giymeme kararımdan anında pişmanlık duyuyorum.

İliklerime kadar işleyen ve kanım kadar metalik olan korku varlığımın her zerresine işliyor.

Yatağın etrafında dolaşarak ayaklarımdan dibinde duruyor ve vücudumu kesintisiz bir şekilde görebiliyor.

"Aferin kızıma. Şimdi parmaklarını benim için o güzel pembe amcığın üzerinde gezdir," diyor, bakışları bacaklarımdan arasında. Bir an duraksıyorum ve gözleri tekrar yüzüme kayıyor.

"Şimdi." Hırıltısı derin ve sabırsız.

Bu bir rüya olmalı. Olmak *zorunda*. Bu kadar serveti ve yetkisi olan bir adamın benim gibi bir kızla vaktini harcamasına imkân yok. Böyle bir yerde.

Başımı yastığa yaslayıp ellerimi yavaşça kalçalarımdan üzerinde gezdirirken kendime bunu söylüyorum. Parmaklarım bacaklarımdan altındaki şişmiş, hassas etle buluştuğunda bir nefes tıslıyorum ve hemen onları uyarılmamla kaplıyorum.

Erkekler benimle böyle konuşmaz.

Daha önce birlikte olduğum tüm erkekler beni yatakta çok korkutucu bulmuştu. Ne istediğini gerçekten bilen bir kadın olduğumu anladıkları anda, susup boyun eğiyorlar. Bundan nefret ediyorum.

Yatak odasında benimle boy ölçüşebilecek birini henüz bulamadım. Bu da kendimi bunun gerçek olmadığına ikna etmemin bu kadar kolay olmasının bir başka nedeni. Çünkü karşımda duran adam gibi adamlar benim dünyamda yok.

Ben de bu işin üzerine gitmeye karar verdim. Sadece bir hayatta kalma tekniği olsa bile, onunla birlikte oynayacağım. Onun hayal gücümün bir ürünü olduğuna inanarak kendimi kandırmaya devam edeceğim, çünkü başka bir alternatif kesinlikle dehşet verici.

İnkar et, inkar et, inkar et. En iyi yaptığım şey bu.

"İşte bu bebeğim," diye kaba sesi aşağıdan cesaretlendiriyor.

Ona bakmaya zahmet etmiyorum. Onun yerine bakışlarımı tavandaki bir çatlağa odaklıyorum ve klitorisimi dakikalar içinde beni uçuracağını bildiğim şekilde okşuyorum.

Yaklaşmasını bekliyorum. Aramızdaki görünmez çizgiyi geçerken ağırlığının yatağa düştüğünü hissetmek için. Ellerini tenimde hissetmek için. Ama bunların hiçbirisi olmuyor.

Sadece kendimi sınırda hissettiğimde, gözlerimi tavandan ayırıp tekrar ona çevirecek kadar cesaret kazanıyorum.

Pantolonunun düğmelerini açmış ve kendini dışarı çıkarmış. Gözlerim uzun, kalın şaftında aşağı yukarı hareket eden elini takip ediyor. Karanlıkta bile daha önce tanıdığım tüm erkeklerden daha iri olduğunu söyleyebilirim. Bu beni korkutmalı.

"Sikimi içinde mi hayal ediyorsun, Stardust? Bu yüzden mi parmaklarını o daracık amının derinliklerine sokuyorsun?"

İnliyorum, sanki bu hareket beni ona daha da yaklaştıracakmış gibi kalçalarımı ileri atıyorum. Çünkü o haklı. Beni doldurmasının nasıl bir his olacağını hayal ediyordum ve *nedenini anlayamıyordum*.

"Yakında. Çok yakında," diye söz veriyor ve eli daha hızlı hareket etmeye başlıyor. "Şimdilik sadece o tatlı amcığın elinin her tarafına boşalmasını izlemek istiyorum. Bunu yapabilir misin, Stardust?"

Bu takma adı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dilinden dökülüş şekli en yeni bağımlılığım haline geliyor.

"Evet," diye inliyorum, orgazmım arttıkça kalçalarım elime daha fazla sürtünüyor.

"Güzel. Şimdi benimle gel, bebeğim."

Ve geliyorum. Bana söylediği için değil, her ne kadar o çakıllı ses herkesi uçurumun kenarına gönderecek kadar sıcak olsa da. Bitiriyorum çünkü bu durum berbat ve tehlikeli ve akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor. Çünkü eğer yapmazsam, korkuya yenik düşeceğim ve o zaman zaten öldürecek bir şey kalmayacak.

Saniyeler sonra, elinin içinde bitirirken sessiz inlemelerini duyuyorum ve yatağında öne doğru oturup çözülmesini izliyorum. Dişlerim dişlerime karşı çalışıyor.

ve daha da yüksek sesle inliyor. "O dudakların beni sarmasını ve d llerimin boğazından aşığı akmasını sabırsızlıkla bekliyorum" derken ağızının üzerindeki maske dudaklarıyla birlikte hareket ediyor.

Geriye doğıru uzanıp şifonyerimden atılmış bir gömlek alıyor ve elini temizledikten sonra g mleğı tekrar yere atıp bana doğıru ilerliyor. Aynı yumuşak avuç içi çeneme dolanıp biraz fazla sert sıkınca irkiliyorum.

"Tatlı rüyalar, küçük Stardust," diye fısıldıyor aramızdaki boşluğı, sonra dönüp yatak odamın kapısından çıkıyor.

Onu takip etme dürtüsüyle savaşıyorum, tüm bu alışverişin beni umutsuzca daha fazlasını istememe neden olmasıyla kafam karışıyor ama aynı zamanda sinirden titriyorum. Yatağımda olabildiğince hareketsiz oturup dinliyorum. Evin içinde başka hiçbir ses yok. Ayak sesi yok, kapı kapanması yok, hiçbir şey yok. Sanki yatak odasından çıkıp gözden kaybolmuş gibi. İsteksizce yastığıma yaslanıyorum, hayatımın son bir saatinden şüphe duyuyorum ve bir türlü gelmeyen uyku için yalvarıyorum.

Gün için hazırlanma vakti geldiğinde, cesaretimi toplayıp odamdan çıkıyorum ve yemek masamın ortasında oturan yalnız, koyu mor bir incir buluyorum ve her şeyin gerçek olduğunu anlıyorum.

Bölüm 13

KURT

Pazar akşamı geç saatlerde New York'taki evime varıyorum ve hemen Çarşamba günü Power Tech'e yapacağım sunumun hazırlıklarına dalıyorum. Babam, Chantell'in geçen hafta kendisine sunduğu Styx evi teklifini kabul etmekte ayak sürüyor ve kabul etmek zorunda kaldığım kendi saçma rakamıyla karşılık veriyor.

İş beni tüketiyor, tıpkı özel hayatımla ilgili konuları ele alırken her zaman olduğu gibi. Eliza ve ekibim, verilerimiz ve testlerimizle ilgili karşılaştığımız sorunları çözmek için beni sabahtan akşama kadar arka arkaya toplantılara çağırıyor.

Şirketimin bu kadar başarılı olmasının bir nedeni de bunu Sienna'nın ölümünden bir kaçış olarak kullanmış olmam. Elbette, daha önce de iyi gidiyorduk. Ama bu işe verdiğim yoğun emek, özel hayatımdan kopmamış olsaydım mümkün olmayacak bir destek sağladı bana. Eminim bir terapist bununla bir gün geçirebilir.

Yine de anlaşılmayı yaptık. Ekibim Çarşamba gecesi bir şeyler içmeye giderek kutlama yaptı. Ben de eve gidip bir sonraki kurbanımı seçerek kutladım.

Sienna'nın davasına Yargıç Matthew Greene bakıyordu. Avukatlarımızın sunduğu tartışılmaz kanıtlara rağmen, lehimize karar vermeyi reddetti ve katillerin serbest kalmasına izin verdi.

Bu kısa versiyonu. Davaya karşı tutumu, bir şeylerin ters gittiğine dair ilk göstergelerimden biriydi. Araştırdıkça daha fazla yolsuzluk keşfettim.

Ona para ödenmişti. Kimin cebinde olduğunu bilmek istiyorum.

Şansına, Yargıç Greene bu hafta saçma sapan bir dini konferans için New York'ta tek başına kalıyor.

Stardust, Styx'teki kulübeyi devraldığından beri, sürecimi nasıl ilerleteceğimle uğraşıyorum. Kurbanlarımı takma bir isimle götürmek için şehir merkezinde depo kiralamayı düşündüm ama her seferinde çok zahmetli olduğu gerekçesiyle vazgeçtim. Onlardan cevap almaya çalışmadan olaya karışan herkesi öldürmeyi düşündüm. Hatta *onu* öldürmenin binlerce yolunu hayal ettim.

Ama ben anlamsız bir katil değilim ve Sienna'ya bundan daha fazlasını borçluyum. Yolsuzluğun Amerika'nın göbeğindeki rastgele bir sokak çetesinden çok daha derinlere uzandığı açık. Sadece yeniden ayarlamam gerekiyor.

Yargıç Greene'in şehirde bana gelmesi, evrenden devam etmem için bir işaret gibi geliyor. Ve ben kimim ki evreni reddedeyim?

Yargıç konusunda hızlı hareket etmem gerektiğini, yoksa şansımı kaybedeceğimi biliyorum. Programını ve otel bilgilerini bulmak neredeyse hiç zaman almıyor. Planım hazır ve bir saat içinde yatağımda dinleniyorum.

Yarın o gün. Yargıcı öldürdüğümde, bu boktan durumun kontrolünü bir nebze olsun yeniden ele geçirecek ve rutinime geri dönebileceğim.

Bölüm 14

kuzu

Gizemli adamdan hiçbir iz olmadan bir iş haftası daha geçti. Ne dışarıda ne de odamda. Kendimi onu tekrar hayal ettiğime inandırmam için yeterli bir süre. Masamdaki yerlerinden benimle alay eden iki incir olmasa ben de neredeyse inanacaktım. Evimde hiçbir şey eksik değil, hiçbir şeye dokunulmamış ve yine izlendiğim hissine kapılmıyorum.

Yemin ederim aklım bana oyun oynuyor ya da belki de deliriyorum. Sanırım bunu gerçekten bilmemin bir yolu yok. Hiç kimse akıl sağlığının gitmekte olduğunun farkına varamaz, ta ki çoktan gidene kadar. Sunnybrook'ta bunu birçok kez gördüm. Deli insanlar deli olduklarını asla *bilmezlerdi*.

Ama bunun başka bir açıklaması yok. Yoksa neden bir yabancıнын evime girmesine ve beni böyle izlemesine izin vereyim? Yoksa neden gölgelerde onu arayıp geri gelmesini umayım?

Ya deliyim ya da kafadan çatlak.

Ziyaretlerinin bir düzeni var. Şimdiye kadar çoğunlukla hafta sonları ve neredeyse hiç hafta ortasında gelmedi. Bu bir iş olduğu anlamına geliyor olmalı. Styx'te ondan yayılan türden bir zenginliğe sahip bir yer olduğuna inanmakta zorlanıyorum, ancak aramaya nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. New York sadece bir saat uzaklıkta. Oraya gittiğini varsaymak abartı mı olur?

En azından mülkün dışına güvenlik kamerası taktırmayı düşündüm ama fiyatı astronomik. Sadece abonelik ücretini ödemek için ayrı bir iş almam gerekiyor. İnternette birkaç tane kendin yap alternatifi var ve bunun için kenara para ayırmaya başladım. Başınızı suyun üstünde zor tutarken ilerlemeniz mümkün değil. Rosie ondan bahsettiğim tek kişi, ama sadece parça parça.

Onun benim hayal gücümün bir parçası olduğuna inanıyor ve bunun beni rahatsız mı ettiğinden yoksa rahatlattığından mı emin değilim. Eğer yaşadıklarımın geri kalanını bilseydi, muhtemelen bana taşınmamı ve polisi aramamı söylerdi.

Örneğin, ona incirlerden bahsetmedim.

Bence çok gerçekçi oluyorlar, onun musallat olan varlığına eşlik eden fiziksel bir simge. Kanıtını elimde tutabiliyorken onun varlığını ve düşüncesinin beni ne hale getirdiğini inkâr etmek çok zor.

Bu yüzden yalan söylüyorum, eğer bir şey *olsaydı* en azından insanlara liderlik edebilecek bir kişi olurdu.

doğru yönde. Özellikle de kameralarımı kurmadan önce olursa. Rosie de her şeyin kafamın içinde olduğunu söyleyerek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Belki de buna inanmak onun için bir sapığım olduğu ihtimalini kabul *etmekten* daha kolay.

Çoğunlukla korkuyorum. Aslında dehşete düştüm.

Ama olmam gereken şekilde değil ve beni en çok endişelendiren de bu. Bende uyandırdığı hisler daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Korku.

Şehvet.

Özlem.

Her zamankinden daha derine işliyor, keskin bıçaklar gibi etimi ve iliklerimi kesiyor. Ve gerçek bir mazoşist gibi dizlerimin üzerine çöküyorum, her dönüşünde daha fazlası için yalvarmaya hazırım.

Bana karşı bir tür saplantı geliştirmiş gibi görünen bu yabancıyı ihbar etmek yerine, tam da onun istediği gibi onu koruyorum. Bir şekilde onu ihbar edemeyecek kadar zayıf olduğumu biliyor. Aramızda olanlara bir son veremeyecek kadar ilgimi çekiyor.

Bu iğrenç bir düşünce. Ben de onun kadar kafayı yemişken -daha fazla değilse bile, çünkü onun davranışlarını mümkün kılıyorum- onu nasıl berbat olmakla suçlayabilirim? Yine de, işte buradayız.

Titreşen telefonum önümdeki sehpanın üzerinde dans ederken, ekranda yeni bir arama daha beliriyor. Kontrol etmek için gözlerimi televizyondan ayırmayı reddediyorum. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Bütün öğleden sonra saplantılı bir şekilde mesajlaştıktan sonra yirmi dakika içinde beşinci kez arıyor. Gabe'in nefret ettiği bir şey varsa, o da görmezden gelinmektir. Neyse ki artık onun kız arkadaşı değilim ve bu yüzden ona hiçbir şey borçlu değilim.

Yine de, iyi bir evcil hayvan gibi cevap vermek için uygun şekilde eğitildim. Göğsümde bir iç mücadele var - onun telefonlarını açmadığımda başıma geleceklerin beklentisi. Telefonun her gelen aramayla yanıp sönüşünde, artık üzerimde böyle bir etkisi olmadığını kendime hatırlatmak zorundayım. Onun öfkesinden güvendeyim.

Araması sona erdiğinde ekran kararıyor ve telefonumu yanıyormuş gibi hissetmeden tutabildiğim anda sileceğim yeni bir sesli mesaj için beni uyarmak üzere üç kez tekrar titrediğinde irkiliyorum.

Umutsuzluğa kapılıyor. Beni bu şekilde arıyor, herkesin görebileceği ya da duyabileceği tehdit mesajları bırakıyor. Bu onun her zamanki hesaplı yaklaşımı değil. Herkesi, aramızdaki çekilmez sorunun ben olduğuma ikna ettiği

ilişki. Yeni numaramı nereden bulduğundan bile emin değilim. Numaraya sahip olan herkes gizlilik yemini etti.

Sırtımın iyice dikleştiğini fark ederek koltuğa yaslanıyorum ve kafamı boşaltmak için birkaç derin nefes alıyorum, bana burada ulaşamayacağını bir kez daha kendime hatırlatıyorum.

Bir daha arama zahmetine girmiyor, ancak bu beni gerektiği kadar iyi hissettirmiyor. Eminim bıraktığı son sesli mesajı dinleme zahmetine katlansaydım, cevap vermediğim için bazı boş tehditler olurdu, ama duymayı reddediyorum. Sesli mesaj kutumdaki sil tuşuna bastığımda, numaramı bulması bu kadar kolaysa, adresimi bulup buraya gelmesi ne kadar zor olabilir diye düşündüm. O kadar ileri gider miydi?

Belki de ne kadar dengesizleştiğini anlamak için mesajını dinlemeliydim. Açıkçası, bu kadar kısa bir süre içinde beni bu kadar çok araması delilik seviyesine işaret ediyor, değil mi?

Görünüşe göre, beni takip etmek için sıraya girmesi gerekecek, çünkü bu rolü üstlenmek için devreye giren başka biri var. Belki de kimin hangi gün pencerelerime bakacağı konusunda bir tür anlaşmaya varmaları gerekecek. Ürkütücü bir pislik olmanın protokolünün ne olduğundan emin değilim.

Ah, kahretsin. Hayat ne zaman bu kadar karıştı? Ve ben ne zaman bu kadar korkunç bir espri anlayışına sahip oldum?

Her ne pahasına olursa olsun telefonuma bakmaktan kaçınmak için, yemek tabağımı lavaboya götürmek üzere ayağa kalkıyorum ve pencerenin önünde hangi sürüngeyi bulmayı tercih edeceğime karar veriyorum. En azından gizemli adamın bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Henüz değil. Ve istemeden de olsa ona bolca fırsat vermiş oluyorum. Gabe beni bir şekilde incitmek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi -fiziksel, duygusal, sözlü... aklınıza ne gelirse. Tanıdığın şeytanla gitmelisin diye bir söz vardır, ama bu senaryoda *gerçek* şeytanın benim boktan eski sevgilimi seçeceğini bile sanmıyorum.

Tabii ki seçebileceğim en iyi seçenek *sapık bir sapığın olmaması* olurdu ama görünen o ki evren, Tanrı ya da yukarıda her kim varsa bana bunu vermek istemiyor.

Kasem bulaşık makinesine güvenli bir şekilde yerleştirildikten ve lavabo temizlendikten sonra buzdolabına dönüyorum ve benim, Halen'in ve Kennedy'nin bir konserde çekilmiş fotoğrafının kayıp olduğunu fark ediyorum. Fotoğrafa geçen hafta yatak odamda unuttuğum bir kutuyu açarken rastlamış ve kendime bir çerçeve almam gerektiğini hatırlatmak için oraya yapıştırmıştım.

Ama şimdi hiçbir yerde yok.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek buzdolabının altına bakmaya çalışıyorum ama alan bir şey görmek için çok küçük ve karanlık. Daha bu sabah burada olduğuna yemin edebilirim.

Kendimi yukarı çekerken, boş yatak odalarından birinde zeminin gıcırdağını duyuyorum.

İlk taşındığımdan beri kapıları kapalı tutuyorum, sadece bir şey bulmak için çamaşır dolabını karıştırmam ya da banyoyu temizlemem gerektiğinde evin o tarafını kullanma zahmetine giriyorum. Onun dışında karanlık ve soğuk kalıyor. Henüz hiç misafirim bile gelmedi.

Kabul etmek gerekir ki, ev genellikle rastgele gıcırtilar ve iniltiler çıkarıyor. Eski bir bina ve mevsimlerle birlikte sıcaklık da değişiyor. Ama az önceki kaba şakacı düşüncelerimden mi, kayıp fotoğraftan mı, yoksa etrafımda onu bastırarak başka sesler olmadığından mı emin değilim ama bu seferki daha anlamlı geldi. Sanki bir şey yerine oturmak yerine hareket ediyormuş gibi.

"Alo?" Kırık bir sesle sesleniyorum.

Belli ki kimse cevap vermiyor. Ya kendimi ele verdim ve potansiyel davetsiz misafirin peşinde olduğumu anlamasını sağladım ya da delicesine parano yaklaştım. Her iki durumda da korkudan felç olmuş durumdayım.

Kalbim insani olarak mümkün olandan daha hızlı atarken, yatak odama geri dönüyorum ve yolda sehpadan telefonumu alıyorum. Yalnız yaşamanın en boktan yanı da bu. Ya bu gece biri beni öldürürse? Birinin gittiğimi fark etmesi ne kadar sürer?

Kendimi yastıklara atıp bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve arkamdan gelecek başka sesleri dikkatle dinliyorum.

Toplayabildiğim tüm korku ve öfkeyle, her kim yetkiliyse bana bir mola vermesi için yukarıya güçlü bir dua gönderiyorum. Ve evde artık tuhaf sesler olmamasına rağmen hiç uyuyamıyorum.

Bölüm 15

KURT

Vahşi cinayetlerle ilgili davalara bakmayı ve gerçek suçlulara zulmetmeyi kariyer edinmiş bir adam için, Yargıç Matthew Greene iğrenç derecede kolay bir hedeftir. Şehrin sahibiymiş gibi hareket ediyor, Empire State Binası büyüklüğünde kel bir adamın sahip olmaması gereken bir kibirle dolu. Karısı *olmadığını* bildiğim bir kadınla saçma sapan İsa kongresinden ayrıldığını düşünürsek, kendinden bu kadar emin olması ilginç.

Genelde pislik herifler birkaç dakikada bir omuzlarının üzerinden bakarak kimsenin umurunda olmayan bir saldırıya hazırlanırlar. Alaşağı edilme konusunda paranoyak olmayan tek kişi benim gibi olanlardır, yani alaşağı *edenlerdir*.

Gecenin içindeki şeytanlar. Gölgede gizlenen iblisler.

Bu da Yargıç Greene ve benim aynı kişiler olduğumuza dair şüphelerimi doğruluyor: besin zincirinin tepesindeki avcılar.

Kadın planımda bir engel. Masum birini öldürmeye ve ellerimi gereğinden fazla kana bulamaya hiç niyetim yok, bu yüzden odasına girmeden önce küçük randevularının bitmesini beklemek zorundayım. Şansıma, yargıç metresinin memnun olduğundan emin olmak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyor ve bir saat içinde odasını terk ediyor.

Ondan cevap almam gerektiğini biliyorum. Ondan önceki her cinayet Sienna'nın ölümüyle ilgili durumun Tarikat adaylarının boyunu aştığını kanıtladı ve yargıç da bu merdivenin ilk basamağı. Ama cevapları almak için her zamanki taktiklerimi kullanamam. Herkesin çılgınlıklarını duyup onu kurtarmak için koşabileceği bir otelde olmaz.

Her zamanki kanlı ilişkim yerine, yargıcı boğazına kadar çorabıyla bağladım, jakuzi küvetini buz gibi suyla doldururken her nefes için savaşıyor. O ve metresi oynasırken onu buradan birkaç sokak ötedeki bir seks oyuncağı dükkanından nakit parayla aldığım bir dizi kelepçeyle bağladım. Asıl planım onu boğup intihar süsü vermektir ama bu çok daha iyi oldu. Sanırım boktan bir koca olduğu ortaya çıktı.

Beni tanımıyor, ki bu rahatlatıcı olmalı. Sienna'nın davasının görüldüğü o iki hafta boyunca onun üzerinde pek bir etki bırakmadım ve muhtemelen kaçınılmaz olarak davasını alacak dedektifler tarafından ölümüyle hiçbir şekilde ilişkilendirilmeyeceğim. Özellikle de otelin güvenlik kameralarını hackleyip

ve arka taraftaki bir çalışan girişinden girdim. Burada bir hayalet gibi idim, hiçbir sonuç olmadan özgürce hareket ediyordum.

Yine de, ona musallat olmak için geri döndüğümü fark ettiğinde gözlerindeki korkuyu görmek güzel olurdu.

Oh neyse. Hatırlamasını sağlamam gerekecek.

Musluğu kapattığımda yerde kıvranıyor, gevşek vücudunu kaldırıp gürültüyle küvetin kenarına fırlattığımda göğsünden panikle inleme sesleri yankılanıyor. Elleri bağlı olduğu için burnunu suyun dışında tutacak kadar hızlı dönemiyor. Küçük küvetin içinde çırpınarak kendini dik tutmaya çalışırken sabırla başında duruyorum. Birkaç dakikalık mücadeleden sonra, çok fazla su aldığı için hareketleri yavaşlıyor ve tamamen boğulmadan önce müdahale etmek zorunda kalıyorum.

Eldivenli elimle onu kolundan tutup tek hamlede ters çeviriyorum. Genişlemiş, dehşete düşmüş gözleri yüzüme bakıyor ve sıırıslıklam çorabın içinden konuşmaya çalışıyor, bu da onu öksürük krizine sokuyor.

orabı çıkarmak için öne uzanırken, eşit bir ses tonuyla uyarıyorum, "ığlık atmaya çalışırsan, onu tekrar boğazına tıkarım."

Başıyla onaylayınca çorabı çekip çıkarıyorum ve öksürerek ciğerlerinde biriken sıvıyı dışarı atmaya çalışırken çorabı kenara fırlatıyorum.

"İşbirliği yaparsan bu senin için çok daha kolay olacak," diye söz veriyorum, her iki durumda da bir saatten fazla yaşamayacağı gerçeğini bir kenara bırakarak.

Beni tanımadığında, elimi altındaki suya sokuyorum ve kelepçeleri ekiştiriyorum, böylece metal derisini ısıyor. O kadar bağırış ağırış arasında beni duymuyor olabilir ama umurumda değil.

"Tamam," diye öfkeyle bağırıyor, sonra yüzümdeki ifadeyi görünce hızla geri çekiliyor.

"Sienna Lancaster'ın davasına başkanlık ettiniz," diye başlıyorum ama başını sallaması devam etmemi engelliyor.

Kaşlarım soru sorarcasına kalkıyor, onu itip kakmadan ve kaybettiğimi söylemeden önce açıklaması için ona bir şans veriyorum.

"Bir sürü dava alıyorum. Hepsini hatırlamak imkânsız," diyor sert bir sesle.

"Bu vakanın ayrıntılarını öğrenmek için o küçük beynini zorlamayı tavsiye ederim..." Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Ne lanet bir piç.

Onun davasını reddettiği gün hayatımın tüm gidişatını değiştirdi. Bu karar yüzünden avlandım ve öldürdüm.

onun için sadece işteki başka bir gündü.

"Hafızanızı tazelemeye çalışacağım. Sienna Lancaster altı adam tarafından vahşice öldürüldü. Onların yaptığını kanıtlayacak her şeyimiz vardı -güvenlik kamerası görüntüleri, parmak izleri, bulunduğu hala içinde dölleri vardı. Suçsuz olduklarına hükmettiniz ve hepsinin serbest kalmasına izin verdiniz."

Tam olarak hatırladığı anı söyleyebilirim. Kim olduğumu anladığını da görebiliyorum. Gözleri tekrar açılıyor, her şey aklına geldikçe yüz hatlarımda geziniyor.

"Güzel, hatırlıyorsun."

"Ben- ben yapmadım-" diye hüngür hüngür ağlıyor ama ben hemen sözünü kesiyorum.

"Bahanelerini kendine sakla. O gün birisi senin kararını satın aldı. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu yapma evlat. Sakın bu işe bulaşma," derken sanki gerçekten umurundaymış gibi titreyen dudaklarının arasından aceleyle uyarmaya çalışıyordu. "O adamlara karşı hiç şansın yok. Birkaç saat içinde kelleni tavana asarlar."

Yerde birkaç adım atarak uzaklaşıyorum, parmaklarımı çenemde gezdirirken vücudunu ne kadar işaretleyebileceğimi ve yine de ölümünü bir kaza gibi gösterebileceğimi düşünüyorum.

"Oh, duymadın mı? Onların icabına çoktan baktım. Aslında altısının da. Tahmin etmem gerekirse, vücutları muhtemelen Atlantik'teki vahşi bir hayvan tarafından parçalanmıştır. Yok edilmeyenler ise muhtemelen buradan çok da uzak olmayan bir tarlada çürüyordur."

Ellerimi küvetin kenarına yaslayarak, burun buruna gelene kadar kendimi alçaltıyorum.

"Görüyorsun ya, o pislikler kız kardeşimi öldürdüğünde ben zaten işin *içindeydim*. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Ama ben çok daha az affedici bir adamım. Aslında, birkaç dakika içinde sen de aynı kaderi paylaşacaksın. İşbirliğiniz ölümünüzün ne kadar acımasız olacağını belirleyecek."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum..." demeye çalışıyor ama ben sinirli bir hırıltı çıkararak devam etmesini engelliyorum.

"Anladığınızı sanmıyorum, *Yargıç*. Bu gece öleceksin çünkü benim masum kız kardeşim yerine o hak sahibi deri parçalarını korumayı seçtin. O pisliklerin tehlikeli olduğunu mu sanıyorsun? Hâlâ hayattayken bağırsaklarını deştim. Onlarla işim bittiğinde ağlıyorlar, ölmek için yalvarıyorlardı. Seni buraya getirmek için kullandığım işkence seviyesi

Ölümün eşiği, sana rüşvet verdiğini *bildiğim* kişiler hakkında bana ne kadar bilgi verdiğine göre belirlenecek..."

Ben konuşurken hıçkırmaya başlıyor ve kendimi toparlamak için durmak zorunda kalıyorum. Her zaman dünyanın sahibi olduğunu düşünen erkekler önce dizlerinin üstüne çöker. Burada roller tersine dönseydi, bırakın gözyaşı ve sümük karmaşasını, benden tek bir tepki aldığı için bile şanslı olurdu.

Burnumun kenarını sıkarak gözlerimi deviriyorum ve tekrar deniyorum. "Sana kimin ödeme yaptığını söyle," diyorum iç çekerek.

"Bilmiyorum..." Cebimden çıkardığım bıçakla ona doğru ilerlediğimde yine kekelemeye başlıyor ve sonunda değerli bir şey teklif ediyor.

"Birisi ofisime bir tomar para bıraktı, içinde karımın ve çocuklarımın evimizin içinden çekilmiş bir fotoğrafı ve onları serbest bırakmam gerektiğini söyleyen bir not vardı. Bunu yapmayacaktım. Her şeyi çözmesi ve davadan çekilmesi için polise götürmeye hazırdım. Ben Tanrı'nın adamıyım. Ama ertesi gün, kızın avukatının davayı düşürmek üzere olduğu haberini aldım. Tüm kanıtların kaybolması ya da tehlikeye girmesiyle ilgili bir şey. Ailemin zarar görmesini göze alamazdım."

"Tanrı'nın adamı mı?" Onun paniklemiş, aceleci ses tonuyla alay ettim. "Bu yüzden mi bu gece odana başka bir kadın getirdin? Ailesini çok seven bir *din adamı* olduğun için mi?"

Kaşlarını kaldırarak bir hıçkırık daha salıyor ve acınası bir zayıflık gösterisiyle başını göğsüne gömüyor. Bıçağımın ucunu çift çenesinin altına sokuyorum ve derisini delmemeye dikkat ederek onu tekrar bana bakmaya zorluyorum. Bu bir kaza gibi görünmeli.

"Değerli karın ve çocukların, onlardan uzak kaldığın anda başka bir İsa aşığı fahişeyle takıldığını bilseler ne hissederlerdi sence? Altı bilinen tecavüzcü ve katilin hayatlarını doğrudan tehdit ettikten sonra serbestçe dolaşmalarına izin verdiğini bilseler nasıl tepki verirlerdi? Sizin çarpık Tanrı adamı anlayışınız bu mu Yargıç?"

"Hayır. Hatalar yaptım ama onlardan ders çıkarabilirim. Tövbe edebilirim. Lütfen bırakın gideyim ve kız kardeşiniz hakkında bulabildiğim her şeyi bulayım. Adaleti sağlamanıza yardım edeceğim."

Alaycı bir kahkaha atıyorum, o kadar yüksek ki duvarlardan sekip kulaklarımda yankılanıyor. "Hatırlamıyor musun? Ona çoktan adaleti getirdim. Ve sen zaten bana verebileceğin her şeyi verdin."

Arka cebimde sakladığım rulo halindeki kumaşı çıkarıp ağırlığımı yere vererek şırıngayı dikkatlice açıyorum

ve bu hafta başında aldığım şişeler. Babamın sosyal çevresindeki herhangi birinden çok daha kaliteli uyuşturucular alabilirdim ama bu kimliğim hakkında çok fazla bilgi verirdi. Böyle bir adamın böyle kaliteli bir uyuşturucuya asla gücü yetmezdi, bu yüzden onun seviyesine inip sokakta bir satıcı buldum. Oldukça alçakgönüllüydü.

Ellerim küçük bardağı karıştırıyor, şırıngayı onun cüssesindeki bir adamı sakinleştirmeye yetecek miktardan fazlasıyla dolduruyordum. Kurbanımın irileşmiş gözleri her hareketimi o kadar dikkatli takip ediyor ki, sanırım göz kırpmayı unutuyor.

Şırıngamdaki havayı boşaltmayı bitirdiğimde şişeyi yanıma koyuyorum ve dondurucu banyoya uzanarak kurbanın bağlanmış kolunu tutuyorum. Bu hareket tüm vücudunu karşı tarafa yatırıyor ve Tanrı'sının onu kurtarması için hızla değersiz bir dua mırıldanırken ağzının etrafında tükürükler toplanıyor.

Bu bana bir kahkaha daha kazandırıyor ve kollarının içini inceleyip önceden var olan izleri bulduğumda kahkaham daha da yükseliyor. Bu benim için gerçekten daha iyi olamazdı. Onun iğrenç, çirkin yaşam tarzı cinayetten paçayı sıyrmasını çok daha kolay hale getirecek.

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığıyla alay edercesine ona bakıyorum. "Kimse size uyuşturucunun sizin için kötü olduğunu söylemedi mi, Yargıç?"

"Lütfen," diye zayıfça yalvarıyor.

"Kaderini çoktan mühürledin."

Damarlarının esnekliğini hissedene kadar tenine dokunuyorum, yerimi seçiyorum ve daha fazla zaman kaybetmeden iğneyi batırıp uyuşturucuyu doğrudan kan dolaşımına gönderiyorum.

Depresanlar etkisini gösterip sistemini sakinleştirerek yavaşça kapatmadan önce kısa bir süre ellerime karşı mücadele ediyor. Arkama yaslanıp gözlerinin kapanmasını, uzuvlarının küvete ve bağlara karşı gevşemesini izliyorum. İri vücudu ağzı açık bir şekilde suyun içine doğru kayıyor.

Ağzı ve burnu tamamen suyun altına batana kadar ellerimi göğsüne koyuyorum, sonra onu tutuyorum, kalbinin atmayı bıraktığı ve ruhunun geçtiği o değerli anı bekliyorum.

Sonunda vücudu durduğunda ve su etrafına yerleştiğinde o an geliyor.

Gecenin geri kalanını küvetin içindeki pisliği temizleyerek, onu kelepçelerinden kurtararak -ki bu suyun ve ölü ağırlığının altında çok daha zor bir görev- ve odasından kendime dair her izi silerek geçiriyorum. Havluları atmak için bir üst katta bir temizlik dolabı buluyorum ve güneş doğmadan oradan ayrılıyorum.

Sienna temizliğim sırasında ortaya çıkanların üzerinden geçmek için herhangi bir noktada ortaya çıkma zahmetine girmiyor, bu yüzden daireme geri dönene kadar söylediklerini düşünmeme izin vermiyorum. Tam da şüphelendiğim gibi Tarikat ona ödeme yapmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Ama o zaman neden avukatımız davayı erkene çekmeye çalıştı? Bu kısmı mantıklı gelmiyor. Davanın düştüğu günü hatırlıyorum.

Avukatımız Arthur Lewis, Tarikat aleyhinde bilgi avına çıkmıştı ve o gece hiç kimsenin erişememesi gerekiyordu. Burun deliklerinde kan kokusu olan, yoluna çıkan herkesi yok etmeye hazır bir köpekbalığıydı. Davanın bu kadar kolay düşmesini kabul etmesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama babam o gün onunla yüzleşmemi engellemişti. Sanırım bu benim açımdan bir hataydı.

Görünüşe göre bir sonraki kurbanımı buldum.

Bölüm 16

KURT

Son sözleşmemdeki mürekkep kurumadan Styx'e geri dönüyorum, Power Tech ile işbirliğimi resmileştiriyorum ve şirketimin değerini neredeyse üçe katlıyorum. Kutlama havasındayım ve bunu yapmak için düşmanlarımla kanını dökmekten ve sevgili küçük avımla biraz eğlenmekten daha iyi bir yol var mı?

Styx hızla normal hayatımda her zaman olduğu gibi bir baş belası olmaktan çıkıp bir rahatlama aracına dönüşüyor. Bu değişimin can sıkıcı bir engelle başladığını itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Stardust, normalde çorak olan hayatımda bir vaha haline geldi. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir yaşadığım susuzluğu gidermek için ferahlatıcı bir su içimi.

Artık bağımlısı oldum.

Onun azmi, kararlılığı... her işaret pes etmeyi gösterirken onun yaşama arzusu.

Ne zaman onun kendini tatmin etme anısını içime çekmeme izin versem, anında sertleşiyorum.

Çalıştığı kafenin önünde arabamda oturmuş, kapıdan içeri giren her hangi bir pislik için günün yüzüncü kahve siparişini hazırlarken büyük pencerelerden ona bakıyorum. Dikkatim onunla bir sonraki kurbanım hakkında bilgi topladığım dizüstü bilgisayarım arasında gidip geliyor. Gerçi son bir saattir dikkatim her şeyden çok onun üzerindeydi.

Aynı anda hem kızgın hem de kıskançım, her etkileşimini izlerken sinirlerim sifıra iniyor.

Kıskanıyorum, çünkü normal uyanık olduğu saatlerde onu çıldırtmadan onunla etkileşime geçebiliyorlar - ki düşüncesizliğim sayesinde bunu henüz yapamıyorum. Benim gerçek olmadığımı düşündüğünden eminim.

Ve kızgın, çünkü ne zaman içlerinden birinin ona saygısızca davrandığını ve ukala cevaplarını yutup yerine sıkı bir gülümsemeye zorlarken kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklığın oluştuğunu görsem, oraya girip onu oraya koyan kişiyi boğmak istiyorum.

Bu sabah erkenden geldiğimde onu kulübeden çıkarken buldum ve o gün için yaptığı planların benim yapacağım her şeyden çok daha önemli olduğuna karar verdim. Ben de onu takip ettim.

Görünüşe göre kafedeki işini bitirmiş, önlüğünü asmış ve pembe saçlı kıza küçük bir el sallayarak tezgâhın etrafından dolaşıyordu. Küçük binanın önündeki kaldırıma park etmiş, göz önünde oturuyordum. O geçerken de sinmeye ya da saklanmaya zahmet etmiyorum. Onu izlediğimin farkına varmaya çok yakın olduğunu bilmenin verdiği bir heyecan var. Nasıl tepki verecek? Tek yapması gereken bakışlarını ayaklarından kaldırmak ve beni burada görecektir.

Tabii ki görmüyor.

Bunun yerine, aracımın önünden dolaşıp tam karşımdaki kendi pas yığınının geri döndü. Kilidi açıp sürücü koltuğuna oturduğunda, harap araba tekleyerek çalışmaya başlıyor ve o sürmeye hazırlanırken alçak gümbürtüsünün sesi sokağı dolduruyor. Ona yeni bir araç almaya çok yaklaştım çünkü bu araç hurdalığa ait.

Kaldırıma yanaştığında, arkasından takip etmem için siyah bir duman bulutu bırakıyor.

Sienna yolcu koltuğumdan, "Çok sıkıcı," diye yorum yapıyor ve ben de bu ani kesintiden sıçrayarak direksiyonu kırma dürtüsüne direniyorum.

"Öyle değil," diye karşı çıkıyorum, o fark etmeden toparlanıyorum.

"Evet, öyle. Hayırseverlik davasına olan bu ani ilgini anlamıyorum. Bir sonraki kurbana odaklanmalısın. Kim bu arada? Avukat mı?"

Gözlerinden aç bir bakış geçti ve bana onunla olan bu şeyin çoktan çok ileri gittiğini hatırlattı. Bulutlarda gezinmesi ya da seks partileri düzenlemesi gereken bir hayalet için intikam almaya kendini fazlasıyla kaptırmış durumda.

Bir nefes veriyorum. Haksız değil. Yargıcı öldürmek bana daha önce sahip olmadığım bir sürü bilgi verdi. Biri fark edip temizlemeden önce o ekmek kırıntılarının izini takip etmeliyim. Ama ona daha önce milyonlarca kez hatırlatmak zorunda kaldığım gibi, Sienna öldü. Tüm bu kovalamacanın benim için ne kadar tüketici olduğunun farkında değil. Her hareketin hesaplanması gerekiyor. Her öldürme kesin.

Bir kaçışa ihtiyacım var. Bu pislikle bağlantısı olmayan bir kaçış. Bu yüzden Stardust'a bu kadar sıkı sarıldım.

Sinyal lambasını yakıp bir sonraki sola dönüşü geçiyor ve ben de arkasından takip ediyorum.

"Bunun için bir planım var. Yoksa neden burada olayım ki?" Sienna'ya soruyorum, sesim gergin. Kendimi açıklamaktan nefret ediyorum.

"Bir sonraki cinayete hazırlanmak için hiçbir şey yapmadın," diye işaret ediyor.

Dudakları kendini beğenmiş, bilmiş bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

Yine haklı. Power Tech ile anlaşma imzalamak ve Stardust'ı takip etmekle o kadar meşguldüm ki, avukatımızla ilgilenecek zamanım olmadı. Bugün bile, adresi ve birkaç saçma Facebook fotoğrafı dışında pek bir şey toplayamadım. Planım New York'a geri dönmek ve bu gece dairemde çalışmaktı ama bu sabah Stardust'ı görmek beni şaşırttı. O çok daha ilginç biri.

"Onun programı hakkında iyi bir fikrim var. Teyit etmek için yarın biraz zaman ayıracağım," diye söz veriyorum. Ben Stardust'la bir sonraki tura geçerken Sienna gözlerini deviriyor.

"Muhtemelen milyonlarca işinden birine daha gidiyordur. Gerçekten bütün gün burada oturup onu mu izleyeceksin?"

"Ona karşı çok dikkatli olmalıyım. Senin gibi fark edilmeden etrafta dolaşma lüksüne sahip değilim." Gözlerimi dikkatle ona diktim, sonra tekrar yola döndüm.

"Bu, oluşturduğun başka bir tuhaf takıntıdan başka bir şey değilmiş gibi davranma," diye uyarıyor.

Stardust döküntü bir spor barının önüne yanaşıyor ve arabasını neredeyse dolu olan otoparkın arka tarafına park ediyor. O arabadan inip ön kapıya doğru koşarken etrafta bir tur atıyorum, muhtemelen geç kalmış, eğer onu biraz tanırıyorsa.

O da kafeye geç kaldı.

Zamanını başkalarına saygı gösterecek kadar verimli kullanamayan insanlardan nefret ediyorum. Sonunda onu elime geçirdiğimde ona öğretmem gereken bir başka beceri.

"Ne yapıyorsun, Bash?" Dizüstü bilgisayar çantamı alıp kontağı kapatmak için düğmeye bastığımda Sienna bana varlığını tekrar hatırlatarak soruyor.

Kapıyı açıp arkama bakma zahmetine girmeden, "Avukat hakkında biraz daha bilgi toplarken bir şeyler içeceğim," diyorum. Elimi kapının köşesine koyarak ona doğru dönüyorum. "Senin için sorun olur mu patron?"

Dudakları tiksintiyle kalkıyor ve başka bir ukalaca geri dönüş yapmasına fırsat vermeden kapıyı çarpıyorum. Bu gerçekten anlamsız. Her zaman tekrar yanımda belirebilir, ama önünün kesilmesinin şişirilmiş egosu üzerindeki etkisi hoşuma gidiyor. Ağzını açma konusunda her zaman daha fazla disipline ihtiyacı olmuştur.

Bara girer girmez bayat bira, yanık yağ ve sidiğin keskin kokusuyla karşılaşıyorum. Bu kız için yaptığım şeylere yemin ederim.

Yeni bir işe ihtiyacı var.

Bu fikri aklımdan geçirirken, Stardust yorulmak bilmeden barda çalışırken ben de uzak, loş bir köşede yerimi alıp bilgisayarımda çalışıyorum.

Evet, kızımın bir kariyer değişikliğine ihtiyacı var. Tercihen daha az pis kokan bir iş.

Bölüm 17

kuzu

Yatak odamın kapısından köşeyi dönüyorum ve anında tatlı, şurup gibi vanilya kokusuyla karşılaşıyorum. Oda, banyo tezgahını ve odanın arka köşesine yerleştirilmiş küvetin kenarlarını kaplayan düzinelerce mumdan gelen yumuşak, titrek ışıklarla aydınlanıyor. Su, musluğundan neredeyse dolu olan bir kabarcık denizine dökülüyor ve bir bardak beyaz şarap çıkıntının üzerine tünemiş durumda.

Hemen yanında da mükemmel bir şekilde olgunlaşmış bir incir duruyor. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Banyoya adım atıyorum, musluğu kapatmak için uzanıyorum ve sonra manzarayı seyrederek yerimde dönüyorum.

Burada gerçekten kendini açıklayacak biri olsaydı inanılmaz romantik olurdu. Bu evde yalnız yaşamıyor olsaydım. Halen ve Kennedy'ye yedek anahtarı vermeyi bile unutmasaydım.

Bunun yerine, sersemledim.

Çünkü bunu yapmak için kimsenin evime girmemesi gerekiyordu. Birisi buradaydı. Benim alanımda, benim iznim olmadan.

Tabii ki aklım bir kişiye takılıyor. Radarımda bile olmaması gereken biri. Sonunda kendimi gerçek olmadığına ikna ettiğim biri. Sadece bu düşünce bile beni neredeyse çılgına çeviriyor. Ama meyveyi bir mesaj olarak kullanabilecek tek kişi o.

Ama... nasıl?

Suyu kapatmak için tam zamanında gelmemi nasıl ayarladı?

Sanırım bunu daha önce de yaptı. Yine de neden ben evdeyken daha az ihlal edici hissettiriyordu?

"Ne bekliyorsun? Atla!" O tanıdık, sert ses arkamdan beni irkiltiyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kapı aralığında benden bir adımdan daha az uzakta durduğunu görünce sığıyorum. Bu kadar yakından benden en az bir karış daha uzun olduğunu, omuzlarının iki kat daha geniş olduğunu görebiliyorum.

"Evimde ne işin var senin?" Kaşlarımı çatarak hemen karşı çıkıyorum. Ellerim yanlarımda o kadar kötü titriyor ki, fark etmesin diye yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

Başını eğiyor, bir an için beni dikkatle inceliyor. Burnunu ve dudaklarını örtmek için siyah maskesini takıyor ama yine de yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum.

ifadeler.

"Sana banyo yaptırıyorum," diye yavaşça açıklıyor, sanki ben aptalmışım gibi.

"Yani, neden *buradasın*? Benden ne istiyorsun?" Sesimin titremesinden nefret ediyorum, zayıflığımı gösteriyor.

Bunun neden ben uyurken odama gizlice girmesinden farklı hissettirdiğinden emin değilim ama hissettiriyor. Burada görünmez bir çizgiyi aşmış gibi hissediyorum. Öncekinden çok daha büyük, çok daha mahrem bir çizgiyi.

"Zor bir hafta geçirdin. Biraz ara versen iyi olur diye düşündüm."

Bununla ne demek istediğini sormak istiyorum. Haftamın nasıl geçtiğini nereden biliyor? Son dakika vardiyası aldıktan sonra bu gece evde olacağımı nereden biliyordu? Ama korku ağzımı kapatmış, tüm yakıcı sorularımı dilimi kavurana kadar içeride hapsetmiş.

Donmuş bedenimin etrafından dolaşp ağırlığını küvetin karşısındaki tezgâha veriyor, sonra da beklentiyle bana bakıyor.

"Pekâlâ, bu iş hallolduğuna göre artık girebilirsin."

"Senin önünde soyunup o küvete girmeyeceğim," diye ısrar ediyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Yüzü düşüyor, bir milisaniye içinde ifadesindeki tüm duygular siliniyor. Yerini soğuk, içi boş bir maske alıyor ve gözlerini dolduran tehlikeli parıltı karşısında nefesim kesiliyor.

Bunu nasıl yapabildi?

"O küvete girip rahatlayacaksın, yoksa kıyafetlerini yırtıp seni oraya kendim atarım."

"Sen de kimsin be? Nesin sen?"

O gözler bana dikildi. "Ben mi? Ben senin en kötü kâbusunum, küçük Stardust."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Gerçek adını kullanmamı mı tercih edersin, *Jovie*?"

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama ismim kulağa bir tehdit gibi geliyor. *Eğer itaat etmezsem daha kötü bir şey olacağına dair bir söz.* Boğazıma düğümlenen korku yumrusunu yutkunarak geçiştiriyorum.

Adımı onun dilinde duymak beni neden bu kadar rahatsız etsin ki? En başta bunu biliyor olması bile mi? Belli ki sınırları yok, günün her saatinde evime giriyor, uyurken beni izliyor, önünde çıplak soyunmamı bekliyor.

"Anlaşıldı. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diye korkumu bastırmaya çalışıyorum.

"Senin hakkında *her şeyi* biliyorum," diye düzeltiyor ukala bir ses tonuyla. Bu ifade tüylerimi diken diken ediyor, çünkü bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok.

"O zaman benim de senin hakkında bir şeyler bilmem adil olur..."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Pazarlık edilecek bir adama benziyor muyum?"

Hiç de değil, diye bağıyor kafamın içindeki ses, ama kelimelerin dudaklarımdan çıkmasına izin vermiyorum. Bunun yerine çenemi öne çıkarıp buharı tüten küvete doğru başımı sallıyorum.

"Her giysi parçası için bir cevap," diye teklif ediyorum, tamamen reddetmesini bekleyerek.

Gözlerini devirerek ve burnunun kenarını sıkarak beni şaşırtıyor. "Neden senin için bu tek güzel şeyi yapmama izin vermiyorsun?"

"Bu bir evet mi?"

"Peki," diyor sert bir omuz silkmeye, başını sallayarak. Hiç vakit kaybetmeden "Adın ne?" diye soruyorum. "Bash. Gömleğinle başla."

Ona ters ters bakarak gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerinden çekiyorum ve bu sabah giyme isteği duyduğuma şükrettiğim dantelli, beyaz sütyenimi ortaya çıkarıyorum.

Gerçekten minnettar olduğumu mu söyledim? Kahretsin.

"Bash? Neyi?"

Mum ışığının yeşilin inanılmaz açık bir tonu olduğunu gösterdiği çekik, kedi gözleri yüzümü deliyor. Sanki ne demek istediğini daha da kanıtlamak istercesine maskesinin altından çenesini esnetiyor.

Bana tam adını söylemiyor.

"Güzel. Nerede yaşıyorsun? Styx olmadığını biliyorum." Bu sefer tereddüt etmiyor. "New York."

Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı itiyorum ve içinden çıkıyorum.

"Bu kadar sık yapmak için çok uzak bir yol..." Bana daha fazlasını vereceğini umarak balık tutuyorum.

"Burada ilgilenmem gereken bir işim var," diyor aslında hiçbir şeye cevap vermeyen **b i r** yanıtla. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Sanki daha fazla kıyafet çıkarmam gerekiyormuş gibi kaşlarını beklentiyle kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum.

Ellerimi kalçalarıma koyarak, "Başka bir soru sormadım," diye sızlanıyorum.

Gözleri açıkça göğsümde ve karnımda geziniyor, yüz hatlarında aç bir ifade belirliyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

Onun nesi beni bu kadar kolay tahrik ediyor? Aramıza mesafe koymalıyım. Evime zorla girip bana *banyo yaptırdığı*, sonra da önünde soyunmamı istediği için onu tutuklatmalıyım. Bunun yerine, psikozuma ayak uyduruyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ve rastgele gerçekleri paylaşıyorum.

"Belki de bunun yerine sana sorular sormalıyım. Neden Sunnybrook'a getirildiğin gece ne olduğuyla başlamıyoruz? Annenle?"

Donup kaldım. Bunu nasıl bilebilir? Elbette, rehabilitasyon merkezine gittiğim herkesin malumu. Sanırım bir şekilde tıbbi kayıtlarımı incelemiş ve o gece hastaneye getirildiğim yaraları görmüş bile olabilir. Ama ambulans gelmeden önce yanımda kimin olduğunu bilmesine imkan yok. Kimseye söylemedim.

Gerçekten bir sapık olduğu için mi? Hayal gücümün bir ürünü olduğu, tüm sırlarımın saklandığı bilinçaltımın derinliklerine gömüldüğü için mi?

Her iki durumda da, o geceyi tekrar yaşamayacağım. Arkadaşlığımdan çok sıkılırsa beni öldürecekmiş gibi görünen bir adam için bile.

Bakışları kararıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kuvete gir. Bir daha söylemeyeceğim."

Bölüm 18

KURT

STARDUST iç çamaşırını çıkarıyor ve tek kelime etmeden küvetin kenarına tırmanıyor. Onun her hareketini dikkatle izliyor, uzaktan kaçırdığım en küçük ayrıntıları inceliyorum.

O gecedен bahsettiğimde onu sinirlendirdiğimi söyleyebilirim. Sırlarının korunduğunu düşünüyordu; ördüğü yalan ağının altında derinlere gömülmüştü. Benim yanımda hiçbir şeyin güvende olmadığını bilmeli.

Tamamen suya battığında kenarından dolaşıp arkasına çömelıyorum.

"Rahatla küçük kuzum. Bırak seninle ilgileneyim," diye boynuna fısıldıyorum ve beni doğru yerimden vuran küçük bir inilti duyuyorum.

Tek yapmak istediğim gevşemesine yardımcı olmakken onu korkuttuğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Tüm bunlar benim için yeni ve ben sadece beceriksizce ilerliyorum.

Varlığıma verdiği her tepki bağımlılığımı besliyor. Ellerim omuzlarına dolandığında keskin bir nefes alış. Parmaklarım sıkıca sarılmış kaslarına girdiğinde başının geriye doğru eğilmesi. Ellerim teninde gezinirken kalçalarının sıkışması.

O ilk gecedен beri ona dokunmama izin vermedim. Kendime bunun onun iznini almamakla ilgili olduğunu söylüyorum, ama bundan daha derin. Oynadığım hastalıklı bir iç oyun, direncimin bir testi. Ama onu parmak uçlarımın altında hissetme beklentisi beni çıldırtmaya yetiyordu. Sonunda ağzıma aldığımda tadının nasıl olacağını hayal ederken birçok geceyi uyanık geçirdim.

Bu banyo onunla olduğu kadar benimle de ilgili.

Elim köprücük kemiği boyunca ilerliyor ve sol göğsünün üstünde durup kalp atışlarını hissediyor. Nefesini içine çekiyor, avucumu uykusunda yaptığı gibi aşağıya doğru hareket ettirmek için göğsünü hafifçe öne doğru itiyor. Parmaklarımı nazıkçe meme ucunun etrafına kapatarak ona uyuyorum.

"Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye tıslıyor ve sanki bu ses doğrudan küvete bastırarak büyüyen ereksiyonuma gönderiliyor.

Diğer elim aşağı iniyor ve sağ göğsünü yoğuruyor. Kollarımı omzuma yasladığı başının iki yanına dolayarak ona doğru eğiliyorum, saçları maskem hafifçe kaydığı için boynuma değiyor. Sonunda, eli maskenin altında bir yerde kayboluyor.

Bacaklarının arasında kabarcıklar oluşuyor ve işe yaramaz sabundan bu kadar çok eklediğim için kendimi tekmelemek istiyorum.

"İşte böyle. Parmaklarını her tarafına sür, küçük kuzu. Bunların sana zevk veren ellerim olduğunu hayal et."

Parmaklarıyla klitorisini okşarken ve göğsünü ellerime bastırırken, her kararsız nefesinin ve düzensiz kalp atışının sadece benim için hazırlanmış bir senfoniyle tenimde gümbürdediğini hissedebiliyorum.

Bu akşam onun için banyoya başladığımda niyetim bu değildi. Üç gündür onu takip ediyor, bir yerden diğerine, rastgele bir işten diğerine zıplamasını izliyordum. Çok yorucuydu. Onun için güzel bir şey yapmak istedim. Nedenini açıklamaya başlayamam bile. Ben iyilik *yapmam*. Herkesten çok saygı duyduğum Sienna bile benden bu tür bir muamele görmemişti.

Kendime bunun onu öldürmeye hazırlandığım için olduğunu söyledim. Ben her şeyini çalmadan önce bir anlık lüksü hak ediyor. Ama şimdi buradayım, sanki içgüdülerim beni ele geçirdi ve denesem bile onu öldürecek iradeyi bulamadım.

Bana karşı aynı çelişkili duyguları yaşıyor gibi görünüyor - bir an beni güvensizlikle sorguluyor, sonra önümde kendini tatmin ediyor.

Son birkaç haftadır kendimi onun tadını ve hissini inkar ederek geçirdiğim her an, her şeye sahip olmak için bu doyumсуз ihtiyaca dönüştü. Ve o da bunu bana vermeye o kadar istekli ki.

Ondan uzaklaşıp küvetin diğer tarafına geçiyorum ve yüzümü ona dönüyorum, kayboluşumla dudaklarından çıkan sinirli hırıltının tadını çıkarıyorum.

"Sana dokunmayı çok istiyorum," diye itiraf ediyorum acı dolu bir nefesle, bakışlarım bacaklarının arasındaki sabun kümesine sabitlenmişken.

"O zaman dokun bana, Bash," diye ısrar ediyor.

Adımı dudaklarında duymak beni sarhoş ediyor. Neredeyse ona söylemeyecektim, araştırıp hakkında daha fazla bilgi bulabileceği bir şey vermekten çok korkuyordum. Ama gerçekte kim olduğumu keşfetmesinin yaratacağı sonuç ne olursa olsun buna değer. Buna değer.

Çok yakında.

"Benden korkmalısın. Sana zarar verebilirim... Hatta muhtemelen veririm. Bu hikâyedeki kahraman ben değilim," diye uyarıyorum, daha fazla ıslanmasını önlemek için siyah kapüşonumu silkerek.

Bir an için, onu sayısız kez gördüğüm o sinir bozucu, ayırt edilemez bakışla bana bakıyor. Yerden şampuanını alıp avucuma sıkarken gözleri hareketlerimi takip ediyor. Aklından neler geçtiğini bilmemeye dayanamıyorum.

Kaçmalı. Bunun için onu suçlamam bile. Tabii ki peşinden giderdim. Ama en azından o zaman kendini koruma duygusuna sahip olduğunu bilirdim.

Bana cevap vermekte tereddüt ettiği için bunu yapmak üzere olduğundan neredeyse eminim. Bunun yerine beni şaşırtarak şöyle diyor: "Ölmekten korkmuyorum. Bunu zaten yaptım. Yaşamamaktan korkuyorum."

Arkasına geçip dizlerimin üzerine çöküyorum, bu sözlerin ne anlama geldiğini analiz ederken onun cezalandırıcı bakışlarından kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

"Saçlarını ıslat," diye emrediyorum.

İtaat ediyor, başını geriye doğru suya daldırıyor, böylece tepesinde asılı duran yüzüme bakabiliyor. Birbirimize baktığımız uzun bir an oluyor, ifadelerimiz anlayışla ıslanmış.

Yaşamamaktan

korkuyorum. Ben de
korkuyorum.

Sienna öldüğünden beri, ruhum kaybolmuş gibi hissediyorum. *Beni ben* yapan şey hiçbir yerde bulunamıyor. Bu dünyaya bir bütünün yarısı olarak geldim ve o gittiğinde benim de yarım onunla birlikte gitti.

Kendime bu cinayetlerin onun ölümünün intikamı olduğunu söylüyordum ama belki de bu tam olarak doğru değildir. Belki de *benim ölümümün* de intikamıdır. Çünkü ikiz kardeşim son nefesini verdiği anda ben de kendi nefesimi vermiş olabilirim.

Şimdi burada sıkışıp kaldım, kendimin bir parçasıyım-yaşıyorum ama tam olarak hayatta değilim. Sanki Stardust bir şekilde bana itiraf ettirmeden ne hissettiğimi anlıyor.

Yüzümde aradığı her neyse onu bulduktan sonra başını sudan çıkarıyor ve tekrar öne doğru bakıyor. İstmeden de olsa ona başka bir şey belli etmeden önce boğazımı temizleyip şampuanı kafa derisine masaj yaparak yediriyorum. Dokunuşumla rahatlıyor, bana daha iyi erişim sağlamak için başını hareket ettiriyor. Bu bir şekilde bir kadınla yaşadığım en erotik şey. Evine girip mahremiyetini ihlal ettikten sonra bile onunla ilgilenmem için bana körü körüne güvenmesi.

Kesinlikle deli mi yoksa benim kadar tehlikeli mi karar veremiyorum. En tedirgin edici kısmı ise her iki durumda da umurumda olmaması.

Şampuanlamayı bitirdiğimde, durulamak için tekrar altına daldırıyor, sonra işlemi saç kremi ile tekrarlıyoruz. İkimiz de tüm bu süre boyunca tek kelime konuşmuyoruz. Sessizliğin rahatsız edici, hatta sağır edici olması gereken yerde tam tersi bir his var. Sanki onun düşüncelerinin etrafımızdaki fayanslarda dans ettiğini duyabiliyorum ve ben de aynı şekilde ona kendi sinyallerimi gönderiyorum.

Ancak saçları tamamen yıkandığında konuşmaya cesaret edebiliyorum.

"Bitti," diyorum usulca, ama o benden uzaklaşmaya zahmet etmiyor.

Parmaklarım boynunun kenarlarında geziniyor ve o da başını bileğime yaslıyor. Hiç düşünmeden saçlarını yana yatırıyorum ve öne doğru eğilerek maskemi dudaklarımı kulağının arkasına nazik bir öpücükle yerleştirecek kadar aşağı çekiyorum.

Nefes veriyor, daha iyi erişebilmem için başını çeviriyor ve ben ağzımı boğazından aşağıya doğru gezdirirken dişlerim tenini sıyrıyor. Omzuna ulaştığımda, bir çığlık atarak onu sıkıştırıyorum.

Tekrar ondan uzaklaşıyorum, gözleri beni dikkatle takip ederken bir bez parçası almak için maskemi yeniden ayarlıyorum. Onu sudan çıkarıp yatağa atmak için içimdeki tüm güdülerle savaşıyorum, böylece sonunda onunla istediğimi yapabileceğim. Ama sabır bir erdemdir ve kendimi kısıtlamaya zorlamak, sonunda onu tükettiğimde bunu çok daha tatlı hale getirecek.

Toplayabildiğim kadar incelikle bezi tenine sürtmeye başlıyorum, bana en yakın bilekten başlayarak, eli bir sonraki hamlemi beklerken küvetin kenarını sıkıca kavırıyor. Onu yıkamak için hızlıca çalışıyorum ve dokunuşuma karşı tamamen rahatlamış gibi görünmüyor. Yanındaki varlığımın onu rahatsız edip etmediğinden ya da sadece ilgilenilmeye alışık olmadığından emin değilim, ama her iki senaryo da beni devam etmeye itmeye yetiyor.

Bacaklarının tepe noktasına ulaştığımda - *gerçekten* okşamak istediğim nokta

-Tenimi onunkine değdirmemeye ekstra özen gösteriyorum. Yine de aramızdaki tek şey ince kumaş ve ben işimi bitirip bezi suya bırakana kadar direncim pamuk ipliğine bağlı.

Gözlerim tekrar onunkilere kilitleniyor ve beynim yetişmeden ona doğru ilerliyorum.

Bölüm 19

kuzu

BÜYÜK ELLER SIRTIMA VE DİZLERİMİN ALTINA SARILIYOR, ben ne olduğunu anlamadan beni sudan çıkarıyor. Islak tenime değen soğuk hava beni şok ediyor, dudaklarımdan bir nefes çekiliyor. Ona karşı daha fazla savaşımalıyım. *Kendim için* daha fazla mücadele etmeliyim, eskiden olduğu gibi umursamalıyım. Yolun bir yerinde pes ettim.

Bash'in ne yapacağı belli olmaz. Gözlerimi ondan bir saniye ayırırsam, etrafta çırpınmaya ve ona yetişmeye çalışmak zorunda kalıyorum. Ondan korkmam gerektiğini söyledi. Bunun doğru olduğundan şüphem yok ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, onun oldukça korkutucu olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda dehşetimle birlikte omurgam boyunca ilerleyen elektriksel bir heyecan da var ve bu, etrafta kalıp bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istememe neden olacak kadar güçlü.

Onun kadar çelişkili biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Tamamen okuyamadığım biri. Çözmek istediğim imkansız bir bulmaca gibi. Çözmek istediğim bir bilmece. Çözememiş olmak beni kızdırıyor.

Beni yatağa taşıyor, arkasında bıraktığı su birikintilerine ya da giysilerinin ıslanıp tenimize karışmasına hiç aldırmıyor.

"Seni istiyorum," diyor derin ve şehvetli bir ses tonuyla, beni tuttuğu yerden bırakıp yatağıma bırakırken.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kelimeler sanki tabu bir şeyi itiraf ediyormuş gibi çıkıyor. Sanki bir sebepten dolayı bana karşı herhangi bir arzu beslediği gerçeğine katlanamıyor.

Sen ve ben, Stalker.

Gözlerimi ona dikiyorum, gözümün önünden gitmesine izin veremeyecek kadar korkuyorum. "Öyleyse al beni," diye cüret ediyorum ve şok olmuş bakışları bakışlarıma çarpınca hemen sözlerimi geri almak istiyorum.

Bu adam evime zorla girmiş, önünde soyunmamı istemiş ve sonra da bir çocuk gibi beni yıkamakta ısrar etmişti. Beni kulübenin dışında takip etme olasılığından bahsetmiyorum bile. Başka nasıl bu kadar mükemmel bir zamanlama yapabilirdi ki?

Ama derinlerde bir yerde, gerçekten derinlerde bir yerde onu hâlâ istiyorum. Tarif edemeyeceğim ve kelimelere dökmeyi reddedeceğim bir şekilde ona çekiliyorum. Belki de her karşılaştığımızda bakışlarında yanan arzudur. Belki de onun gerçek olduğuna tam olarak ikna olmadığım içindir. Ya da belki de terk edilme sorunlarım yüzünden kafam tamamen karışık olduğu içindir.

Beni istemek, bacaklarımı açıp kendimi onlara teslim etmem için yeterli.

Psikopat, sapık, katil olsalar bile.

Tamam, muhtemelen öyledir.

Arkasındaki sebep ne olursa olsun, yatakta bana doğru ilerleyip bacaklarımın arasına yerleştğinde yaptığım tam olarak bu. Uzun parmakları kalçalarımı okşarken gözleri açıkça vücudumun üzerinde geziniyor. Bakışları tenimi okşayan fazladan bir el gibi hissettiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve yarığıma ulaşip parmağını ortasından geçirdiğinde ürperiyorum.

"Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor ve elini klitorisimi ovma için tekrar yukarı kaldırıyor. "Sen benim felaketim olacaksın."

"Ben zaten mahvoldum," diye itiraf ediyorum sekse bulanmış, tanımadığım bir sesle.

Bu itiraf dudaklarımdan döküldüğünde, bu yıkımdan nasıl kurtulacağını düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Eğer cehenneme gideceksem, inişte de iyi vakit geçirebilirim.

Başını yana eğiyor.

"Anladığını sanmıyorum, Stardust. Dilimi dölünle kapladığım anda benim olacaksın. Başka hiçbir erkek sana bir daha dokunamayacak ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşayamayacak. Bu amcığı yediğimde" -parmağını tekrar yarığımdan aşağı kaydırıyor ve ben ürpererek nefes alıyorum- "onu sahipleniyorum."

Beni içine hapsetmek için bedenime doğru eğilirken elleri yatağa düşüyor, yüzünü ağzımızı sadece birkaç santim ayırana kadar indiriyor. Yüzü hâlâ maskeyle örtülü ama düzensiz nefeslerinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Şimdi anlıyor musun?"

Bir kez daha korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum. Onun tarafından *sahiplenilme* fikri neden bu kadar çekici geliyor?

Yine de ona korkumu göstermeyeceğim. İçimden bir ses tam da görmek istediği şeyin bu olduğunu söylüyor. Bunun yerine, kabaca yutkunup başımı sallıyorum, sonra kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum, böylece bir sonraki adımda ne yapmasını istediğimi biliyor.

Anlayışı göğsünde mırıldanıyor. "Mm. İyi kız."

Başka bir uyarı yok. Göz açıp kapayınca kadar yataktan kalkıp yere diz çöküyor, omuzları kalçalarımın arasına yerleşiyor ve dili tüm merkezime uzun, kalın bir vuruş yapıyor.

Bu hisle zıplıyorum, amımı sıcak ağzına daha da yaklaştırıyorum ve piç herif gülüyor.

"Çok tatlı. Çok nefis," diyor kıvrımlarıma doğru, ben bir iniltiyle sırtımı yatağa yaslariken.

Tıpkı söylediği gibi beni yiyip bitiriyor. Öpüyor, yalıyor, beni en erotik şekilde ısıyor. Bu, vücudumu tam olarak istediği şeyi yapması için nasıl manipüle edeceğini bilen bir adam. İstedğini elde etmeye alışkın bir adam. Yüzü artık açıkta ve ağzı amımın üzerindeyken bu kadar aciz kaldığım için kendime kızıyorum, görmek için öne bile eğilemiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, onun sürekli ilgisinden bir tür rahatlama bulmak için kalçalarımı öne doğru eğiyorum.

İri eli karnımın üzerine uzanıyor, dilini ve parmaklarını amıma sokarken beni yatağa sabitliyor. Kenarda oturuyorum, ona karşı parçalanmaya hazırım, o zaman onun bilgili sesinin alçak gürültüsü merkezime karşı titreşiyor.

"Benim için gel, bebeğim. Adımı haykır ki bu boktan Podunk kasabasındaki herkes kime ait olduğunu bilsin."

O uçurumdan burun üstü çakılmak ve coşkulu bir duruma düşmek için ihtiyacım olan tek teşvik bu. Bacaklarım kafasına doğru kenetleniyor ve kalçalarım beni tutan ele karşı savaşıyor. Ağzımdan daha önce hiç çıkarmadığım derin inilti dökülüyor ve tam daha iyisinin olamayacağını düşündüğüm anda -daha fazla *düşemeyeceğimi*- içime bir parmak daha sokuyor ve mükemmel noktaya takıyor.

Yıldızlar görüyorum. Gözlerimin arkasında ateş topları patlıyor ve içimde yepyeni bir coşku dalgasını ateşliyor.

"Lanet olsun, Bash," diye inliyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Şok dalgaları her uzvumda yankılanmayı bırakana kadar gözlerimi bile açamıyorum. Ve nihayet açtığımda, Bash maskesini ilk kez indirmiş bir şekilde başımda dikiliyor.

Güzel, dolgun dudaklarını ukala, korumasız bir gülümseme süslüyor. Kaba bir sahiplenme gösterisiyle parmaklarını yalıyor. Bacaklarım hâlâ iki yana açık, nefes alışım tutarsız.

O haklı. Başka hiçbir erkek onun az önce yaptığıyla kıyaslanamaz. Bu bok beni yaptığı her şeyden daha çok korkutuyor. Dünyanın sonuna kadar bu yüksekliğin peşinden giderim.

Yarın uyanıp bunların hepsinin bir rüya olduğunu fark etmekten korkuyorum. O zaman ne olacak?

Bash yatağın kenarından dolanıyor ve öne doğru eğilerek üzerime geliyor, bir yandan da birbirimize hiç dokunmadığımızdan emin olmak için büyük özen gösteriyor. "Söyle bana... Sen kime aitsin, küçük Stardust?"

Cevap vermekte tereddüt bile etmiyorum. "Sana."

"Aynen öyle, bebeğim." Yeşil gözleri vücudumda gezinirken avucunu aşağı indirip merkezimi kavlıyor.

"Bu am benim." Elleri uzun, alaycı bir okşayışla vücudumda yukarı doğru hareket ediyor ve beni baştan aşağı ısıtıyor. Boğazıma ulaştığında parmakları iki yanımı sarıyor.

"*Sen* benimsin."

Ona dokunmak istiyorum. Dudaklarımı sikinin etrafına dolamak ve iyiliğinin karşılığını v e r m e k istiyorum. Onun üzerinde aynı şekilde hak iddia etmek için kendi zayıf girişimimi yapmak. Ama ben bir şey yapamadan Bash benden uzaklaşıyor ve banyoya girip gözden kayboluyor. Saniyeler sonra küvetin musluğunun açıldığını duyuyorum ve beni tekrar yataktan kaldırmak için odaya geri dönüyor.

Sözünü esirgemedi beni banyoya geri götürüyor ve ısıtılmış küvetin içine indiriyor.

"Rahatla."

Arkasını dönüp beni yalnız bırakmadan önce söylediği tek şey bu.

Bölüm 20

KURT

Dün gece Stardust'la çok ileri gittim.

Yine de yeterince ileri gitmemişiz gibi hissederek oradan ayrıldım. Ona karşı hissettiklerimi sona erdirmek için ne zaman bir hamle yapsam, daha fazlasını arzuluyorum.

Sadece izlemek, sadece dokunmaya dönüştü, sadece tatmaya dönüştü ve şimdi tüm bunları yaptığım için onu tüketmek istiyorum. Elde edebileceğim her şekilde onu istiyorum. Tanrı aşkına, ona lanet yüzümü gösterdim.

Onunla işim bittiğinde gözlerindeki bakış açıkça bir özlemde. Daha ileri gitmek istiyordu ve ben bunun olmasına izin veremezdim. En azından şimdilik. Onu tatmak istiyordum ve tattım da. Bu yüzden onu küvete geri koydum ve sonunda pişman olabileceğimiz bir şey yapmadan önce uzaklaştım.

Kendime bunu onun için yaptığımı söyleyip duruyorum. Duygularına, mahremiyetine, sınırlarına saygı duyduğum için. Bunun her şeyden çok kendim için olduğunu kabul etmenin zamanı gelmiş olabilir. Çünkü bu canavara teslim olduğum ve onu içeri aldığım anda beni ele geçireceğini biliyorum. Ona benden korkması gerektiğini söyledim, ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, ona karşı hissettiklerim beni korkutuyor.

Zaten çok fazla çizgiyi aştım. Bunların hiçbirinin bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Hâlâ Styx'te olmamalıydım. Burada mülk satın almamalıydım. Kesinlikle hala burada insanları öldürmemeliydim.

En kötüsü de o kadar berbat durumdayım ki bundan *zevk* alıyorum. Her bir lanet parçası.

Stardust'ın hayatı kaotik ve huzursuz. Çıldırıcı derecede sıradan bir çalışma, uyku, yemek, tekrar.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Yaptığı her tuhaf işte onu takip etmekten, hak etmeyen insanlara hizmet etmesini izlemekten nefret ediyorum. Kendimi bildim bileli göz göze gelmekten kaçındığım bambaşka bir dünyaya pencereden bakmak gibi bir şey bu. Hizmetçiler ve aşçılar evimizde sadece arka plandaki gürültülerdi. Etrafımızda vızıldayan ve her şeyin tam istediğimiz gibi olmasını sağlayan meşgul arılar.

Şimdi fark ediyorum ki onlarla aramdaki tek fark banka hesabımdaki rakam. Damarlarımda akan kan, bir şekilde dünya için, benimle birlikte yaşayan insanlarınkinden daha değerli kabul ediliyor.

Her zaman altımızda çalıştılar ve bu gülünç derecede lüks hayatları yaşamamızı mümkün kıldılar. Onların hayatı her zaman çok sıkıcı ve gerçek bir rızıktan yoksun görünürken, ben kendimi toplumsal yelpazenin diğer ucunda buluyorum. Obur ve zengin akranlarım hayatın tadını *fazlasıyla* çıkarıyor. Bu iğrenç ve adaletsiz. Çalıştırdıkları insanlardan daha iyi yaşadıklarını düşündürmek için ince bir yanılsama, gerçekte ise gerçek değer ve duygulardan yoksun olanlar zenginler. Ve şimdi, çaresizce oturup saplantımın makinedeki başka bir dişli gibi çalkalanmasını izlemek zorundayım.

Yoksa öyle mi yapmalıyım?

Telefonumda Eliza'nın fotoğrafına tıkladığımda hâlâ bu düşünceyle uğraşıyorum ve telefon çalmaya başlıyor. Üçüncü çalışta cevap veriyor.

"Mesai saati bitti, göt herif. Mesaim bitti," diye selamlıyor, yıllar boyunca içtiği sigaradan dolayı ağırlaşmış, buğulu sesiyle.

"İş teklif etmek istediğim biri var," diyorum hatta, bana yardım etmek için bilgisayarını çoktan açtığını bilerek. Hoşbeşle hiç uğraşmıyoruz ve ben de öyle kalmasını tercih ediyorum.

"Tamam..." diye mırıldanıyor, tuş takımını arka planda tıkırdıyor. "Kim? Ne işi?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, bunu enine boyuna düşünmediğimi fark ediyorum. Ya Stardust beni istediği gibi takip ettiğim için rapor ederse ve Eliza da benimle birlikte dibe çekilirse?

Hay sikeyim. Yapmaz. Dün gece yaşadıklarımızdan sonra bunu yapmayacağına inanmak zorundayım.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Eliza sabırsız bir ifadeyle soruyor ve tüm yeni çalışanlarımızın bir saat içinde iğten ayrılmasına neden olan o kendine has sinirli bakışını takındığını anlamak için orada olmama bile gerek yok.

"Hayır, Eliza. Seninle *taşak* geçmiyorum," diye mırıldanıyorum küçümseyerek. "Elimizdeki açık uzaktan çalışma pozisyonlarına bakmanı istiyorum. Eğer yoksa, bir tane uydur."

Belki de ona ofiste bir iş teklif etmek daha iyi olurdu. New York'a taşınmasını sağlayabilirim, böylece ona gerçekten göz kulak olabilirim.

Hayır. Bunu asla kabul etmez.

Bebek adımları.

"Bu kişinin ne tür nitelikleri var? Özgeçmişi var mı?"

"Hayır, yok ama önemli değil. Sadece bir şeyler bul."

Eliza hatta sinirli bir nefes verir. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Hat kesilmeden önce konuşmayı kapatma zahmetine girmiyor ve ofise gittiğimde kıcıma tekme yiyeceğimi biliyorum. Yine de umurumda değil. Stardust'ı tek bir noktaya sabitlemeye değer, böylece onu takip etmek için bu boktan kasabanın her yerine gitmek zorunda kalmam.

Bölüm 21

kuzu

Old Soul'da alışılmadık derecede yoğun bir Perşembe sabahı ve Rosie kapanışa yardım etmek için gelene kadar yalnız çalışıyorum. Genelde böyle vardiyaları tek başıma halletmeyi sorun etmem ama bugün farklı bir şeyler hissediyorum. Kendimi kötü hissediyorum.

Kendimi sürekli etrafımı kolaçan ederken, otların arasında kendisini izleyen aslanı hisseden ceylan gibi kafeyi bir tür tehdit için tararken buluyorum. *Bir şeylerin* yolunda gitmediğini biliyorum.

Gizemli adamım *Bash*, küvet olayından beri benimle iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Bir rüya olabileceği gibi rahat bir bahane olmadan beni takip eden adamlar bu kadar yakın olmak gerçeküstü hissettiriyor. Gerçi ona yeni bir isim vermiş olsam da bu yabancı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ve yine de, aptalca bana tekrar dokunmasına izin verdim. Beni yutmasına, gerçekten. Ama bir hafta boyunca ortadan kayboldu. Her şey çok garip görünüyor. Tuhaf, yabancı ve endişe verici bir şekilde terk edilmeye yakın.

Ama şu anda yaşadığım yorgunluk hissi, *Bash*'in etrafımda olmasının hissettirdiği gibi bir şey değil.

Sonunda, siparişleri geldikleri kadar hızlı bir şekilde çıkarıyorum, kapıya dizilmiş insanları saymak için gereken süreden daha uzun süre restorana bakmamı engelleyen bir verimlilik ritmine yakalandım. Sokağın aşağısındaki banka binalarından birinde bir eğitim semineri düzenlendiğini anlayacak kadar konuşmalara kulak misafiri oldum. Semineri yürütenlerden biri onlara Old Soul'un şehirdeki en iyi kahve olduğunu söylemiş ve hepsi öğle yemeği molası için burada toplanmış. Tavsiyeler için minnettar olsam da işim başımdan aşkın. O kadar ki, yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım ve sırayı yönetmeye yardımcı olması için Rosie'yi erkenden çağırdım.

Tezgâhın arkasında, hangi müdavimimizin bize bu işi vereceğini düşünerek sohbet ederken, kasanın karşısında bir el bileğime dolandı.

Az önce önümde duran müşteriye toplam tutarını söylemiştim, banka kartını elime tutuşturmadan önce gülümsemeyen yüzüne zar zor bakıyordum. Kartı almaya gittiğimde beni durdurdu.

İrkilerek bakışlarımı kaldırdığımda, bana umutla bakan korkunç derecede tanıdık iki cerulean gözle karşılaşıyorum ve kalbim mideme iniyor.

"Gabe," diye sertçe selamlıyorum, yüzünü bölen Cheshire Kedisi sırtışına kaşlarımı çatıyorum ve adı ağzımdan çıkarken parmaklarının tenimde sıkışmasına

Dudaklar.

"Bir sorun mu var efendim?" Rosie araya giriyor ve üzerinde çalıştığı siparişi bırakıp yanımıza geliyor.

"Hiç de değil. Sadece eski bir dostla hasret gideriyoruz," diye açıklıyor soğukkanlılıkla ve gözlerini sessiz bir komutla bana çeviriyor. Ondan kurtulmamı istiyor.

Rosie de onu takip ediyor, bakışlarında alev alev yanan bir soru var. *O bir sorun olacak mı?* Bilmek istiyor.

İkisi arasında kaldım. Rosie'ye yalan söylemek istemiyorum ve Gabe ile yalnız kalmak istemiyorum. Ama narsist sosyopat eski sevgilimin yıllar süren şartlandırmaları bana, onun maskaralıklarına uymazsam cezalandırılacağımı öğretti.

Etime batan parmaklarının, ona itaat etmediğimde neler olacağını mükemmel bir şekilde hatırlatması da yardımcı olmuyor.

Bu nedenle Rosie'ye başımı sallıyorum ve her zaman yaptığım gibi Gabe'i koruyorum. Gabe bileğimi bir kez daha minnettarlıkla sıkıyor, o kadar sert ki muhtemelen daha sonra izlerini bulacağım ve elimi ondan çekiyorum.

Reddedilmeyi kusursuz bir şekilde atlattı. "Boş bir dakikan var mı?" Başımı azalan sıraya doğru eğerek, "Şu anda meşgulüz" diyorum.

Dudaklarında beni suçlayan sahte bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Ama gözlerinin hızla ve belli belirsiz kararmasından, istediği kadar kolay uyum sağlamadığım için bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Rosie'yi sırtından indirmek, önümde duran yılanı karşı nezaketimin uzandığı son noktaydı. Onunla yalnız vakit geçirmeyeceğim. Beni manipüle etmesi ve kafamı karıştırması bu kadar kolayken olmaz.

Rosie ona içkisini uzatırken dudakları sıkı, zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor. Sırada arkasındaki kişi sabırsızca yaklaşıyor.

"Peki. Başka zaman o zaman." Kartını POS makinesine okutuyorum ve tekrar fiziksel temas kurmamaya dikkat ederek ona doğru kaydırıyorum.

Makine kartını işlerken, dramatik bir şekilde yüksek sesle iç geçiriyor ve gözlerini kalabalık kafeye diyor. "Sanırım seninle boş bir dakikamı çalabilmek için burayı kendime saklamalıydım. Kendi evine taşındığını duydum ve fazladan müşteri işine yarar diye düşündüm."

Bunu duyunca irkildim. *Kulaktan* kulağa, benim hakkımda bir şeyler bulabilmek için bilgi peşinde koştuğunu ve muhtemelen birçok kişiyi rahatsız ettiğini söylemenin kabarık ve sıradan bir yolu. Muhtemelen benim ve Halen'in arkadaşlarının

onları taciz ettiği için onu ispiyonlayacağını sanmıyorum ama fırsat bulduğum anda onları sorgulayacağım. Yeni telefon numaramı almak için de aynı yöntemi kullanmış.

Buğun buraya gelen her müşterinin bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu dşnmek midemi bulandırıyor. Bahşış kavanozumuzdan taşan parayı prensip olarak eve götürmek bile istemiyorum. Gabe'den gelen her şeyin görünmez bağları var, hemen göremesem bile.

Belki de hepsini Rosie'ye veririm.

Fişini uzatıyorum ve sahte bir gülümseme takınmaya bile zahmet etmeden, "Bunun için teşekkürler ama ben iyiyim. Başka zaman."

Ona cevap vermesi için fırsat vermiyorum ve neyse ki arkasındaki müşteri ikisinin parasını ödemek için omuzlarını kaldırarak önüme geçiyor. Gabe adama kaşlarını çatıyor ama dönüp kapıdan çıkıyor, omuzları eskisinden biraz daha gergin.

Gabe'in telefon numaramı ve işlerimden en az birini bilmesinin ne anlama geldiğini takıntı haline getirmek için başka bir şans yok. Ya da görünüşe göre hemen alt sokağımda çalışıyor olması. Kafeyi kapatma vakti gelene kadar sıra azalmıyor ve Rosie'nin böylesine yoğun bir günün dağınıklığını toplamasına yardım etmek için kapanıştan sonra bir saat daha kalıyorum.

"Tam bir kasırgaydı, ha?" Alnını siliyor, paspas yapmamız için yer açmak üzere son sandalyeyi masanın üzerine koyuyor. "Daha erken gelip yardım edemediğim için zgnm. şu anda benim hissettiğimden on kat daha yorgun olmalısın."

Umursamazca omuz silktim. "Ben iyiyim."

Tezgâhın etrafında dönerek yanımda duruyor ve paspas kovanını hazırlayabilmek için hareket etmemi bekliyor. "Cidden, Jovie. Sen olmasan nerede olurum bilmiyorum. Yani, bana iş gönderen tuhaf eski sevgililerin bile var."

Sert, kemikli bir dirsek yan tarafıma neşeyle vuruyor. Ama dudaklarımdan szlen bir kahkahayla ona doğru döndüğümde yüz ifadesindeki ciddiyeti görüyorum.

"Evet, bunun bir hediye olduğundan pek emin değilim. Önümüzdeki üç gün boyunca ayaklarını ıslatacaksın."

Rosie bir kahkaha attı, sonra taşan bahşış kavanozunu aldı ve parayı saymak ve bölüştürmek için eline aldı.

"Sen al," diyorum ona.

Duraksıyor, bir açıklama bekliyormuş gibi beni izliyor. Onu rahatlatmak için başımı salladığımda bir tomar parayı havaya kaldırıyor.

"Bunların hepsini kendim için almamı mı istiyorsun?" diye soruyor inanamayarak.

Pipetlerle dolu bir fincanı düzeltmekle meşgulken başımı biraz hızlı sallıyorum. "Erken gelmen gerekmiyordu ama geldin." Zayıf mazeret, ben daha iyice düşünmeden ağzımdan dökülüveriyor. Gabe'in bana yardım ettiğini söylemesi için bir neden olmasını istemiyorum ve o ipuçlarını almak onun yardımını almak gibi hissettiriyor.

Tartışmak istediği belli olmasına rağmen tartışmaya zahmet etmiyor. Daha sonra maaş çekime birkaç dolar daha eklerse hiç şaşırmam. Her iki durumda da, ışıkları kapatıp birlikte kapıdan çıkmadan önce tüm parayı toplayıp çantasına tıktırıyor. Bu sefer, beni avlayan bir değil, iki adam arıyorum etrafımda.

Bölüm 22

kuzu

GİZEMLİ ADAMIM o gece, ben uyuduktan çok sonra geri döndü. Kafeden eve döndüğümde doğruca yatağa gittim ve güneş batmadan önce sızdım. Gabe'in etrafında olmanın bana yaptığı bir şey var.

-Tüm enerjimi tamamen tüketti.

Birkaç saat sonra uyandığımda oda karanlığa gömülmüştü ve bir gölge tepemde dikilmiş, yatakta yanımda yatan bileğime bakıyordu.

"Bu da ne?" Kolumu nazıkçe kaldırıp ay ışığı doğrudan üzerime vuracak şekilde çevirdi ve bileğimin iç kısmındaki narin deriyi kaplayan morluklara kaşlarını çatarak baktı.

Doğrulup elini çekmeye çalışıyorum ama o beni olduğum yerde tutuyor. Gabe gibi iz bırakacak ya da beni korkutacak kadar sert değil ama bir cevap isteyecek kadar sert.

"Bir şey yok."

"Hiçbir şey değil," diye tükürüyor dilinin ucuna gelen bozuk bir yemekmiş gibi. "Bunlar parmak izine benziyor. Bunu sana kim yaptı?"

"Bırakmazsan daha fazlasını eklemek üzeresin," diye sızlanıyorum, kolumu daha da sert çekştirerek.

Hiçbir uyarıda bulunmadan tutuşunu bırakıyor ve geriye doğru gidiyorum, neredeyse yastığımın üzerine düşüyordum. Kendini beğenmiş sırıtışına kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum ve o noktayı dramatik bir şekilde ovuyorum.

Ama Bash tereddüt etmiyor. Neredeyse düşecek olmamdan duyduğu keyif azalınca kaşları bir araya geliyor ve gözlerine tehditkâr bir gölge düşürerek onu canıymış gibi gösteriyor.

"Kim. Dokundu. Sana?" diye soruyor öfkeli, çakıllı bir ses tonuyla.

Cildimdeki birkaç morluğun sorumlusunu bulmak için saldırıya geçecekmiş gibi görünüyor ve bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tıpkı Rosie'yle kahve dükkanında olduğu gibi, Gabe'i eylemlerinden kaynaklanabilecek herhangi bir serpintiden koruma dürtüsüne kapılıyorum. Ama içimden bir ses bunun Bash'te işe yaramayacağını ve yalan söylemenin beni cezalandırabileceğini söylüyor. Zihinsel olarak ne kadar dengesiz olduğunu unutmamalıyım.

Önemli bir şey olmadığını anlatmak için omuz silkerek basitçe "Pislik eski sevgilim beni iş yerinde ziyarete geldi" diyorum.

Görünüşe göre bu yanlış cevaptı.

Bash'in göğsünde alçak bir hırıltı yankılanırken bana doğru tekrar eğiliyor ve daha önce yaptığım gafın aramıza koyduğu güvenli mesafeyi kapatıyor. İfadesindeki tüm eğlence gitmiş, yerine saf bir öfke gelmişti.

"Ve seni böyle mi incitti? Neden kimseye söylemedin?"

Bir omuz silkme daha. Bana daha önce hiç inanmamışken kimseye söylemenin ne anlamı var?

Rosie devreye girmiş olabilir ama sonra ne olacaktı? Gabe'in nöbetlerinden birinin ne kadar büyük zararlara yol açabileceğini gördüm. Onları sadece benimle sınırlı tutarsam herkes için en iyisi olur. Ayrıca, bu onun imzası olan öfke nöbetlerinden biri değildi. Gerçekten umurumda olmayan bir noktayı kanıtlamaya çalışıyordu.

"Daha önce sana el kaldırdı mı?" Bash sorarak düşünce trenimi bozdu.

Gözlerim yere düştüğünde cevap vermeme gerek kalmıyor.

"Sözlerine ihtiyacım var Stardust. Bana bu pisliğin seni bundan daha kötü incittiğini söyle, ben de onunla başa çıkmak için ihtiyacım olan tüm izne sahip olayım."

Gözlerim tekrar yüzüne dikildi, şok olmuştum. "Onunla başa çıkmak mı?"

Bash bana doğru son bir adım daha atarak kişisel alanımı yok etti ve maskeli dudaklarını kulağıma dayayarak alçak ve hırçın bir sesle konuşmaya başladı.

"Sana söyledim, artık *benimsin* ve insanların eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyorum. Bunu yapacak cesareti olan herkes sonuçlarına katlanacak. Anladın mı?"

Sözlerindeki bocalamada öfkesinin ağırlığını duyabiliyorum. Bu tehlikeli yanını kontrol altında tutmak için verdiği mücadeleyi. Ve bir şekilde, bunu benim iyiliğim için yaptığını biliyorum. Böylece beni korkutmuyor. Ben de kaçmayayım diye. Ama ilk kez birinin Gabe konusunda *bana* inanmış olması dikkatimi dağıtıyor. Gabe'in beni resmettiği gibi güvenilmez, mantıksız, kontrol edilemez bir kız arkadaş değilim.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ateşini beslemek ve sonra da onu tam olarak o sümüklü pisliği bulabileceği noktaya yönlendirmek için. Sonunda kendi ilacının tadına baktığını bilmek çok iyi hissettirecek. Her zaman yapmak zorunda kaldığım gibi merhamet için yalvardığını duymak isterdim.

Ama narsisti korumak isteyen yanım -her şeyin benim hatam olduğuna ve her işaretin hak edildiğine inanan- beni durduruyor.

Bash'in gizli dudaklarına karşı başımı sallayarak çenemi göğsüme indiriyorum ve yenilgiyle iç çekiyorum.

"Sadece bir kazaydı," diye küçük bir sesle yalan söylüyorum. "Ben iyiyim."

Bash benden uzaklaşıyor, gözleri büyüyor. Gerçeği biliyor, bundan eminim. Ama bu adamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya bu yüzden Gabe'e zarar verirse? Darbeleri indiren ben olmasam bile, kuduz bir köpeği bilerek onun üzerine saldıgım için ben de sorumluyum. Ne kadar kötü incinmiş olursam olayım, bunu vicdanıma yükleyemem.

İncinmiş insanlar, insanları incitir. İyileşmek için elimden geleni yapıyorum.

Daha fazlasını söylemek istediği belli olduğunda, "Lütfen kes şunu," diye yalvarıyorum.

Uzun, hamile bir duraksamadan sonra, Bash sonunda sert bir baş hareketiyle onaylıyor ve biliyorum ki vereceği tek cevap bu.

Nefesini üflüyor ve yorganı tekrar üzerime itiyor, sonra da yatağa tırmanıp yorganı üstüne alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca soruyorum çünkü bu, tuhaf küçük ilişkimizde benim bilgim ya da rızam olmadan attığı yeni bir adım gibi görünüyor.

"Uzaniyorum," diyor basitçe, sanki bu yabancıнын bir kez daha ben uyurken evime girip kendini odamda göstermesi çok garip bir şey değilmiş gibi.

"Yatağında..."

"Yatağına sadece seni yerken mi girebiliyorum?"

Kaba sözleriyle alay ederek başımı sallıyorum ve hayatıma bir anda giren ve her şeyimi ele geçiren bu adamdan beni kurtarması için yukarıya dua ediyorum.

"Hayır, pislik. Kastettiğim bu değildi."

"Şimdi benim için bacaklarını açıp tadına bakmak ister misin? Eski sevgilin seni korkuttuktan hemen sonra amını yalamamın görgüsüzlük olacağını düşündüm ama onu dilimle düşüncelerinden kovmaktan çok mutlu olurum. Tek yapman gereken sormak, bebeğim."

Ona sırtımı dönerek başımı ellerimin üzerine koyuyorum ve "Ben uyumaya gidiyorum. Belki uyandığımda gitmiş olursun ve bir kez olsun huzur bulabilirim."

Kısık kıkırdaması yatağı titretiyor ama gitmiyor. Bunun yerine, ben uykuya dalmak için çabalarken o orada bir heykel gibi hareketsiz yatıyor. Ve bunu yaptığımda, o orada, rüyalarımnda.

Bölüm 23

KURT

O pislik eski kocanın sorun çıkaracağını biliyordum.

Onu evin etrafında dolanırken, pencerelere bakarken ve o evde yokken tüm kilitleri denerken gördüğüm an, adamda bir terslik olduğunu anlamıştım. Sadece bu et kafalının ona gerçekten el kaldırdığından şüphelenmemiştim. Bir kadına zarar verecek cesarete sahip olması beni kızdırsa da, bunu kadın *benim* olduktan sonra yapması beni öfkeliendiriyor.

Onun bir sorun olduğunu biliyordum ve içgüdülerime göre hareket etmedim. Bu hatayı bir daha yapmaya niyetim yok.

Önemli bir şey olmadığını söylüyor. Daha önce ona böyle bir şey yaptığı konusunda bana yalan bile söyledi ama yüzündeki kırık ifadenin ardındaki gerçeği görebiliyordum. Bileğindeki birkaç zayıf çürükten çok ama çok daha kötüsünü yapmış. Sorun şu ki, bu pislik söz konusu olduğunda hayatındaki diğer herkes onu hayal kırıklığına uğrattı. Tıpkı arkadaşlarının Sienna'yı mahvetmesine seyirci kalan işe yaramaz, omurgasız eski sevgilisi Garrett konusunda hepimizin başarısız olduğu gibi. Hâlâ onu nasıl öldürmek istediğime karar veriyorum.

Herkes işaretleri görmezden geliyor, yılan önlerinde durup çıplak gözleriyle görebildiklerinden tamamen farklı bir hikaye anlatırken küçük zihinleri gerçeği hesaplayamıyor. Bu konuda ben suçluyum. Kendi hayatımdan o kadar kopmuştum ki gözümün önünde olup bitenleri fark edemedim. Bu hatayı tekrarlamamayı kız kardeşime borçluyum.

Vahşi bir adam, mütevazı banliyö evinin cumbalı penceresinin önünde adım atıyor. Stardust'ın buna razı olduğuna inanamıyorum. Hak ettiğinin bu olduğuna inandığına bile.

Tüm gece gökyüzünü ve içinde yüzen her patlayan, muhteşem yıldızı hak ediyor. Hayır, siktir et. O *evreni* hak ediyor.

Benim kızım tüm bunlardan çok daha büyük. Umarım bir gün bunu ona vermeme izin verir.

Kendimi kotuma göre ayarlıyorum, küçük anormalliği düşündükçe ereksiyonum büyüyor. Eski sevgilisi altılı bira paketiyle kanepeye yerleşmiş, bir süre yerinden kıpırdamayı planlamadığını belli ediyor.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı hızlıca taradıktan sonra koltuğuma yaslanıyorum ve pantolonumun fermuarını açarak sikimi elime alıyorum. Yasadışı renk tonları

Pencerelerimdeki camlar içeriden birinin beni görmesini neredeyse imkânsız kılıyor ama tedbirli olmak üzmekten iyidir.

Aklım hemen Jovie'ye gidiyor. Her zaman giydiği dar taytının içinde mükemmel bir şekilde çerçevenlenmiş yumuşak, dolgun kıkına. Her zaman güzel, mükemmel yuvarlak yüzüne doğru uçuyormuş gibi görünen saç tutamları. Kafasının içinde bir düşünceyi yuvarlarken her zaman dişlerinin arasına sıkışmış lezzetli dolgun dudakları.

Hay sikeyim.

Seks düşkünü, hormonlu, sivilceli bir ergen gibi dakikalar içinde elimde bitiyorum.

Biriyle yatmam lazım. Ama bunu yapmak için bana dokunmasına izin vermeliyim ve onun buna hazır olduğundan pek emin değilim.

Temizlendikten sonra son bir kez eski sevgilisini kontrol ediyorum, daha önce olduğu gibi aynı yerde olduğunu görünce şaşırıyorum. Kolay bir av olacak. Sadece bunu benim yaptığımı bilmeden yapmak için zaman bulmam gerekiyor. Ya da belki de beklemek ve bunu ona gerçek canavar olduğumu göstermek için bir fırsat olarak kullanmak faydalı olacaktır. Belki içindeki karanlığı bile kıskırtır ve yardım etmesine izin veririm.

Ama henüz değil.

Kaldırıma yanaşıyorum ve aslında içinde olmak istediğim yere doğru ilerliyorum.

İçinde olmak istediğim kişiye.

Bölüm 24

kuzu

Telefonum bir e-posta bildirimiyle çalıyor ve karşımdaki masada çalışan insanlar beni görmesin diye Old Soul'daki tezgâha doğru dönüyorum. New York merkezli bir siber güvenlik şirketi olan Lancaster Tech'ten bir telefon görüşmesi için davetiye. Oraya başvurduğumu hatırlamıyorum ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Haftada yüzlerce pozisyona başvururken özgeçmişimi gönderdiğim her şirketi takip etmek zor.

Hızlıca bir cevap yazıp ne zaman aramaya müsait olduğumu bildiriyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Bunu gördüm," diye uyarıyor Rosie ve ben de zıplayarak bir köpürtücüyü yere düşürüyorum. Yüksek sesle gülüyor ve başını sallıyor.

Tamam, geçen geceki gizemli adamdan ve benimle kaba konuşma şeklinden sonra hâlâ biraz gerginim.

"Bugün seni bu kadar geren ne?" Rosie merak ediyor. Lavabodan bir bez alıp temizlemem gereken çalışma alanını silmeye başlıyor ve ben de köpürtücüyü almak için eğilip kalp atışlarımın yeniden göğsüme yerleşmesini fırsat biliyorum.

Ona olanları anlatmak ve beni yargılaması riskini almak istemiyorum. Tamamen dürüst olmak gerekirse, bana dokunmasına izin verdiğim için hâlâ utanıyorum. Keşke polisi arasaydım. Ya da belki onu bıçaklayıp kaçabilirdim. En azından bu beni biraz dövüşmüş gibi gösterirdi. Onun yerine, onunla bir oyun oynadım, sonra beni yıkamasına ve yemesine izin verdim. Ve daha fazlası için geri geldiğinde, bir bekçi köpeğı gibi beni önemsiyormuş gibi davrandığında, onu kovalamadım bile.

Bunu kim yapar ki?

"Sadece yorgunum," diye göğsümün içinde zayıf bir bahane mırıldanıyorum, onun bunu hemen anlayacağını biliyorum.

Rosie düşündüğüm gibi konuyu ona getirmek yerine silmeyi bırakıp bana dönüyor, alnına endişe çizgileri kazanmış. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Belki de kendine özel bir gün ayırmanın zamanı gelmiştir."

Hemen başımı sallayarak bu düşünceyi reddediyorum. "Bir gün izin almaya gücüm yetmez."

"Kendini yerin dibine sokmayı da göze alamazsın. Eğer yavaşlamazsan, vücudun seni buna zorlayacaktır. Öğleden sonra izin al ve rahatla. Senin vardiyanı ben hallederim."

Gözlerim onunkileri bulmak için kalkıyor, ciddi olup olmadığını sorguluyorum. Rosie benim arkadaşım ama patron olarak çok sert biri. Beni erken bırakmasını bekleyeceğim son kişi o olurdu.

Ama bir molaya ihtiyacım *var*.

"Emin misin?" Bir yığın güvensizlikle soruyorum, ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Paçavrayı çevirip havaya savuruyor ve ucuyla kıcıma vuruyor. Az önce saldırdığı yeri tutarak uluyorum. Karşımızda oturanlar kaşlarını çatıyor ama Rosie bana sadece gülüyor.

Bu şey canımı yaktı.

"Evet. Fikrimi değiştirmeden önce git buradan. Vibratörümle daha sonra bir randevum vardı ama senin yüzünden şimdi ertelemek zorunda kalacağım."

Kıkırdayarak önlüğümü çıkarıyorum ve o tekrar düşünmeden kapıdan dışarı fırlıyorum. Sürücü koltuğuna yerleştiğimde e-postamı kontrol ediyorum ve Lancaster Tech'teki işe alım müdüründen bir yanıt buluyorum. Bu akşam benimle sohbet etmek istiyor. Neyse ki programım yeni açılmıştı.

Mesajımı yazdıktan sonra yol boyunca arkamda kalacakmış gibi görünen farları görmezden gelerek vites değiştiriyorum.

Bölüm 25

KURT

BABAM, tüm sonsuz bilgeliğiyle, benim için Mallory ile Styx'te bir akşam yemeği randevusu ayarlamayı kendine görev edindi. Bunu aramızdaki ateşi yeniden alevlendirmek için yaptığını iddia ediyor ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Bu onun bana Styx'te ne kadar sık vakit geçirdiğimin farkında olduğunu ve bunu onaylamadığını gösterme şekli.

Ailemizin avukatı Arthur Lewis'in Manhattan'daki stüdyo dairesinden aceleyle çıkmam gerekti; burada geç saatlere kadar çalışma bahanesiyle fethettiği kadınları alıp altmışlı yıllardan kalma bir deli gibi banliyölere gidiyordu. Sienna'nın davası hakkında bana verebileceği hiçbir şey yoktu. Yargıçla aynı hikayeyi tekrar tekrar anlattı.

Ofisine gizemli bir tomar para, tehditkâr bir not ve ailesinin resimleri bırakılmıştı. Elindeki tek ekstra bilgi, babamın davadan çekilmesine ve ortaklarından birini getirmesine izin vermemesi, bunun yerine her şeyi bırakmayı tercih etmesiydi.

Çok büyük bir zaman kaybıydı. Ona, geçen yıl bir şekilde polis sisteminden kaybolan ve ona karşı tüm davalarını çöpe atan cinsel saldırı nedeniyle polise şikayette bulunan yedi kadının fotoğraflarını gösterdiğimde, boynunu kırdım ve ölü bedenini orada Tanrı bilir ne kadar süre çürümeye bıraktım.

Sonra, babamın hâlâ kuklamın iplerini elinde tuttuğu yanılsamasını sürdürmek için bu akşam yemeğinde Styx'e ateş etmek zorunda kaldım.

Elbette Mallory'yle birkaç kez takıldık ama onunla bir şeyler yapmak gibi bir niyetim kesinlikle yok, özellikle de küçük kuzum varken.

"BAR'ı aldıktan sonra Chicago'ya taşınıyorum." Kelimeler Mallory'nin esnek kırmızı dudaklarından yavaşça dökülüyor, sanki gergin bir şekilde benden olumsuz bir tepki bekliyormuş gibi.

"Tamam..."

"Bence aramızdaki bu şeye biraz ara vermeliyiz." Elini havada sallıyor, uzun kırmızı tırnakları üzerimizdeki alçak ışıktaki parlıyor.

"Ara mı?" İnanamayarak soruyorum. Tam olarak *neye* ara vermek? Neredeyse birlikte değiliz.

"Hadi ama Sebastian. Bunu olduğundan daha zor hale getirme." Tam adımlı kullanmasından nefret ediyorum. Bu, onun hakkında beni rahatsız eden şeylerin büyüyen listesine eklenecek bir başka madde. "Biliyorum, sonunda sen ve

Ben. Bu *her zaman böyleydi*. Ama şimdilik, uzun mesafeli bir ilişkinin ağırlığı olmadan hayatı deneyimlemeye ihtiyacım var."

Ona bakıyorum, bunun benim için neden bir anlam ifade ettiğini düşünürken kelimelerin kafamda dönüp durmasına izin veriyorum. Babam onu buraya getirmek için hangi saçma yalanı söyledi?

"Neden şehirde bir işe girmiyorsun?" Dudaklarım kendi kendine soruyor, çünkü bunların hiçbir mantıklı değil.

O haklı. Mallory doğduğundan beri bana sözlenmiş sayılır. Evliliğimiz her iki aile için de vazgeçilemeyecek kadar faydalı olacaktı. Ne de olsa bizim dünyamızda önemli olan tek şey para. Ve bu paranın korunduğundan ve en iyi yüzde birin içinde sağlam bir şekilde yer aldığımızdan emin olmak. Bunun ona karşı hissettiklerimle ya da birbirimize *aşık* olmamızla hiçbir ilgisi yok - *her ne haltsa artık*. Ama Mallory'nin Styx'ten ayrılmaya hazır olduğunda New York'a dönüp benimle yuva kurması gerekiyordu.

Dolayısıyla, bu kadınla hiçbir şekilde birlikte olmak istemesem de, neyin değiştiğini bilmek istiyorum.

"Yani, tabii ki orada kendi şirketimi kuracağım. Ama babanın dediği gibi, kendimi bağlamadan önce bir süreliğine tamamen yeni bir şehirde çalışmak çok zenginleştirici bir deneyim olacak-"

"Babamın bununla ne ilgisi var?" Kabaca sözünü kestim.

Sözümü kestiğim için kaşlarını kaldırarak bana göz kırptı. Yine de özür dilemeye zahmet etmedim. Bunun yerine öne doğru eğilip soruyu daha yavaş bir şekilde tekrarlıyorum. "Ne demek 'babamın dediği gibi'?"

"Chicago'daki işi bana o buldu. Bunu biliyorsun," diye ısrar ediyor ve kadehini yavaşça dudaklarına götürüyor.

Peçetemi masaya çarpıyorum ve Mallory irkiliyor. Etrafımızda oturan insanlar dönüp çatal bıçak takımlarımızın tabaklarımıza çarpmasına neden olan kargaşaya bakıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Sebastian," diye tıslıyor Mallory, derisinin altına yüklediği botoks olmasa kaşlarını çatması gereken bir yüz ifadesiyle. "Olay çıkarıyorsun."

O biliyor. Styx'te ne yaptığımı çok iyi biliyor ve gerçeği ortaya çıkarmaya ne kadar yakın olduğumu da biliyor.

Nasıl oluyor da her zaman benden iki adım önde oluyor?

Kulübeyi kiraya vermek. Mallory'yi Chicago'ya gönderiyor. Burada olmak için tüm sebeplerimi çalmaya çalışıyor.

Her hamlesi beni yolumdan saptırmak için dikkatlice hesaplanmış. Şaşırmadım bile. Mallory'nin pratik yapmak için ülkeyi terk etmesi umurumda değil. Bunun olacağını bir mil öteden göremediğim için kendime kızıyorum.

"İşte tam da bu yüzden biraz yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Yoluna bir şey çıktığında öfke nöbeti geçiremezsin," diye Mallory alçak sesle, yumuşak bir fısıltıyla beni azarlarken ben babamın sürecini zihnimde gözden geçiriyorum. Belli ki dinlemiyorum ama o bunu fark edemeyecek kadar kalın kafalı.

Bütün bunlar karmakarışık bir ağa dönüştü. Ne zaman bir ipliği yakaladığımı hissetsem, bir diğeri parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Babamı öldürüp bu işi bitirmeliyim. En azından her şeyin örtbas edilmesinde parmağı olduğunu varsayabilirim. Kendi kızı. Sosyal ve parasal konumunu korumak için bu kadar ileri gidebilir. Şimdi de gerçeği bulmama engel olmaya çalışıyor.

O bir korkak. Ölüm bir iyilik olurdu. Ona daha kötü bir şey vermeliyim.

Düşüncelerim o kadar hızlı ilerliyor ki, avımın benden önce yemek odasına girdiğini ve iki kadınla birlikte sadece yirmi adım ötedeki bir masaya oturduğunu fark etmiyorum. Bir anda dikkatim Mallory ve babamdan ayrılıp onun üzerinde toplanıyor - vahşi doğadaki küçük Stardust'ım.

Bakışlarım ona kilitleniyor ve ağzım anında sulanmaya başlıyor.

Tadına bakmam lazım.

Bölüm 26

kuzu

HALEN VE KENNEDY olası yeni işimi kutlamak için beni en sevdiğim restorana götürmeye karar verdiler. Styx şehir merkezindeki en pahalı yerlerden biri ve sadece özel günlerde geliyoruz.

Onlara bunun *o kadar* da önemli olmadığını söylemeye çalıştım. İlk kez gerçek bir kurumsal işe girmemin yıldönümleri ya da bayramlar kadar önemli bir şey olmadığını. Ya da teknik olarak henüz pozisyonu kabul etmediğimi. Ama ısrar ettiler ve onların sadaka vakası olma konusundaki güvensizliğimi daha da arttırdılar.

Doğrusunu söylemek gerekirse, nihayet işgücüne yeniden katılma ve bulabildiğim her yerde ufak tefek işler yapma telaşından kurtulma ihtimali beni heyecanlandırıyor. Düzenli gelir çok uzun zamandır sahip olmadığım bir ayrıcalık ve bu teklifi çok daha cazip hale getiriyor.

Kimse özgeçmişinde açıklanamayan bir boşluk olan tuhaf kızı işe almak istemez. Bu süreyi bir rehabilitasyon merkezinde geçirdiğimi açıkça itiraf etmek istemediğim sürece, konu ne zaman açılrsa özgeçmişimdeki o geniş zaman diliminde tökezlemek zorunda kaldım. Lancaster Tech'teki işe alım müdürü nedense iş geçmişimi sorma zahmetine bile girmede. Aslında bana kayda değer pek bir şey sormadı. Eğer şirketi saplantılı bir şekilde araştırmamış olsaydım, bunun tamamen bir aldatmaca olduğunu düşünürdüm.

Sanırım hâlâ öyle olabilir ama Halen ve Kennedy'nin benim için ne kadar heyecanlandıklarını gördükten sonra bunu onlara itiraf etmeyeceğim.

Hostesi takip ederek yan taraftaki bir masaya geçiyoruz ve garson hemen içki siparişimizi alıyor. İçgüdüsel olarak gözlerim odayı ve aynı ortamı paylaşacağımız insanların yüzlerini tarıyor. Bu Sunnybrook'ta öğrendiğim bir alışkanlık; herhangi bir taşkınlık ya da rastgele saldırı karşısında asla hazırlıksız yakalanmak istemiyorum.

Tabii ki Paul's Chop House'un Sunnybrook'ta karşılaştığım insanlar gibi insanlarla dolu olacağından şüpheliyim ama bu beni yine de sakinleştiriyor. Ayrıca, Bash'i bir süredir görmedim. Çılgın sapığının ortaya çıkması an meselesi.

Tam pes edip bakışlarımı menüye dikecekken, bakışlarım *ona* kilitleniyor ve nefesim boğazımda öyle bir düğümleniyor ki neredeyse boğulacağım. Sanki düşüncelerim onu gözümün önünde canlandırmış gibi.

Kalın kaşlarının ve ortam ışığının gölgelediği yeşil gözleriyle çoktan bana doğru bakmaya başlamıştı bile. Ağzındaki maske gitmiş, gün ışığında günahkârca muhteşem yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Bu yüzü nerede görsem tanırım. O perili gözleri. Bu yapısal tavır. O olduğundan kesinlikle eminim.

Şaşkın kaşlarımı kaşındaki hafif bir tikle karşılıyor; okunmaz maskesindeki tek kırılma bu.

Bu olamaz.

O burada olamaz.

O *gerçek* bile değil. En azından benim kırılğan zihnimde değil. Belki de aynı kişi değildir.

Ama bu bana neden öyle baktığını açıklamaz.

Sanki sadece burada, onunla aynı alanda var olarak, onun en yeni fethi olmayı hak etmişim gibi.

"İyi misin?" Halen solumdan soruyor ama bakışlarımı onun yüzünden ayırıp kaybolmasından çok korkuyorum.

Odanın ortasındaki, iki kişiye zor yetecek büyüklükteki yuvarlak masada oturuyor. Karşısında sarışın bir kadın oturuyor ve buradan sadece profilini görebilsem de çarpıcı olduğunu söyleyebilirim.

Belli ki biriyle çıkıyorlar.

Ama *hayaletler ve takipçiler* randevuya çıkmazlar.

"Jovie..." Halen parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. Sonunda ona baktığımda endişeli bir ifadeyle karşılaşıyorum. "İyi misin?"

Kucağıma doğru başımı sallayıp çenemi göğsüme yaslayarak cevap veriyorum: "Evet, sadece biraz klostrofobim var."

"Bu gece burası her zamankinden biraz daha kalabalık," diye kolayca onaylıyor Kennedy ve kız kardeşime uyarıcı bir bakış gönderiyor.

Gözlerim tekrar odanın ortasına kaymadan önce Kennedy'nin beni savunması üzerine yaptıkları sessiz tartışmayı kaçırmıyorum. Onun masasına.

Bu kez viski bardağını dudaklarına doğru eğmiş, ama gözleri randevusu yerine hâlâ bardağın kenarından bana odaklanmış. Tekrar baktığımı fark ettiğinde kaşları bir soruyla kalkıyor.

Tüm bu insanların önünde onunla yüzleşecek miyim?

Cevabım güçlü ve *yankılanan* bir hayır.

Geceleri evime girip yüzünü bacaklarımın arasına gömen bir adam hakkında saçmalamaya başlamaktan daha iyisini biliyorum. Bu

akıl hastanesinden yeni çıkmış bir kız için hiç de iyiye işaret değil.

Ama Jovie, madem bu adam evine zorla giriyordu, neden polisi aramadın?

Sebebi yok. Sadece onun lanet bir hayalet olduğunu düşündüm. Ne kadar aptalca.

Yani, hayır. Onunla burada, kalabalık bir restoranda, samimi bir randevuda gibi görüldüğü yerde yüzleşmeyeceğim.

Ama o gidene kadar tuvalette saklanacak mıyım?

Neden evet? Evet, saklanacağım.

Garson siparişlerimizi almak için gelene kadar bekliyorum, böylece Halen ve Kennedy yemek için beklemek zorunda kalmayacaklar, sonra peçetemi hızla masaya atıyorum ve kendimi iyi hissetmediğime dair bir bahane mırıldanıyorum. Neredeyse sandalyemden düşüp, onlar benimle tartışmadan tuvalete koşuyorum. Kennedy bana katılmak için ayağa kalkmadan önce kolu Halen'in önünden uçuyor ve onun için yukarıda her kim varsa ona sessiz bir dua gönderiyorum.

Neyse ki tuvalet çoğunlukla boş. Aynada durup rujunu tazeleyen bir kadın var ama her kabin boş görünüyor. Duvara dayalı son kabine doğru tökezliyorum ve kalbimin kulaklarımda atmasını engellemek için birkaç derin nefes alarak kendimi içeri kapatıyorum. Rujcu kadın birkaç dakika sonra ayrılıyor ve dudaklarımdan uzun, yüksek sesli bir nefes veriyorum.

Rahatlamam kısa sürdü. Bir dakika bile geçmeden kapının açıldığını duyuyorum ve gelen her kimse paniklediğimi duymasın diye tamamen hareketsiz kalıyorum, dışarı çıkmadan önce işlerinin bitmesini bekleyeceğime karar veriyorum. Umarım beni bulmaya çalışan Halen değildir. Kulaklarım dikiliyor, her kim olursa olsun kabinlerden birine girmesini bekliyorum ama orada kimse varmış gibi görünmüyor.

Belki de sadece bir şeyler duyuyorumdur.

Yine de birkaç dakika daha kabinde oyalanıyorum, güvenli alanı terk etme cesaretini kazanmadan önce mesanemi boşaltma fırsatını değerlendiriyorum.

Ama çıkar çıkmaz karşıma dikiliyor.

"Ne oluyor be?" Elimi boğazıma sararak çığlık atıyorum. Kalbim göğsümde duruyor ve o konuşana kadar tekrar atmaya başladığını sanmıyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Bunca zamandır orada mıydın? Beni duydun mu?" Az önce çıktığım kabini işaret ederek tıslıyorum.

Ve dinle, işediğimi duymasının, koşullar göz önüne alındığında takılmak için garip bir şey olduğunu biliyorum. Ama sonunda beni çileden çıkaran da bu oldu.

Öylece bakıyor, sanki soruyu bir yanıtla onurlandırmak bile istemiyormuş gibi. Mahcup bir halde ona sırtımı dönüp lavaboya doğru yürüyorum ve ellerimi yıkarken aynadan onu dikkatle izliyorum.

"Konuşmamız gerek," diye tekrarlıyor, bu sefer biraz daha sabırsızca.

"Hadi canım," diyorum omzumun üzerinden, gözlerimi devirerek. "Ama nereden başlayacağız? Evime zorla girmenden mi? Ya da kendi yatağında bana cinsel saldırıda bulunmandan mı?"

Aynadaki yansımasına bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve sonunda onun tüm görünüşünü görmeme izin veriyorum. Nedense aynada onunla bu şekilde yüzleşmek benim için kafa kafaya vermekten daha kolay. *Korkakça, biliyorum.* Ama onunla ve bu durumla ilgili duygularım karmakarışık.

Özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, açık gri gömleği gözlerini tuhaf, grimsi yeşil bir renge dönüştürüyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken siyah, cilalı elbise ayakkabılarını yere vuruyor. Onu görmeye alışık olduğum gündelik, tamamen siyah kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Yine de bu şaşırtıcı değil, çünkü özel bir takım elbise haneye tecavüz için uygun değil ve bandana maskesi de bir restoran için uygun değil.

"Sana cinsel saldırıda bulunmak mı? Hafızam beni yanıltmıyorsa, her saniyesine bayılıyordun. Bana durmamı bile söylemedin," diye karşı çıkıyor karanlık bir şekilde, omzunu duvara yaslayarak. "Aslında, daha fazlası için bana yalvardın."

Gözlerimi tekrar aynaya çevirdiğimde, yüz ifadesini tekrar düzeltmeden önce dudaklarını gölgeleyen kendini beğenmiş sırıtışı görüyorum ve içimden onu hemen tokatlamak geliyor. Hiçbir zaman şiddete başvurmam, ama bir insan ne kadar ileri itilebilir?

"Bu senin..." olduğunu fark etmeden önceydi. Cümleyi bitiremeyecek kadar utanıyorum.

Senin gerçek olduğunu fark etmeden önce.

Ya umursamadığı için ya da ne söyleyeceğimi zaten bildiği için cümlemi bitirmeme izin vermiyor. Bunun yerine omuz silkiyor ve "Teknik olarak seninkinden çok benim evim" diye ekleyerek kaderini kışkırtıyor.

Gözlerimi onun yansımasına dikiyorum. Her konuştuğunda kafamı daha da karıştırıyor ve beni daha da çileden çıkarıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben satın aldım."

"*Satın* mı aldın?" Çocukça tekrarlıyorum ve sonra her şey yerine oturuyor. Kira kontratımı devralan yeni bir mal sahibiyle ilgili bir mektup almıştım. Ama *o mu*? İmkânı yok. Bana yaklaşmak için neden o kadar ileri gitsin ki? "Hayır, bir mülk yönetim şirketi devraldı... SAL Properties ya da onun gibi bir şey."

Sanki içinde benim kaçırdığım bir şaka varmış gibi, dudakları yine aynı yapmacık sırtışla yukarı kalkıyor.

"Yaptığın şey için seni polise ihbar etmeliyim," diye zayıfça tehdit ediyorum, bu deliyle herhangi bir şakalaşmaya girmeyi reddediyorum.

"Ama aramayacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde, nefesi yanağıma çarpıp tüylerimi diken diken edene kadar sırtıma doğru ilerliyor. Hain bedenim onun varlığına anında tepki veriyor.

O haklı, yapmayacağım. Kimse kendini öldürmeye çalışan deli kıza inanmaz. Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Parmakları saçlarımdan birkaç tutam koparıp boynumu tamamen ortaya çıkarırken burnu çenemi sıyrıyor. Keskin dişleri omzumu ısırana kadar tenimi sıyrıyor ve bacaklarımın arasında titreşen titremelerden nefret ederek sığıyorum.

"Çünkü çok seviyorsun."

Bölüm 27

KURT

Elim kalçasına dolanıp onu kendime doğru çektiğinde dudaklarından YUMUŞAK BİR NEFES GEÇİYOR. Tüm bu alışveriş boyunca yüzüme bakmayı reddederek beni kızdırdı. Çenemi omzuna yaslıyorum ve aynadaki koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum, ağzımı kulağına tam olarak hizaladığımdan emin oluyorum.

"Gecenin köründe yabancı bir adamın senin için gelmesini seviyordun. Seni daha önce hiçbir erkeğin atmadığı çığlıkları attırmak için."

"Bash..." Bana karşı titriyor ama başını ağırbaşlı bir şekilde sallıyor. "Hayır. Belli ki aklını kaçırmışsın." Buna sırtıyırım. "Öyle miyim?"

Belki de öyleyim. Başından beri her şey o kadar berbat görünüyordu ki, yine de onunla birlikteyken -ona karşı- çok *doğru* hissediyorum. Şimdi bile, herkesin bizi birlikte bulabileceği umumi bir kadınlar tuvaletinde dururken, daha önce hiç hissetmediğim bir yükseklik hissediyorum.

Öldürdüğümde bile.

Bunun bir anlamı olmalı. Öyle değil mi?

Yoksa bir suç bağımlılığından diğerine geçerek tamamen kafayı mı yedim?

Öldürme. Takip etmek. Söylediği gibi *cinsel saldırı*. Gerçi ben bir kadına rızası olmadan asla dokunmam. Şu anda bile bana geri çekilmemi söylemedi. Aslında, dudaklarım tüy gibi hafif öpücüklerle boynunda aşağı yukarı gezinirken kalçaları yavaşça benimkilere doğru sallanmaya başladı.

"Evet," diye tıslıyor ve bunun soruma cevap olarak mı yoksa elimin bacağından yukarı doğru kıvrılıp giydiği seksi, ipek mini elbiseyi yukarı kaldırması için mi olduğundan emin değilim.

Her iki durumda da devam ediyorum. Tırnaklarım uyluğunun iç kısmına sürtünüyor ve ayrık dudaklarından kısa, hızlı nefesler çıkarken göğsüme doğru sarsılıyor. Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapatıyor, tam o sırada külotunu üzerinden itip parmaklarımı yarığında gezdiriyorum ve kaygan uyarılmayı şişmiş am dudaklarının her tarafına yayıyorum.

"Çok seksisin amına koyayım. Bana karşı çok duyarlısın," diyorum kulağına ve o da sessiz bir iniltiyle karşılık veriyor.

Banyonun dışında bir şey çarpıyor ve ikimizin de gözleri kapıya kayıyor. Aynaya bakarken parmaklarım tam girişinde duraklıyor.

Benden sonra kimse içeri girmesin diye kilidi çevirmiştim ama bu artık yakalanmamak için yeterli bir koruma gibi gelmiyor. Bir çalışan her an kapının kilidini açabilir. Elimi bu yabancınn külotundan çekmeli ve akşam yemeği için randevuma tekrar katılmalıyım.

Ama yapmıyorum ve o da kaçmak için hiçbir hamle yapmıyor. Bunun yerine, kalçalarını kaydırıyor, böylece girişinde bekleyen iki parmağım birazcık içeri itiliyor ve tüm kısıtlamalarım kayboluyor.

Bir sonraki nefeste, onun ırzına geçiyorum. Sağ elim yukarı doğru hareket ederken, sol elim onun nefis sinir demetine karşı çalışıyor, elbisesinin yumuşak kumaşı arasından meme uçlarını sıkıştırıyor ve yoğuruyor. Ağzını özensiz, şehvetli bir öpücükle yakaladığımda boynu geriye doğru kıvrılıyor.

Sütyen giymemişti. Hostesle birlikte yemek salonunda yanımdan geçip gittiği andan beri şımarık küçük tepeciklere bakıyordum. Parmaklarımın arasında nasıl hissedeceklerini hayal ediyordum.

Elbette biliyorum. Bu bedenim her santimini biliyorum; geçtiğimiz birkaç hafta içinde, dış dünya bizi hiçbir şekilde etkilemeden saklanabileceğimiz ve birbirimizle kaynaşabileceğimiz bir zaman kıvrımı bulmayı başardık. Ve o alanı terk etmek ve topluma yeniden girmek zorunda kaldığım her an, orada, onunla birlikte olmayı diledim. Gün ışığında her şeyin farklı hissettireceğinden korkuyordum. Arzularımızı besleyen şey karanlıktı, biz değil.

Yine de buradayız, bir şekilde birbirimizi diğer tarafta buluyoruz ve ben ona her zaman olduğum kadar takıntılıyım.

Onun bedeninden çıkan her iniltiyi ve boğucu iç çekişi kendime çekmek istiyorum. Aynada utanmadan elime binişini izlerken yüzünü saf bir coşku içinde izlemek istiyorum. Elimle kenardan aşağı düşmesine tanık olmak.

Parmaklarımı içine sokuyorum ve başparmağımla klitorisine küçük daireler çizerek masaj yapıyorum. Bana karşı kıvranmaya başlıyor ve ben de göğüsleriyle oynamayı bırakıp kalçalarını bana doğru tutuyorum, böylece ona olan hakimiyetimi kaybetmiyorum. Birkaç saniye içinde, tüm restoranın duyabileceğinden hiç şüphem olmayan yüksek sesli bir inlemeyle başını tekrar omzuma yaslıyor.

"İşte bu bebeğim, benim için gel," diye kulağına teşvik ediyorum.

Sesim kısılmıştı ve kıcını ereksiyonuma sürterken kendi orgazmımı zor tutuyordum. O kadar sertleşmişim ki zar zor hareket edebiliyordum.

İşi bittiğinde kollarımda dönüyor ve ilk kez bana bakıyor. Elbisesinin arkası tamamen yukarı kalkmış, yuvarlak hatları tamamen ortaya çıkmıştı,

Aynada bana esnek kılıcını gösteriyor. Ama kemerimi çektiirmeden önce tadını çıkaracak zamanım yok. Alt dudağını ağzına götürüp baştan çıkarıcı bir şekilde çiğnerken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Ve ben de istiyorum. Vay anasını, dizlerinin üzerine çöküp inanılmaz sertlikteki sikimde boğulmasını izlemek istiyorum.

Ama ellerini itiyorum ve başımı sallıyorum.

Reddedilmemin yarattığı hayal kırıklığı anında ortaya çıktı. Yüzü düşüyor ve bir adım uzaklaşıp elbisesini tekrar bacaklarından aşağı çekiyor. Artık aramızda biraz boşluk olduğu için yanaklarının pembeleştiğini görebiliyorum - ya orgazmından ya da utancından - ve bu gözlerindeki sarı tonları ortaya çıkarıyor.

"Burada değil," demeyi başarıyorum ki kapı gürültüyle çalınıyor.

"İçeride biri mi var?" diye kadınsı bir ses diğer taraftan sesleniyor ve Stardust bana doğru irkiliyor.

"Ne halt edeceğiz?" diye soruyor alçak ve paniklemiş bir ses tonuyla, gözleri benimle kapı arasında gidip geliyor. Tüm öfke ve utanç geçici olarak silinip gitmişti ve cevaplar için *bana* baktığı için gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Benim küçük Stardust'ım koruyucusunun kim olduğunu çok iyi biliyor.

"Kapının kilidini aç ve masana geri dön. Gitmeden önce onların gitmesini bekleyeceğim."

Onu bırakıp boktan bir et lokantasının kadınlar tuvaletinde saklanma fikri bana pek cazip gelmiyor ama yakalanma alternatifi çok daha kötü. Her halükarda Mallory'ye dönmek zorundayım.

Stardust başını sallıyor, sonra aynada kendini düzeltiyor. Az önce yaşadığı orgazm hâlâ yüzünden okunuyor. Dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve saçları dağılmış ama her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Bunu ona benim yaptığımı fikri sikimi titretiyor.

Uzaklaşmadan önce çenesini kavıyorum ve onu kendime doğru döndürüyorum.

"Bu gece bunu bitirmek için orada olacağım," diyorum, hem bir söz hem de bir uyarı olarak.

Bana bakıyor, gözleri uzun bir süre yüz hatlarımda geziniyor. Keşke burada, bu balonun içinde yalnız kalabilseydik. Ama kapının dışındaki kadın tekrar kapıyı çalıyor ve anımızı bölüyor. Bakışlarını kaçırıyor ve kapıya doğru dönüyor. Kilidi çevirmeden ve bir kabine girmeye zorlanmadan önce aldığım tek onay bu.

Bölüm 28

kuzu

Akşam yemeği bir bulanıklık içinde geçti. Sandalyemde oturuyor, yemeğimi yiyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi Kennedy ve Halen ile konuşuyorum. Ama gözlerim tam karşıımızdaki masada oturan siyah saçlı adamı ve birlikte yemek yediği güzel kadını bulmaya devam ediyor. Dostça sohbet ediyor gibi görünmüyorlar, ancak bu durum, kadın onu burada tek başına beklerken banyoda onunla takılmam konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Kendimi onun bir aile üyesi olduğuna ikna etmeye çalıştım; belki bir kız kardeş ya da kuzen. Ama yemekler kaldırıldığında ve kız masanın öbür ucuna uzanıp adamın kolunu okşadığında bu fikir tutmadı. Tenleri birbirine değdiği anda gözleri benimkilere kayıyor ve duygularım yüzüme yansımadan önce arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Adamın güpegündüz dışarı çıkardığı kadın. Beni karanlıkta saklı tutarken şarap içip yemek yediği kişi. Her şeyden çok kendime kızgınım. Aldatmanın hiçbir türünü desteklemiyorum. Erkekler domuz olabiliyor. Kadınların tüm değerlerini sömürürler ve sonra yeni ve parlak bir şey ortaya çıktığında onları bir kenara atarlar. Sayısız sınırı aşan sapık bir adamın kız arkadaşını da aldatması şaşırtıcı olmamalı.

"Neyin var senin?" Halen sonunda sinirli bir ses tonuyla sorar.

Bash ve sevgilisi az önce yanıımızdan geçip gittiler ve tüm düşünceler zihnimden silindi. Ne yazık ki, bu olay olduğunda Halen ve Kennedy'ye yeni rolümü açıklamanın tam ortasıındaydım ve ağzımı cümlemin ortasında kapatmışım.

"Sadece dikkatim dağınık," diye itiraf ediyorum, artık o etraftan uzaklaştığı için nihayet nefes alabiliyorum.

"Ben söylerim," diye mırıldandı Kennedy.

Utangaç bir gülümsemeyle Bash'i zihnimden tamamen uzaklaştırıp hikâyemi bitirmeye çalışıyorum. Zaten beni çok fazla etkilemesine izin vermişim. "Bunun doğru olduğuna inanmak çok zor. İki yakamı bir araya getirmek için kendimi paralıyordum ve sonra bu mükemmel iş kucağıma düştü. Aklımı toparlamakta zorlanıyorum."

Yalanlarla dolu bir tepside sunulan gerçek bu.

Yorgunum ve bu gerçekten inanılmaz. Ama Bash yüzünden bütün gece söyledikleri hiçbir şeye odaklanamadım. Bundan daha iyisini hak ediyorlar.

Bu.

Halen başını eğiyor, buz gibi bakışları biraz çözülüyor. "Biliyorum Jov," diye yatıştırıyor omzumu okşayarak. "Ama böyle bir molayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Onun duygularıyla oynamaktan, tam da ellerimde erimesini sağlayacak melodiyle kalp tellerini çekiştirmekten nefret ediyorum. Bunu yapmak neredeyse çok kolay.

"Belki biraz dinlenip *işi* gerçekten *kabul ettiğinde* tekrar bir akşam yemeği yememiz gerekecek," diyor Kennedy yumuşak bir şekilde ve ben de başımı sallıyorum.

Bundan sonra konuyu kapatıyorlar, her zamanki alaycı sohbetlerine geri dönüyorlar ve ben de anda kalmak için elimden geleni yapıyorum. Zihnim eve döndüğümde neler olabileceğini takıntı haline getirmek istediğinde bu zor oluyor, ama bir şekilde başka bir olay olmadan bunu başarıyorum.

Yemeklerimizi bitiriyoruz ve kısa bir süre sonra daha sık buluşma sözü vererek ayrılıyor. Akşam yemeğini, Bash'le aramızdaki her şeyi geride bırakıp normal hayatıma dönebileceğim umuduyla bitiriyorum. Tabii ki, ön kapıdan içeri girdiğimde onun karanlık silueti mutfak tezgahına yaslanmış, beni bekliyordu.

Benim için.

Bölüm 29

KURT

MALLORY vedalarımızı garip ya da uzun yapmaz. Onun hayalperest zihninde, biz bitmedik, sadece o "*kariyerine başlarken ve temelli yerleşmeden önce hayatından en iyi şekilde yararlanırken*" bir duraklamadayız. Bunlar onun sözleri, benim değil.

Arabamdan iner inmez onunla bir daha asla yakınlaşmayı düşünmediğimi bilmiyor. Aslına bakarsanız, bu yemeği sadece görünüşü kurtarmak ve muhtemelen Stardust'ı sistemimden atmak için onu kullanmak amacıyla kabul ettim. Onun evcilleştirilmeye ve bu obur dünya için daha fazla şımarık velet yetiştirmeye hazır olduğuna karar vermesini kenarda beklemeyeceğim.

Ailelerimizi ve onların iğrenç servetlerini sikeyim. Hiçbiri korumaya değmez.

O sadece planımda bir amaca hizmet ettiği için buradaydı. Bir akşam yemeğinde kaçınılmaz olarak birbirimizi gördüğümüzde basit bir el sallama dışında onunla herhangi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Ondan kurtulduğum için mutluyum. O gidince, istediğim gibi Stardust'a ve öldürdüklerime daha fazla odaklanabilirim.

Gerçeğe yaklaşıyorum, Sienna'nın adaleti için bitiş çizgisine yaklaşıyorum. Bu dönem sona eriyor ve zamanı geldiğinde bir sonraki döneme geçmeye hazır olmam gerekiyor.

Ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, bu dönemin Stardust'ı da içermesini istiyorum.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyor sesinde bir titremeyle. Ön kapıya dayanmış, el çantasını göğsüne sıkıca sarmış.

Gözlerinin odada silah olduğunu varsaydığım bir şeyi taramasını izliyorum ve kendime kıkırdama izni veriyorum. Bu doğru, gülüyorum. Bu yabancı bir ses; sanırım Sienna ölmeden önce hiç duymamıştım.

Stardust hiç eğlenmiyor. Koyu renk gözlerini bana çeviriyor, kaşlarının arasında derinleşen bir çatıklık var. "Bunların *komik* olduğunu mu sanıyorsun?" diye tükürüyor, gözleri kısılmış.

"Benden korkuyorsun," diye belirtiyorum, bariz sorusuna cevap vermeyi reddederek.

Tabii ki komik olduğunu düşünüyorum. Daha iki saat önce parmaklarımı onun içine gömmüştüm ve şimdi kafama vuracak bir şey arıyor.

"Senden korkmuyorum." Ayağını yere vuruyor, hâlâ fuayedeki yerinden kıpırdamayı reddediyor.

"O zaman yaklaş," diye meydan okuyorum.

Parmağını yere doğru uzatarak, "Burası *benim* evim," diyor.

"Buranın *benim evim* olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyorum boş yere, çünkü her halükarda bir önemi yok. Sadece onun beni sinirlendirdiği kadar ben de onu sinirlendirmek istiyorum.

Ve yaptım da. Sözlerim hedefine ulaşıyor ve onu bana doğru koşarak mutfığa girmeye zorlayacak kadar derisinin altına gömülüyor. Tam önümde durup, "Faturaları *ben* ödüyorum. Burası *benim* evim."

Bu kadar yakından, öfkesinin gözlerini nasıl daha da koyu bir kahverengiye dönüştürdüğünü görebiliyorum. Neredeyse ruhumun hissettiği kadar siyahlar. Çatık kaşları, onu tanıdığım küçük masum kuzudan çok daha tehditkâr kılan bir gölge düşürüyor üzerlerine.

Onun bu yönünü seviyorum. Onu çekip çıkarmak ve yanımda taşımak için şişelemek istiyorum. Onun şu anki görüntüsünü küçültüp madalyonumun içine koymak ve boynuma takmak istiyorum.

Öfkesini körükleyecek bir darbe daha indirirken bu düşünceye sırtıyıyorum. "Evet, yakında Lancaster Tech'teki parlak yeni işinle o faturaları ödeyeceksin, değil mi?"

Öfkeli ifadesi düşüyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "İşe başka nasıl girebileceğini düşünüyorsun?"

Her şeyin farkına bir anda varır. Birkaç dakika içinde öfkeden şaşkınlığa ve dehşete dönüştü. Bu hızlı geçişler beni bir kedi gibi sırttırıyor.

Yemeğimle oynamayı çok severim.

"Yapmadın... Ama nasıl... *Neden*?" diye kekeleyerek benden büyük bir adım uzaklaşıyor.

Bunu yaptığında, kolum sırtına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Kalp atışları göğsümde çırpınıyor ve yıllar sonra ilk kez benimkini de harekete geçiriyor.

"Sana tam adımı söylemeyi unuttum mu, Stardust?"

Yüzüme bakıyor, başı inançsızlıkla titriyor. Ve iyi bir çalışan gibi yeni şirketi hakkında ödevini yaptığını bildiğim için, dudaklarım kulağına değene kadar öne eğilip fısıldıyorum, "Sebastian Lancaster."

Bölüm 30

kuzu

SEBASTIAN. *Lanet olsun.* Lancaster.

Lancaster Tech'in CEO'su gibi.

Yeni patronum gibi.

Beni göğsüne bastırmasaydı, şoktan yere düşerdim. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Sanki ben onun tüm varlığını inkâr ederken, o hayatımı tamamen tüketene kadar içime girmeye devam ediyordu.

Evimi. İşimi. *Mahremiyetim.*

Hepsinin sahibi o ve ben isteyerek verdim.

"Neden?" Aynı aptal soruyu tekrarlıyorum.

Neden olduğu önemli mi? Bu adam belli ki lanet olası aklını kaçırmış ve akıl almaz bir nedenden ötürü bana kafayı takmış.

"Senden hoşlanıyorum," diyor basitçe, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. "Benden hoşlanıyor musun?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Bu gece onunla yapmayı planladığım konuşma bu değildi. Gözümün önünde birlikte yemek yediği kadın hakkında soru sormak istiyordum. Beni tuvalete kadar takip etmek için ektiği kadını. O ilk geceden sonra evimi satın almaya nasıl karar verdiğini öğrenmek istiyordum. Evime nasıl girdiğini ve programımı nasıl bu kadar yakından bildiğini açıklamasını talep edecektim.

Saplantısının bu kadar derinlere ineceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Evet, ve bunu kimsenin senden hoşlanabileceğine inanmıyormuşsun gibi söyleme, Stardust-"

"Bana öyle demeyi kes," diye ısrar ederek sözünü kesiyorum.

İç çekerek, benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi başımın üzerinden bakıyor ve sonra sert bir "Peki" ile yetiniyor.

"Boşluğa ihtiyacım var," diye ısrar ediyorum, panik içinde onu itiyorum.

Beni boğuyor. Tüm bunları kabullenmek çok zor. Hayatıma bir kanser gibi girdi, agresif ve tedavisi imkânsız. Sadece birkaç saat önce hayal gücümün karanlık bir parçası olduğuna kendimi inandırdığım adamda boğuluyorum.

Bash tereddütle de olsa geri çekiliyor.

"Kaçma. Seni yakalarım," diye uyarıyor derin ve tehditkâr bir sesle.

Bu da ne demek şimdi? Şu anda bu kelimeleri inceleyecek zihinsel kapasitem bile yok. Ya da arkamda yükselen heyecanı

ve deneyip kendi gözlerimle görme dürtüsü.

"Bilmek istediğin şeyi bana sor," diyor daha yumuşak bir sesle. "Zaten sordum ama cevap vermeyi reddediyorsun."

"Tekrar sor."

"Başka oyun yok mu?"

Kaşlarını evet der gibi kaldırıyor, ama gerçekten söyleme zahmetine girmiyor.

Bunun metodik bir hareket olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki daha sonra ona karşı ne kullanacağını biliyor. Yaptığı her şey çok hesaplı ve hamlelerimi tahmin etmekte çok iyi.

Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Yine de denemek zorundayım. Ne söyleyeceğimi düşünmek için bir saniye ayırıyorum. Bu noktada, o kadar çok soru var ki, tek bir soruya indirgeyemiyorum. Ama "Benden ne istiyorsun?" sorusunun iyi bir başlangıç noktası olduğunu düşünüyorum.

Başını sallayarak duvara yaslandı. "O kadar basit değil." "Bana sormamı söyledin ve şimdi yine cevap vermeyi reddediyorsun."

"Bu karmaşık bir soru. Senden ne istediğimi bilmiyorum - bu senin caziben. Cevap sürekli değişiyor."

"Neden ben?" Tekrar deniyorum.

"Çünkü tesadüfen buradasın."

"Bu evle ilgili bir ilana cevap verdim. Bana bunların hepsinin tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor. "Benim açımdan, evet."

"Bu ne anlama geliyor? Başka kimin tarafı var?"

"Babamın."

Benimle dalga geçiyor olmalı. "Baban benden ne istiyor?"

Baş omuz silkiyor, sanki bu sıradan bir konuşmaymış gibi. Bir milyarderin beni takip etmek bir yana, neden radarına aldığına dair cevaplar bulmaya çalıştığım bir konuşma değil.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Duygularımı bastırıyorum, ne kadar aptalca olursa olsun gerçekten cevabını istediğim soruyu sormak için geçici olarak bu konuya ara vermeme izin veriyorum.

"Birlikte olduğun kadın kimdi?"

"Kıskanıyor muydun?"

Ses tonunda alay yok, bu da beni biraz şaşırtıyor çünkü bu soru beni aşağılamak için kullanacağı bir soru gibi görünüyor. Bunun yerine, gerçekten endişeli görünüyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum ama hemen anlıyor.

"O artık hiç kimse değil. Sıradan bir ilişki. Bir amaç için bir araç. Bu akşam yemekte ayrıldı."

"Peki ya daha önce? Onu aldatıyor muydun...?" Soruyu geçiştirdim, onun kim ya da ne olduğunu bilmediğim o gecelerde aramızda neler geçtiğini itiraf etmekten utanıyordum.

"Hayır. Asla aldatmadım."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve hain kalbim göğsümde sıcıyor. Ne kadar saçma bir düşünce. Bu adam beni saplantılı bir şekilde takip ettiğini itiraf etti ve bunu yaparken en azından bekâr olduğu için rahatladım.

"Soru sorman bitti mi?" diye soruyor, açık renk gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

Başım yana eğiliyor ve kendime maske olmadan onun tüm hatlarını tekrar görmem için izin veriyorum. Restoranda çok korkmuştum ve eve ilk geldiğimde çok öfkeliydim. Şimdi sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi.

Önceden haklıydım. Dolgun dudakları ve koyu kirli sakalı gözlerinin simetrisine beklediğimden daha iyi uyuyor. Sadece orada dururken bile güç yayıyor. Görünüşüne ya da erkeksi enerjisine kapılmamak mümkün değil.

Ama kendimi bu şekilde düşünmekten alıkoymalıyım. Bu adam bir yırtıcı. Bir kurdun ya da aslanın görünüşü ne kadar güzel olursa olsun, fırsatını buldukları anda sizi paramparça ederler. Çok yaklaştığın anda. Ve bakışlarım tekrar gözlerine döndüğünde ve onu içime almamı izlerken gözlerinin ne kadar karardığını gördüğümde tam olarak yapmak istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

Dudağımı dişlerimin arasından çekerek sonunda cevap veriyorum.

"Hayır." Soru sormayı bitirmedim, ama yüz ifadesi bana umursamadığını söylüyor.

Bölüm 31

KURT

Onu rahatlatmak için zaman ayırabileceğimi düşünmüştüm. Ben sabırlı bir adamım ve buraya kadar geldim. Bunu daha önce hiç yapmadığım için ona verebileceğim çok fazla cevabım yok ama yüzündeki o dehşet dolu ifadeyi silecekse denemeye hazırdım.

Ancak dudaklarını dişlerinin arasına alıp bana son yemeği olacakmışım gibi baktığında pes ediyorum.

Nasıl oluyor da aynı anda hem bu kadar masum hem de günahkâr görünebiliyor? Yasak meyvenin timsali.

Benim güzel incirim.

Elimi boynunun arkasına dolayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum, ta ki burunlarımız birbirine değene ve dişlerimiz birbirine çarpana kadar. Daha iyi erişebilmek için başımı eğerek, az önce saldırdığı dudağını sıkıştırıp çekiyorum ve şaşkın bir inilti duyuyorum.

"Çok kötü," diye mırıldanıyorum reddine karşılık olarak, kanı ağzımı doldururken. "Beklemek zorundalar."

İtiraz etmesine fırsat vermeden öne eğilip dizlerinin arkasından tutuyorum ve onu omzuma kaldırıp odasına götürüyorum. Yüksek sesli bir çığlık atıyor, onu sayısız kez izlediğim aile odasına doğru ilerlerken yumruklarını acımasızca sırtıma vuruyor.

Küfürler ve boş tehditler savuruyor ama bana ne yapacağını söylemesi umurunda bile değil. Ağzımı ona dayadığım anda sakinleşecek. Ya da yepyeni bir nedenden dolayı çığlık atmaya başlayacak.

Onu yatağa geri yatırıyorum ve o da ulaşamayacağım şekilde yastıklara doğru koşuyor.

"Oynamak ister misin, benim güzel kuzum?"

"Ben *senin* değilim. Ve sana bana o aptal lakapları takmamamı söylemiştim," diye hatırlatıyor titrek bir sesle, kollarını dizlerine dolayarak.

Kurt gibi sırtarak öne doğru eğildiğimde irkiliyor ve bu tepki kasıklarına şok dalgaları gönderiyor. Onun korkusunun beni bu kadar ateşleyeceğini hiç düşünmemiştim. Başından beri onu korkutuyor olmalıydım.

"Sen de öyle değil misin? Mükemmel bir zamanda yolumu kesen masum bir kuzu?" Kışkırtıyorum, çünkü karşı koyamıyorum. Onunla dalga geçmek çok eğlenceli.

"Hayır. Ben senin yolunu kesmedim. *Beni sen* buldun, hatırladın mı?" Omuzları titreyerek sarsılırken paniklemiş sesi aceleci ve ısrarcı.

"Çok yanılıyorsun."

Onu aktif olarak arayan ilk kişi ben olabilirim ama beni ölüm odamda rahatsız eden oydu. Kendini tatmin ederken elimi ona doğru uzatan oydu. Onu öldürmeye hazırdım ama o beni mest etti. Bana yepyeni bir amaç verdiğinde: onu tüketmek.

"Benden uzak dur," diyor zayıfça, ama ben kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda gözlerindeki mücadeleyi şimdiden görebiliyorum.

Her hareketimi izliyor, endişeyle onu yakalamamı ve kendimi ona zorlamamı bekliyor. Ama yapmayacağım. Onun izni olmadan asla ondan bir şey almayacağım. Ama bu işin sonunda bana doğru sürünmesini *sağlayacağım*. Bana sunabileceği her şeyi ve daha fazlasını alacağım, çünkü var olduğunu hiç bilmediğim bir yanıma körüklüyor.

Parmaklarım yavaşça kemerimi çözüyor ve o dikkatle izlerken pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor, dizlerindeki kavrama küçük bir parça gevşiyor. Ereksiyonum külotuma karşı savaşıyor, kumaşı hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan mükemmel bir taslak halinde geriyor.

Gözbebekleri büyümeden ve dudakları ayrılmadan önce kendimi üç kez okşuyorum. Bunu istiyor, *bu* her neyse. Bu berbat, ters ve eşi benzeri görülmemiş bir şey, ama bu sadece onun için onu çok daha çekici kılıyor.

"Bana gel," diye emrediyorum otoriter bir ses tonuyla. Başını bir kez sallıyor.

"Bunu istediğin kadar inkar edebilirsin, ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir ve beni daha da kızdırır."

Yüz hatlarında cüretkâr, küstah bir kaş çatma beliriyor. "Belki de seni kızdırmak istiyorumdur."

"Bundan emin misin?"

Gözlerindeki inatçı kararsızlığı görebiliyorum. Elbette bunu o da benim kadar istiyor ama aynı zamanda bundan korkuyor. Ona sağlıksız bir ilgi duyan bu gizemli adamdan korkuyor. Saplantımın ne kadar derin olduğunu, hatta bunu ateşleyenin kendisi olduğunu bile bilmiyor. Onu öldürmekle bir sorunum olmazdı. Belki de ona merhamet eder ve onu evden kovardım. Ama bunun yerine, önümde kendini parmakladığı o gece varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkardı. İhtiyacım tamamen doyana kadar durmayacağım.

Tek bildiği, uyurken onu izleyen ve izni olmadan evinde dolaşan bir adamı istememesi gerektiği. *İstememeli* ama istiyor.

"Seni buraya kendim sürüklemeyen önce bana gelmen için sana bir şans daha vereceğim," diyorum dişlerimin arasından koyu, hırıltılı bir ses tonuyla. Ne demek istediğimi kanıtlamak için parmağımı yatağa, tam onun olmasını istediğim yere sokuyorum. Bir köpeğe *gelmesini* emretmekle eşdeğer.

Korku ve arzu sonunda galip gelene kadar gözlerinin arkasında duygular savaşıyor. Kollarını dizlerinin etrafından çözüyor ve bana doğru kaymaya başlıyor.

"Sürün," diyorum son anda.

Yine kaşlarını çatıyor, sessiz bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdığımda zekice bir karşılık veriyor. Sonra itaatkâr küçük bir kuzu gibi dizlerinin üzerine çöküyor.

Bu küçük zafere sırtarak bakıyorum, tam yatağın kenarında durduğunda yüzü benim ereksiyonumla aynı hizaya geliyor.

Jovie benim muzaffer yüz ifademi görmüyor. Onun yerine gözlerinde aç bir bakışla sikime bakıyor. Kımıldamamakta direniyorum, o lanet dudağını tekrar ağzına aldığı anda önümdeki erotik sahneye dalıyorum.

Fuuuck.

Kararlılığım milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor ve siyah bir konfeti gibi etrafımda yere düşüyor. İlkel içgüdüler devreye giriyor, sabırsız ve acımasız. Sanki benimle aynı dalga boyunda yüzüyormuş gibi, Jovie'nin elleri tam kalçalarımı ileri doğru ittiğim anda ereksiyonumu yakalamak için dışarı fırlıyor, tam onun kavrayışına. Parmakları penisimin etrafını sararken, hassas derimi yavaşça okşayıp sıcaklığıyla sararken göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseliyor.

"İşte böyle bebeğim," diye övünürken buluyorum kendimi, tekrar tekrar kavrayışına doğru itiyorum.

Cevap verme zahmetine girmiyor. Bunun yerine, ağzını açıyor ve öğürme dürtüsüne karşı savaşıırken ucumun boğazının arkasına çarptığını hissedene kadar alabildiği kadarını alıyor. Geri çekilip yüksek bir *sesle* sikimi bıraktığında parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bana bunu istemediğini söyle," diye alaycı bir şekilde meydan okuyorum ağzını sikerken ve o her darbeyi son yemeğiymiş gibi hevesle alıyor. "Bana yalan söylemeye çalış tekrar, Stardust. Sana meydan okuyorum."

Duraksayarak, başını yerinde tutan yumruğuma karşı mücadele ediyor ve bana bakıyor, dudakları tamamen şaftımın etrafına sarılmış. Tekrar çektiğimde ereksiyonumu serbest bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Bu bir yalan değil. Sen bu gezegen büyüklüğünde bir egosu olan hasta, zehirli bir orospu çocuğusun. Biz alt sınıf köylülerle takılan sıkılmış küçük zengin çocuklardan birisin. Seni istemek ruhumu şeytana teslim etmekle eşdeğer. Tehlikeli ve sonuçsuz."

İtiraf edeyim, bu beni şaşırttı. Ona bakıyorum, sözleri içime işlerken sersemlemiş bir sessizlikle. O da hareket etmiyor. Sadece nefret ve özlem karışımı yuvarlak gözleriyle bana bakıyor. Ellerim onu yatağa geri atmak için üst kollarını kavırıyor ve o uzaklaşmadan hemen arkasından geliyor, elbisesini bir hamlede kalçalarından yukarı kaldırıyor.

"Seninle yatıyor muyum?" Sikimi onun kaygan merkezine doğru sürterek soruyorum. Benim için o kadar ıslak ki, dayanamıyorum bile. "Sence bu yüzden mi sürekli buraya geliyorum?"

Başını sallayarak vücudunun her iki yanındaki çarşafı yumrukluyor, birlikte hareket eden bedenlerimizin saf coşkusundan titriyor. Henüz onun içine bile girmedim ama bu duyguya bağımlıyım. Onun altımda olmasına. Keşke o da benimle birlikte zevk almaya izin verse.

"Hayır, bebeğim. Buraya geri gelmeye devam ediyorum çünkü sen *benimsin* ve seni mümkün olan her şekilde sahiplenmeye kararlıyım."

Bununla birlikte, ucumu klitorisine bastırmaya büyük özen göstererek ortasından aşağıya doğru itiyorum, içeri girmeden önce onu tek bir hızlı hareketle tamamen dolduruyorum.

İnlemelerimiz havada birbirine karışıyor, birbirimizi defalarca iptal ediyor, ta ki nefes nefese kalana ve terleyene kadar. Bacağını kaldırıp omzuma yaslıyorum, böylece onu tamamen farklı bir açıdan vururken klitorisini okşayabiliyorum ve burnunu benimle birlikte uçuşuma doğru daldırabiliyorum.

Ama benim tatlı Stardust'ım bitirmeye düşündüğümünden daha yakın ve parmaklarım ıslak yarığıyla buluştuğu anda, orgazm olurken altımda kıvranıyor. Onun parçalanışını izlemek için ön sıradan bir koltuğum var. Sikimin etrafında zonklıyor, neredeyse beni de kendisiyle birlikte götürüyordu, ama onunla işim bittiğinde onu o kadar tatmin etmeye kararlıyım ki, neredeyse komaya girecek.

Kahverengi gözleri başının arkasına yuvarlanırken, dolgun dudaklarından karışık sesler dökülüyor, hala horozumun etrafına sarılmaktan şişmiş.

"Seni çözülrken seyretmeye bayılıyorum," diye fısıldıyorum karanlık bir şekilde üstünden. Bana şeytan demek istiyorsa, seve seve rolümü oynarım.

Zirveden indiğini görebiliyorum ve bunun mükemmel bir an olduğuna karar veriyorum. Vücudunun izin verdiği kadar derine sokuyorum, onu kucağıma oturtmak için öne doğru çektiğimde nefesi bir iniltiye dönüşüyor, sonra göğsünü ağzıma alıyorum, parmağım vücutlarımızın arasına geri dönüp klitorisine tekrar masaj yaparken dilimi meme ucunun etrafında döndürüyorum. Duygulara boğulmasını istiyorum, kaçamasın istiyorum.

Onu coşkuya geri döndürmek sadece birkaç dakika alıyor ve bu sefer ona katılmama izin veriyorum. Aletim seğiriyor ve sonra çığlık atarken onu dölle dolduruyor, sırtını eğiyor, böylece meme uçlarını ısırp yalarken göğüsleri yüzüme doğru itiliyor.

Sonunda aşağı indiğimizde, kollarını boynuma doluyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Hâlâ onun içindeyim, dölleri altımdaki yatağa yavaşça sızıyor. Çok fazla düşünmeden -bunların hiçbirisi hakkında- ağzını şehvetli bir öpücüğe boğuyorum ve böylesine uhrevi bir deneyim sunduğu için ona teşekkür ediyorum.

"Dinlen Stardust," diyorum onu yastığına yatırırken, sonra yanındaki yere geçip onu göğsüme doğru çekiyorum. "Bütün gece beraberiz."

Bölüm 32

kuzu

Old Soul Cafe'nin kapısından uzun kumral saçlı bir kadın giriyor ve sanki biri boğazımdan aşağı bir paket kurşun ağırlık atmış gibi vücuduma ağır bir his çöküyor. Yüzünü kaldırıp tezgâhı taramadan önce o olduğunu anlıyorum, beni arıyor.

Annem.

Onu her gördüğümde hissettiğim o korkunç duygu, yılan gibi sırtıma iniyor ve milyonlarca minik örümcek gibi bacaklarımın arasında geziniyor. Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. O olduğunu anladığım anda kaçmalıyım. Ama faydası yok. Beni her zaman bulacaktır çünkü geçen yıl ona davranışlarımdan dolayı acıma hissi topladığı o kadar çok insan var ki hayatımı ondan saklayamaz.

O gece ne yaptığıyla ilgili gerçeği bilmeyen çok fazla insan var. Beni yırtıcı bakışları arasında kilitli tutarak yavaş ve dikkatli adımlarla tezgâha doğru yürüyor. Her zamanki gibi yaralı anne rolünü oynuyor. Sanki kuduz bir hayvanmışım gibi bana yaklaşıırken temkinli davranıyor, ancak bakışlarındaki sertlik farklı bir tablo çiziyor

hikaye.

"Jovie," diye selamlıyor, tezgâhın birkaç adım önünde durarak.

Kafede sakın bir Pazartesi sabahı. Sabah kahvelerini içmek için pek fazla insan gelmemiş ve sadece bir kişi uzaktaki bir masada dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Gabe'in aksine, çok meşgul olduğum bahanesiyle onu savuşturamıyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Onu sıradan bir şekilde selamlamayı reddediyorum. Ona anne demeyi ya da hayatımda bir değeri varmış gibi davranmayı.

Onu sadece gelmeye zorlamanın ve sonra da buradan gitmesini sağlamanın en nazık yolu bu.

"Aramayı denedim," diye başlıyor usulca.

Yanaklarındaki dolgunluktan ve vücudunun her yerindeki renkten ayık bir dönemde olduğunu anlayabiliyorum. Muhtemelen onuncu kez rehabilitasyona giriyor ve adımlarından birini tamamlamak istiyor.

Bu sefer öncekinden farklı olacağına inanmak için geçmişte sahte umutlarla yeterince yandım. Bu seferkinin kalıcı olacağına.

Yine de içimdeki küçük kız bir şans olduğuna inanmak istiyor. Ama onu aşağı itiyorum ve kendimi ayakta duran kadının ne dediğini hatırlamaya zorluyorum.

benden önce bir avuç uyuşturucu için yaptı. Bana ihanet etme şekli neredeyse beni öldürüyordu. Ve hayatımı mahvetti.

"Halen bana numaranı verdi. Bunun için ona yalvarmak zorunda kaldım," diye devam ediyor, Halen söz konusu olduğunda her zaman yaptığı gibi küçük bir gülümseme atıyor - yanlış yapamayan altın çocuğu.

Aradığını biliyorum. Her birini görmezden geliyorum, mesajları dinlemeden siliyorum bile. Bana yaptıklarını haklı çıkaracak hiçbir şey söyleyemez. Ona yapabileceğim en büyük iyilik bu konuda sessiz kalmak ve bu bile beni öldürüyor. Özellikle de Halen ve Kennedy gibi insanlar onu affetmem için bana baskı yapmaya çalıştıklarında.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diyorum ona, sesim soğuk.

İleriye doğru bir adım daha atarak elini göğsüne götürüyor. "Bu doğru değil. Açıklamam gereken ve özür dilemem gereken çok şey var."

"Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum."

Başını eğerek tezgâhla arasındaki mesafeyi kapatıyor ve avuçlarını aramızdaki yıpranmış tahtaya dayıyor. "Hadi ama, Jovie. Ben senin annemim ve-"

"Kesinlikle," diye tıslayarak beni göndermek üzere olduğu suçluluk duygusunu kesiyorum. "Sen benim annemsin ve ağza alınmayacak bir şey yaptın. Bundan geri dönüş yok."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı kaldırıyorum ve nasıl bir cevap vereceğini bekliyorum.

"O zaman, sanırım açık açık sormak zorundayım..."

İşte bu kadar. Telafi etmeye ya da özür dilemeye gelmedi. Asla özür dilemez. Karşımda durmasının tek sebebi bir şey istiyor olması.

İçimdeki çocuk, onun tarafından bir kez daha hayal kırıklığına uğratılmış bir şekilde geri çekiliyor.

Cevap vermediğimde, bunu yapmak zormuş gibi davranarak ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırıyor. Hiç de zor değil. Benden bir şey almakla ilgili bir sorunu yok, sadece istediğini elde etmek için belli bir şekilde davranması gerektiğini biliyor. Tevazu göstermesi.

"Küçük bir engelle karşılaştım ve biraz yardıma ihtiyacım var..." diye başlıyor ve benden para istediğini anlamak için artık dinlememe bile gerek kalmıyor.

"Ne kadar istiyorsun?" Direkt konuya girdim.

Ellerine bakarak göğsünün içine doğru mırıldandı: "İki bin." Gözlerim büyüdü.

İki bin mi? Bu benim tüm birikim hesabım. Son birkaç ay içinde bir araya getirdiğim ve kendimi yoksulluk çukurundan kurtarmak için bir kenara ayırmayı başardığım her bir kuruş.

Bir de utanmadan benden hepsini vermemi istiyor. "Bu cılgınca bir miktar," diye uyarıyorum.

"Aslında beş paraya ihtiyacım var, ama Halen bana biraz yardım ediyor ve The Shamrock'ta çalışarak biraz para biriktirmeyi başardım. Yine de artık çalışmıyorum. Benim durumumda bu mümkün değil."

The Shamrock, Gabe'le birlikte yaşadığımız dönemde barmenlik yaptığım beyefendiler kulübü. Sahneye çıkıp dans etmeye her zaman şiddetle karşı çıktım, bunun yerine gururumu ayaklarımın altına alıp cılız kıyafetler giymeyi ve barın arkasında, kimsenin bana dokunamayacağı bir yerde durmayı tercih ettim. Annemin görünüşünü bahşiş toplamak için kullanmakla ilgili hiçbir sorunu olmadı. Dansçı olarak yaptığı iş, onu uzun süre bağımlılıklarına kilitledi. Gabe, geçimimi sağlamak için neden ona katılmadığımı hiç anlamadı. Kırık ruhlar ve paramparça olmuş hayallerle dolu zehirli bir ortamdı.

Eğer orada çalışıyorsa, kötü alışkanlıklarının onu tekrar içine çekmesi an meselesiydi. Muhtemelen benim bir günde kazandığımın iki katını kazanıyordu. Bu para nereye gidiyor? Ve hangi koşul onu durmaya zorlayabilir?

Yine de şüphelerimi ona söylemedim. Hayatını nasıl yaşadığına dair bana herhangi bir açıklama borçlu değil ve benim de umurumda değil. Sadece gitmesini istiyorum ve ondan kurtulmanın yolu birikim hesabımı boşaltmaksa, belki de bunu yapmam gerekecek.

İşlerimden herhangi birinde iki haftalık ihbarımı vermek konusunda ayak sürüyordum. Lancaster Tech'ten ilk teklifi aldığımda, hemen o anda patronlarımın her birini arayıp istifa etmek istedim. Neyse ki bekledim, çünkü teklifi sadece gizemli adamımın bana olan takıntısı nedeniyle aldığımı fark etmem iyi haberimi çok daha karanlık bir ışığa dönüştürdü. Yine de Lancaster Tech'teki işi kabul etmek her zamankinden daha gerekli geliyor. İstesem de istemesem de sapığım için çalışmak zorunda kalacağım gibi görünüyor.

"Beş bin mi? Ne halt ettin sen?" Öfkeli bir şekilde nefes veriyorum. Annemin hataları yüzünden tüm geleceğim yine parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Çok şey istediğimi biliyorum, özellikle de aramızda olanlardan sonra. Ama diğer tüm seçeneklerimi tükettim. Ölüm kalım meselesi olmasaydı seni rahatsız etmezdim."

Ölüm kalım meselesi. Tanrı aşkına, bu kız kiminle karıştırılıyor?

Maskesinin en ufak bir şekilde kaymasına izin verdiği ve kazara gerçekte ne kadar açgözlü bir canavar olduğunu ortaya çıkardığı taş gibi, gergin bir sessizlikte birbirimize bakıyoruz. Konuşma şekli, sanki durum üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi. Hayatında aldığı boktan kararların sorumluluğunu üstlenmek yerine tüm bunlar *başına* gelmiş gibi davranmak onun için daha kolay. Her seferinde onu kurtarmak için burada olacağımızı bildiği sürece bu kararları almaya devam edecek.

Ona yardım etmek *istemiyorum* ama o her zaman beni istediği şeyi yapmam için manipüle edecek mükemmel şeyleri söylemeyi başarıyor. Annemle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilirim, ama bu onu ölüme terk edeceğim anlamına gelmiyor, özellikle de yardım edebilirim.

Sadece iki bin dolar. Bir kez biriktirmeyi başardım; eminim yine yapabilirim.

Bash'in teklif ettiği pozisyonu kabul edersem, yarı zamanda.

"İşleri toparlamak için birkaç güne ihtiyacım var," diye yumuşuyorum ve kapı açılıp bir müşteri içeri girdiğinde bakışmamızı kesiyorum.

Annemin yüzünde geniş, muzaffer bir gülümseme beliriyor. O kazanmıştı. Yine kazanmıştı. Ve kendimi bir şekilde dolandırılmış gibi hissetmekten alamıyorum. Belki bir dahaki sefere onu dışarıda bırakmakta daha başarılı olurum.

"Çok teşekkür ederim, Jo Jo. Seni gerçekten hak etmiyorum," diyerek parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor.

İlk kez aynı fikirdeyim. Gözleri dramatik bir minnettarlık gösterisiyle sulanmaya başlıyor ve beni performansına seyirci olarak almanın memnuniyetini yaşamadan önce başımı çeviriyorum. Tezgâhın diğer ucunda duran adam menülerimizden biriyle meşgul olduğunda, duyulmamak için anneme yaklaşıyorum.

"Bu sefer sana yardım edeceğim ama tek bir şartla: Bundan sonra benden uzak duracaksın. Telefon etmek yok, rastgele uğramak yok, hiçbir şey yok."

Omuzları öne düşüyor, kaşları hemen çatılıyor. "Hadi ama Jo. Bunu atlatabiliriz," demeye çalışıyor ama ben hemen başımı sallıyorum ve onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Hayır, yapamayız. Bu parayı sana verdikten sonra beni rahat bırakmalısın."

Dudaklarını bükerek yavaşça başını sallıyor ve şartlarımı hiç karşı koymadan kabul ediyor. Yaptığı şey yüzünden hapse girmeli. Şu anda onu ne kadar üzerse üzsün, bana sunabileceği en asgari şey huzur ve mahremiyettir. Bana yaptıklarını mümkün olan en sağlıklı şekilde atlatmaya çalıştığım için suçlanmamalıyım.

Bir içki sipariş etmek isteyip istemediğini sormadan arkamı dönüp müşteriye yardım etmek için tezgâhın diğer tarafına yürüyorum ve annemin ayaklarını sürükleyerek kafeden çıkıp kapıya doğru gidişini izliyorum.

Şu anda öyle hissetmiyor olabilirim ama doğru olanı yapıyorum. Onun için yapmaya şartlandığım her şeye ters düşse bile. Onu korumak ve ona hizmet etmek için aldığım tüm eğitime.

Bir gün, onunla ilişkiyi kestiğim için minnettar olacağım. Umarım.

Bölüm 33

KURT

Dernek bir hayır galasına ev sahipliği yapıyor. Tüm halka açık etkinliklerinde olduğu gibi, ailelerin katılması bekleniyor. Narsist tecavüzcüler, katiller ve suçlulardan oluşan bir kalabalıkla çevrili olmak isteyeceğim son yer. Bana servetiyle hava atan huysuz bir ihtiyarla bir kez daha sohbet etmek zorunda kalırsam, kendimi otuzuncu katın balkonundan aşağı atacağım.

Bu dünya çok ensest ve acımasız. Nasıl oluyor da küçük bir grup insanın en büyük serveti elinde tutmasına, sadece onu istiflemesine ve dünyanın geri kalanının yanıp kül olmasını izlemesine izin veriyoruz? Nasıl oluyor da dünyanın Stardust'ları bir sonraki öğünlerine yetişmek için mücadele ederken, ben buradaki herkesin yiyemeyecek kadar imaj takıntılı olduğu nadir yiyeceklerle dolu bir masada oturuyorum? Mallory ve annesi bir sonraki Avrupa tatilleri hakkında gevezelik ederken, babası da sanki umurumdaymış gibi babamın onu sürüklediği başarısız yatırımlar hakkında benimle konuşmaya çalışıyor. Sienna odaya girip çıkıyor, kendi yorumlarını ve onun öldürülmesine yardım eden insanlar hakkında sadece öfkemi körükleyen küçümseyici sözler sarf ediyor.

Ben iyi bir adam değilim. Ama her kuruşunu kazanmak için çok çalışanları ezerek bu gibi insanları daha da *zengin* etmenin beni yavaş yavaş öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden pahalı bir Ivy League üniversitesine gitmeyi ve mezun olur olmaz aile şirketine katılmayı reddettim. Bunun yerine, zaten sahip olduğum bilgiyi aldım ve dünyaya gerçekten değer katan bir şey yarattım. *Tüm* dünyaya, sadece en tepedeki yüzde üçe değil.

Ama onları kendimden uzak tutmak istiyorsam bu tür şeylerde yüzümü göstermeliyim. Onları koparan kişi olarak kendimi nasıl ortaya çıkaracağıma dair bir planım var. Parayı konfeti gibi etrafa saçma fırsatlarından birini kaçırmak ve bezelye büyüklüğündeki beyinlerine noktaları birleştirme şansı tanımak bana çok ters geliyor.

Şimdilik, onların spekülasyonlarını duymak için burada olmayı seviyorum. Onları kimin avlayabileceğine dair tahminlerini sessizce yürütürken odanın dışından dinlemek, sonra da sıradakinin kim olabileceği konusunda takıntı yapmak. Sienna'yla bağlantılı birini henüz bulamamış olmaları, ne kadar hasta orospu çocukları olduklarını bir kez daha kanıtlıyor. Her biri kardeşime karşı işlenen suçların aynısından, hatta bazıları daha da kötüsünden suçlu. Katilleri misilleme peşindeyse, bunu tek bir olaya bağlamak için çok daha fazla cinayet işlemek gerekeceğini biliyorlar.

"Kurbanlarından hiç hatıra almadığını duydum."

"Emniyetten bir arkadaşım birden fazla katil olabileceğini iddia ediyor, çünkü cesetlerin bırakılma şekli çok farklı."

"Çoğu seri katil gibi kurbanları arasında beklemiyor bile. Sadece cesedi bırakıp diğerine geçiyor."

Ben odada ilerlerken fısıltıyla yaptıkları konuşmalar kulaklarımı dolduruyor. Katilleri hakkında edindikleri bilgilerle ne yapacaklarını bilmiyorlar ve onları en çok korkutan da bu.

Henüz bir üye olarak yemin etmedim ve kabul edilmek için sinsi çemberlerden geçmedim. Babam ve tüm amcalarım yönetim kurulunda, bu yüzden benim de arkadan gelmem bekleniyor. O zamanın geç olmasındansa bir an önce gelmesini tercih ederler. Sienna'yla yaşadığım *olay*, onların çok nazikçe ifade ettiği gibi, bu adamları "kardeşlerim" olarak kabul etmeden önce toparlanmam için bana biraz zaman kazandırdı. Bu suçları işleyen yılan grubuna bir tokat atıldı ve ertesi hafta içinde göreve başlatıldılar.

Her biri artık nefes almaz hale gelene kadar asla rahat etmeyeceğimi en başından bilmeleri gerekirdi.

Annem kıyameti koparmaya çalıştı ama kimse onu dinlemedi. Babamın hala o adamların yanında oturup onları suçlarının bedelini ödemekten nasıl koruyabildiğini aklım almıyor, gerçi iddia etmeye çalıştığı kadar masum olduğuna da tam olarak ikna olmuş değilim. Bence yaralı ebeveyn olarak oynaması beklenen bir rol vardı ve o da bunu zorunluluktan yerine getirdi. Ancak kendi kızını katleden ve tecavüz eden adamlara karşı olması gereken yürek ve aşığılamadan yoksundu.

Onun ölümü kesinlikle en acı verici ölüm olacak.

Gerçek bir konuşmanın içine çekilmemek için odanın çevresinde yavaşça yürüyerek tur atıyordum ki arkamdan biri omzuma dokundu. Arkamı döndüğümde Logan'ın babası Charles'ın yüzünde sert bir ifadeyle karşımda durduğunu görünce şaşırmadım. Bütün gece beni takip etmişti.

"Sebastian," diye selamlıyor alışılmadık derecede melankolik bir ses tonuyla.

Sienna'nın cinayetiyle ilgili suçlamaların düştüğü açıklandığında Charles ve Logan'ın mahkeme salonunda takındıkları kendini beğenmiş gülümsemeleri hâlâ hatırlıyorum. Bir an karşımda duran adamı oğluyla birlikte öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ama sonuçta Logan'ı ondan almak ve hayatının geri kalanını değerli varisi olmadan yaşamaya zorlamak, uzun, işe yaramaz hayatı boyunca uğruna çalıştığı *hiçbir şeyi* miras alamamak, atölyede yapabileceğim her türlü işkenceden çok daha kötüydü.

Charles her zaman odadaki en şamatacı, en iğrenç kişiydi -özellikle de yanında küçük mini-me varken. Logan kabul edildiğinde, Cabo'daki tatil evlerinde bir parti verdiler, onun hastalıklı töreni sonucunda birçok ailenin kayıplarının yasını tuttuğu gerçeğinden tamamen habersizdiler. Önümde duran insan kabuğunun içi, kız kardeşimin ölü bedenindeki her bir kırık kemik gibi parçalanmış.

En hafif tabirle ödüllendirici bir manzara.

"Charles," diyorum geniş bir gülümsemeyle, biraz fazla yüksek sesle. "Nasılsın?"

Kaşlarını hafifçe çatıyor, oğlunu kaybettiği için buradaki herkesin onu görür görmez yaptığı gibi başsağlığı dilemek için kendimi parçalamadığım gerçeğiyle geri çekiliyor.

Logan'ı haftalar önce öldürdüm. Hâlâ ölümünden medet umması için bir sebep yok. Aynı durumdayken bize böyle bir ayrıcalık sunmadıklarına eminim. Ayrıca, burada oğullarını aynı şekilde kaybeden ve gayet iyi geçinen beş aile daha var.

Sadece katilin aralarında olduğunu bilmiyorlar. Yine de Charles garip bir şekilde şüpheli görünüyor.

"Eminim Logan'ı duymuşsunuzdur," diyor acı bir şekilde, ölen oğlunun adından bahsedince yüzünü buruşturarak.

Bir kez başımı sallayarak içimi ona doğru uzatıyorum. "Duydum. Bir başka parlak geleceğin daha çalındığını duyduğuma üzüldüm."

Özrüm içimden geldiği kadar samimiyetsizdi ama meramımı anlatabildim. Logan umurumda bile değil. O sadece hayatlarını bu ensest, ego güdümlü gizli topluluğa vermek zorunda kalan insanların uzun listesindeki bir başka isim.

"Siz ikiniz her zaman yakındınız," diye zorluyor gözlerini kısmadan önce.

Sadece omuz silkiyorum, dudaklarımı ince bir çizgi halinde sıkıyorum. "O üniversiteye gittiğinde iletişimimiz koptu ama Logan her zaman herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olurdu."

O gece kurbanı olarak gördüğü talihsiz ruh hariç herkes.

Logan üniversiteden mezun olup Tarikat'a katılmadan önce de pisliğin tekiydi. Bunu hepimiz biliyorduk ve eminim ki öldüğünü duyunca rahatlayanların sayısı, yasını tutanların sayısından çok daha fazladır.

Charles eğiliyor, omuz omuza duracak şekilde pozisyon alıyor ve odayı birlikte değerlendiriyormuşuz gibi görünüyor.

"Katilin özellikle Tarikat'ı hedef aldığını söylüyorlar," diye mırıldanıyor kimsenin duymaması için yeterince alçak bir ses tonuyla. "Kendisine Yılan Katili diyor."

Hayır, medya beni böyle çağırıyor.

Kulağa hoş geliyor ama ben olsam daha orijinal bir şey seçerdim. Belki daha az dikkat çekici. Eminim yönetim kurulu üyelerinden biri bu ismi kendisi bulmuştur. Sırf ilginç görünmek için topluluklarının gizliliğini herkesin gözüne sokmaya bayılıyorlar.

Gücü kötüye kullanan ve bu uğurda hayatları mahveden bir grup adamın ilginç hiçbir yanı yok.

Charles'a kaşlarımı kaldırıyorum, oynamamı beklediği rolü oynuyorum - sıradakinin ben olup olmayacağıma dair hiçbir fikri olmayan şok olmuş, endişeli bir üye.

O bir şeyler biliyor. Artık bundan eminim. Sadece *ne kadar* olduğunu bulmam gerekiyor.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Ses tonum hicivli, yüksek sesle merak ediyorum.

Onunla bu şekilde alay ederek tehlikeli derecede ince bir çizgide yürüyorum. Ama ondan bir tür suçlama alacağımı umuyorum, böylece sürecim için ne tür bir tehdit olduğunu değerlendirebilirim.

"İkimiz de biliyoruz ki tarikatımıza kabul edilme süreci oldukça özeldir. Bana öyle geliyor ki birileri genç üyelerimizi hedef alıyor." Sonunda bana dönüyor ve gözlerini bedenimde gezdirerek açık bir şekilde beni ölçüp biçiyor.

Bana karşı bir şansı olabileceği düşüncesiyle alay ediyorum. Charles sadece kaşlarını kaldırıyor ve doğrudan benim elime oynayarak laf kalabalığına devam ediyor.

"Belki de katil Tarikat'ın kurbanlarından biriyle bağlantılıdır."

Ah, evet. İşte bu: tabutundaki çivi.

Uzun, yan bir bakışla kendi ölümünü garantiledi.

"Bunun doğru olduğunu görürsem şaşırmam," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, etini bedeninden ayırırken nasıl çığlıklar atacağını şimdiden hayal ediyorum.

Masum bir adam değil ya. Birkaç kadeh içtikten sonra Tarikat'ın eşlerinden ve kızlarından herhangi birine onun adını söyleyin, kendilerine ya da tanıdıkları birine nasıl tecavüz ve tacizde bulunduğunu kanarya gibi şakıyarak anlatacaklardır.

"Kabul törenini ne zaman yapmayı planlıyorsun Sebastian?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Planlanmadı. Sienna'nın başına gelenlerden sonra henüz katılmaya hazır değilim." Ona yalan söylemeyeceğim. Öldüğüne çoktan karar vermişken olmaz. Ama ben

şüphelerini başkalarına aktarma ihtimaline karşı daha dikkatli olması gerektiğini söyledi.

"Biliyorsun, başka bir kardeşe zarar vermenin cezası oldukça ağırdır. Çoğu hayatta kalamaz..."

Viski bardağını ince dudaklarına götürüp kalanını yudumlarken onu dikkatle izliyorum. Kırılan bıyıklarının kenarında ter birikmiş ve bardağı yakındaki bir masaya çarpmak için geri indirdiğinde eli titriyor.

"Farkındayım."

Bu yorumla neyi kastettiğinden emin değilim. Beni cezayla mı tehdit ediyor, yoksa teknik olarak üye olmasam da, herhangi bir yankı uyandırmadan zarar görebileceğimi mi hatırlatıyor?

Beş dakika içinde beni iki kez dolaylı olarak tehdit etti. Bu ona en azından birkaç parmağının kesilmesini kazandırdı.

Belki o iğrenç, buruşuk dudaklarını da suratının ortasından keserim. "Bunu aklınızda tutun." Bununla birlikte, sanki bunu kazanmış gibi yürüyüp gitti. Garip bir açmaza yol açtı.

Ama adımları aceleci, vücudu gergin.

Gergin. Olması gerektiği gibi.

Gecenin köründe onu kaçıran öcü ben olacağım. Ama şimdilik tüm dikkatimi onu takip etmeye veriyorum, peşimde başka kimse olmadığından emin olmak için.

Bölüm 34

KURT

Cuma akşamı erkenden kulübeye yanaşır yanaşmaz STARDUST beni ön verandada karşılıyor ve göğsüm hayal kırıklığıyla gerilirken kalbim heyecanla çarpıyor, beni şu anda gerçekten uğraşacak zamanım olmayan bir duygu karmaşasına sürüklüyor.

Planım eve girmeden önce bir sonraki avım için atölyeyi hazırlamaktı ama beklediğimden daha erken eve gelerek beni şaşırttı. Genelde Cuma geceleri o köhne spor barında çalışırdı.

"Görünüşe göre kız arkadaşın bir sorun olacak. Bunu kim tahmin etti acaba?" Sienna yanımdan kışkırtıyor.

Stardust'ın gözleri üzerimdeyken ona bir şey söyleyemeyeceğimi biliyor, yine de ona siktir olup gitmesini söylemek riske değer olabilir. Ama küçük Stardust'ıma olan ilgisizliği, beni rahatsız etme arzusundan daha güçlü ve kulübeye yaklaştığımda, onun varlığının uzak, alaycı bir kıkırdamayla yanımdan kaybolduğunu hissediyorum.

Charles'ı öldürmek için atölyeye getirme konusunda kararsızdım. Yeterince dikkatli olursam, Stardust'ın hiçbir şey duymayacağı ve her zamanki aletlerime tam erişimim olacak şekilde mükemmel bir zamanlama yapabilirim. O piçi, oğlunun kanını kuruttuğum yerde öldürmek benim için çok şiirsel olurdu.

Ama bugün kanıtladığı gibi, ne yapacağı belli olmuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kontrol edemeyeceğim bir değişken. Elbette onu bir iki günlüğüne uzaklaştırmanın yolları vardır. Onu gitmeye ikna etmek en zor kısmı olacak.

Verandanın basamaklarına doğru yürürken yumuşak bir sesle, "İşe devam edeceğim," diye itiraf ediyor.

Bu haber karşısında dudaklarımda dans eden gülümsemeye engel olamıyorum. Her ne kadar çekinceleri haklı olsa da, bu iş asla onun bahsettiği gibi kötü niyetli bir şey olmayacaktı. Ona daha kolay ulaşmamı *sağlayacak*. Ve onu bana olduğundan daha bağımlı hale getirecek. Ama bu gücü kötüye kullanmayı hiç planlamamıştım. İlk başta değil.

Bir molayı hak ediyor. Hiç kimsenin onun için bir şeyi sırf yapmış olmak için yapmadığı çok açık. Sadece acı çektiğini ve fazladan yardıma ihtiyacı olduğunu fark ettikleri için.

"Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi sil," diye uyarıyor ve kaşlarının arasındaki o sevimli çizgi, bana doğru attığı kaş çatmayla derinleşiyor.

Haklı olduğum için özür dilemeyeceğim, yine de benimle tartışmaya çalışmasını izlemek eğlenceli olurdu. Onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimi açıkladığında yüzünün renginin solduğunu görmek.

Onu gerçeklerle korkutmak yerine, "Teklifi geri çevirmek bir hata olurdu" demekle yetiniyorum.

"Bunu göreceğiz. şu anda başka seçeneğim yok." Sanki daha fazla açıklamaya ihtiyaım varmış gibi.

Mali durumunun ne kadar vahim olduğunun farkındayım. Tüm hesaplarını kontrol ettim ve onları isimsiz olarak doldurmak için kendimle savaştım. Sonunda, parayı kendisinin kazanmayı tercih ettiğini biliyorum.

"Maske takmıyorsun," diyerek gözlerinin tüm vücudumda gezinmesine ve iş kıyafetlerimi incelemesine izin veriyor - onun yanında giydiğim her zamanki siyah kot pantolonum ve kapüşonlu tişrtmle tam bir tezat oluşturuyor. Buraya gelmek için ofisimden çıkmadan önce stm değiştirme zahmetine girmemiştim. Onun tüm dikkati karşısında sikim hemen sertleşiyor ve mantıklı düşüncelerimi kovalıyor. Bunu ondan da saklamıyorum.

"Sana güvenebilirim," diye açıklıyorum sessizce. Umarım.

Geçen hafta o restoranda her şeyi berbat ettim. Sonra burada karşılaştığımızda daha da kötü batırdım. Bu kadının yanında hissettiğim kontrol kaybı başımı döndürüyor. Birlikte üzerinde durduğumuz bu kayalık, engebeli zeminde ayağımı bir türlü yere basamıyorum. Gün ışığında yüzümü tekrar görmesine izin vermek büyük bir risk. Ama evi satın almak da yle. Ona şirketimde bir iş teklif etmek de yle.

Tüm bu durum, bilmediğim duygular ve çiğnenmiş bir ton yasayla sarmalanmış devasa bir riskler karmaşası. Nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Stardust cevabımdan memnun görünüyor, beni ne kadar huzursuz ettiğinden tamamen habersiz. Gözleri yumuşuyor ve ağzı, yakınında olduğumu bildiğinde her zamanki inatçı bzşmesinden kurtuluyor.

"Sanırım ikimiz de bir inanç sıçraması yapıyoruz."

Keşke benimle ne kadar büyük bir adım attığını bilseydi. Bunu asla yapmazdı.

"Onun gibi bir şey," diye kabul ediyorum.

Verandanın basamağından açıkça bana baktığında hamile bir duraklama oluyor ve sormadan yüzümün her ayrıntısını daha sonra hatırlamak için ezberlediğini biliyorum, tıpkı ona sayısız kez yaptığım gibi

Daha önce. Hala bunun gerçek olduğuna tam olarak inanmıyor. Ya da belki de sadece öyle olmamasını diliyor. Ona bunun ne kadar *gerçek* olduğunu göstermek için elimden geleni yapıyorum. Tüm bu lanet karmaşasının ne kadar somut olduğunu.

Ama her gittiğimde içimde oluşan korkunç duyguya rağmen geri gelmeye devam ediyorum ve o da beni içeri almaya devam ediyor. Sanki her birimiz diğerine buna bir son vermesi için meydan okuyor gibiyiz. Bu bağın bizi boğmasından merhamet *dileniyoruz* ama merhamet hiç gelmiyor. Onu her gördüğümde, onun pençelerine daha da düşüyorum.

"İçeri girecek misin?" diye sorarak beni içinde bulunduğum büyüden kurtarıyor.

En basit soru bu. Onun evine, benim evime bir davet. Ama sanki beynime ulaşmış ve her şeyi tersine çevirmiş gibi.

Ne zamandan beri buraya bir davetle giriyorum? Ne zamandan beri takip ettiğim kadın beni iyi haberlerle ve şehvet dolu bakışlarla karşılıyor?

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bunların hiçbirini hak etmiyorum.

"Bu bir hayır mı?" Stardust itiyor, reddedildiğim düşüncesiyle kollarını bilinçsizce ortasına sarıyor.

"Hayır. Hadi içeri girelim."

Beni eve götürürken atölyeyi hazırlama planım bir kenara atılıyor, kıcı her adımda zıplıyor ve bir daha asla o Tarikat pisliklerinden hiçbirini onun etrafına getirmeyeceğime, evini karanlık ve umutsuzlukla örtmeyeceğime karar veriyorum. Hakkımdaki yanlış ve masum inançlarını koruyabildiğim sürece, onu bu işin dışında tutacağım.

Bölüm 35

kuzu

Lancaster Tech'ten aldığım resmi teklifi kabul edeli bir hafta oldu. Bardaki son vardiyalarımı tamamladım, Bayan Botless'le birlikte istifa ettim ve Old Soul'da Rosie'yle birlikte sadece üç vardiyam kaldı.

Herkes yeni girişimimi destekledi, hatta kendi başıma çalışmama izin vermeden önce şirket ofisinde eğitim almak için New York'ta tek başıma bir süre kalacağımı öğrendiklerinde bile. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla direnç bekliyordum. Bana bunun bir hata olduğunu ve beni aktif olarak takip eden bir adam için çalışmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyecek daha fazla insan.

Sanırım bu kısımdan haberdar edilmeleri gerekecek. Halen'in Bash'i ve buraya taşındığımdan beri yaptıklarını öğrenirse beni bodrumuna zincirleyeceğini biliyorum. Ama normal bir hayat için tek şansımı lekelemeye hazır değilim.

Böylece işi kabul ettiğimden beri içinde sıkışıp kaldığım kısır döngü başladı.

Bash bu konudaki kendini beğenmişliğini saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bana utanç verici bir düzeyde acıyor. Gece geç saatlerde kendimi uyanık bulup bunları düşünürken bulduğumda, tüm bunları gerçekten önemseydiği için mi yaptığını, yoksa kendimi daha saygın bir hale getirene kadar beni sosyal çevresine sokmayı reddettiği bir tür hayır işi olarak mı kabul ettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yine de, çıkmak istediğiniz kadını avlamak ve takip etmekten daha *az* kabul edilebilir bir şey yoktur.

Ve eğer arkadaşları kendilerinden *aşağıda* yaşayanlara karşı bu kadar yargılayıcıysa, en başta onların etrafında olmayı gerçekten istiyor muyum?

Çıktığımızı kim söyledi ki?

Sakin ol, Jovie. Hepsi varsayımsal.

Ne yazık ki, Bash bu sefer benim düşüşüme şahit olmak için burada. Sunnybrook'tan ilk çıktığımda Halen'in yaptığı gibi bana bakıyor, sanki bütün kesici aletleri saklaması gerekip gerekmediğini tartışıyor.

Hafta sonu için Styx'e geri döndü, hatta buraya geldiğinde kulübeye girmek için ön kapıyı kullandı. Bu garip bir değişiklik ve henüz nasıl hissettiğimden tam olarak emin değilim. Buraya geliş şeklimizde önemli bir şey var. Ne kadar dengesiz ve alışılmadık olsa da onu kaybetmeye alışmakta zorlanıyorum.

Yatağında bana doğru dönüyor, vücutlarımızın herhangi bir yerinin kesişmemesine dikkat ediyor. Elleri yanağının altında, yastığa dayanmış, o tuhaf yeşil gözler bana bakıyor. *İçime*.

"Bana gitmemi söyle," diye sakın, çaresiz bir fısıltıyla ısrar ediyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

"Neden?" Sessizce fısıldıyorum.

O kapıdan çıkıp gitmesi için milyonlarca neden var. Bütün toplumsal kurallar şu anda aramızda olanlara karşı çıkıyor. Her hayatta kalma içgüdüğü içimde kaçmam için çılgılık atıyor.

Polisi aramak için. Bana karşı açıkça sağlıksız bir saplantı geliştirmiş olan bu adamdan uzaklaşmak için.

Ona gitmesini söylemek için kendi nedenlerimi biliyorum. Ama onunkileri de duymak istiyorum.

Yine de bana onları vermiyor. Onunla hiçbir şey olmasını umduğum kadar açık değil.

"Gözlerin gün ışığında renk değiştiriyor," diye başlıyor. "Şu anda en tatlı bal kahverengisi. Ama geceleri, şimdiye kadar tattığım en zengin çikolata gibi koyu ve çökmüş oluyorlar."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve benimle ilgili bu kadar küçük bir ayrıntıyı fark etmesinden duyduğum utangaçlığı gizlemeye çalışsam da kızaran yanaklarımın beni ele verdiğini biliyorum. Artık kimse küçük şeylerle ilgilenmiyor, her zaman bir sonraki en iyi kısma geçmek için çok acele ediyor ve tam olarak bulundukları yerin tadını çıkaramıyorlar. Gabe'in göz rengimi tahmin edebileceğinden bile şüpheliyim ve yıllarca çıktık.

"Konu sen olunca, kendimi tutamıyorum. Her şeyi bilmek istiyorum." Uzun parmakları benimkilerle kesişmeden önce kolunu çarşafın üzerinden geçirip aramızdaki boşluğu işgal ediyor ve elimi ışıktaki bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"En önemsiz ayrıntılara bile açım ve ne pahasına olursa olsun onları elde etmeye hazırım."

Bunun onun paylaştığı yeni bir yönü olduğunu fark ediyorum. Kafamda takip etmeye çalıştığım ve giderek büyüyen kataloğa bir yenisi daha ekleniyor. Hiçbiri birbiriyle bağlantılı görünmüyor - her biri diğerinden çok daha farklı.

Bu adam -gerçekten ve bütünüyle- özünde kim? Gördüğüm hiçbir versiyonun bu yakıcı soruyu tam olarak yanıtladığını sanmıyorum. Geri gelmesine izin vermem için ısrar eden kişi. Dış dünyaya yansıttığından çok daha fazlası var onda.

Belki de onun itiraf ettiği suçların aynısından ben de suçluyum.

"Birini tanımak istemenin yanlış bir tarafı yok," diye rasyonalize ediyorum, bunu yapmak için beni takip ettiği ve avladığı küçük kısmı görmezden geliyorum.

Yöntemlerinde kesinlikle iyileştirilmesi gereken noktalar var.

"Sorun da bu zaten. Senin için asla yorulmayacağım. Bana verdiğin her bir kırıntıyla beslenmeyi asla bırakmayacağım. Seni yiyip bitirmek istiyorum. Sana *sahip olmak*. Ve korkarım ki karnımı doyurduğumda senden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Sana sahip olmak.

Bu iki kelime kafamın içinde dans ediyor, kalbimi kelebek kanatlarıyla çırpınan bir karmaşaya sürüklüyor. Beni tiksindirmeleri gerekirken, onun ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Düşündüğünden daha güçlüyüm," diye onu temin ediyorum.

"Biliyorum. Senin gücüne bağımlıyım. Ama herkesin bir kırılma noktası vardır ve seninkini bulmak benim için bir oyun haline geldi."

Elimi bırakıyor ve çenemi kavrayacak şekilde hareket ediyor, başparmağı tembel daireler çizerek alt dudağıma hafifçe sürtünüyor.

"Öyleyse gitmemi söyle. Durmamı söyle. Kovala beni. Yemin ederim Stardust, korkmuyormuşsun gibi gözlerindeki o bakışla bana bakmaktan başka *bir şey* yap. Neler yapabileceğim, neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Başımı sallayarak dudağımy dişlerimin arasına alıp dokunuşundan uzaklaşıyorum. Ve kendimden nefret ediyorum, çünkü bunu yapamıyorum. Bana ne kadar yalvarırsa yalvarsın, sapığıma gitmesini söyleyemiyorum.

Varlığımın her zerresi buna karşı ne kadar bağırırsa bağırınsın.

Zihnim yumruklarını kalbimin etrafına ördüğü duvarlara kaç kez vurup onu sustursa da.

Bu adamı benim için iyi olmadığını bildiğim şekillerde istiyorum. Ama *iyi* olanı yapmak beni nereye getirdi?

"Bununla başa çıkabilirim," diye ısrar ediyorum yine inatla.

Kim olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, umurumda değil. Nasıl hissettiğimi değiştirmiyor.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye uyarıyor ama sesi kızgınlıktan çok ahlaksızca çıkıyor.

"Belki de düşündüğün kadar iyi bir insan değilim. Belki de aynı kumaştan kesilmiş iki insanız."

Alay ederek gözlerini benden kaçırıyor. "Bundan şüpheliyim."

"Sanmıyorum."

Bir süre sessiz kalıyor; bu tartışmayı benim kazanmış olabileceğimi düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre. Yine de bunun övünmeye değer bir şey olduğundan emin değilim. Yalvarışlarını dinlemek ve uyarılarına kulak vermek daha akıllıca olabilirdi. Belirsiz itiraflarını diğer tarafa dönmek için yeterli bir işaret olarak kabul etmek.

"Beni pencereden sana bakarken gördüğün o ilk gece ne düşünüyordun?" Ses tonunda meraklı bir tını ile soruyor.

Daha önceki çaresizliği yok oldu ve yerini her zamanki kendini beğenmişliğine bıraktı. Cevabımı kabul etti - ne kadar yalvarırsa yalvarsın ondan kaçmayacağımı biliyor. Yine de, gözlerindeki yeni pırıltıya bakılırsa, sanırım yalvarma zamanı sona erdi. O kapı kapandı. Ama yeni sorgulama tarzıyla nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum.

O geceyi düşünüyorum. İzlenmekten duyduğum dehşet midemi tekrar dolduruyor, kalın bir katran gibi kaplıyor.

"Korkuyordum," diye itiraf ediyorum alçak ve ağır bir sesle.

"Korkmuş görünmüyordun. Hatta bana dik dik baktın," diyor, dudakları gururlu bir merakla yukarı kalkmış, o geceyi kendi perspektifinden hatırlarken. "Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı."

"Gerçek olup olmadığından emin değildim."

Başını eğerek şüpheyile dilini tıkırdatıyor. "Ama bu doğru değil, değil mi?" Aramızda kalan boşluğu silmek için öne doğru eğiliyor, başını yanımdaki yastığa yaslarken alnı benimkine değiyor. "Gerçek olduğumu biliyordun. O gece bir şey hissettin. Kemiklerini elektriklendiren ve ruhunu ateşe veren bir şey."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bence kaçmayı reddediyorsun çünkü sen de benim gibi o heyecana bağımlı hale geldin. O gece tadına baktın ve hiçbir şey -kendi kişisel güvenliğin bile- bu düşkünlüğünün önüne geçemez."

Güçlü parmakları kolumda geziniyor, hassas tenimde dans ediyor, tüylerim diken diken oluyor, omzuma ulaşıyor, sonra çeneme dolanıp başımı eğiyor, böylece dudaklarımız aynı hizaya geliyor. O kadar yakın ki, devam ederken nefesi dudaklarımı gıdıklıyor.

"Ben de hissediyorum Stardust. Varlığımın her zerresi teslim olmak için pençeleşiyor. Ve bunu *çok* istiyorum... hem de *çok*. Ama henüz yapmadım çünkü bu duygunun içine serbest düşüş yapamam, sadece geri dönüp benimle birlikte atlamadığını görmek için."

Alnını benimkine yaslayıp gözlerini kapatırken çene kemiğimi neredeyse acı verecek şekilde sıkıca kavıyor. "Bu senin kaçmak için tek şansın. Seni kovalamayacağımı ya da arkandan dünyayı yakıp yıkmayacağımı garanti edebileceğim tek zaman. Sana her şeyi anlatamam ama korkunç şeyler yaptığımı itiraf edebilirim. Beni cehennemde sonsuza dek lanetleyecek şeyler. Bu yüzden, benim hakkımda herhangi bir şüpheniz varsa, kaçmanız gerekir. *Şimdi.*"

Gözleri açılıyor ve daha önce hiç görmediğim tuhaf, çelik yeşili bir renk ortaya çıkıyor.

"Aksi takdirde, elini elime alıyorum ve birlikte atlıyoruz. *Birlikte* yanacağız."

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken, bakışlarım yavaşça onun yüz hatlarını tarıyor ve doğrudan bilinçaltıma giriyor.

Bunun bir seçim olduğunu düşünüyor ama bu hiç de doğru değil.

Onu bahçemde bulduğumda dehşete düşmüştüm, ancak bunun sadece beni izlediği için olmadığını fark ettim. O gece yanımızda başka bir şey daha vardı - her birimizi çağıran, dikkatimizi birbirimizin üzerine çekmeye zorlayan bir şey. Bakışlarımızın tam o anda çarpışması için ısrar ediyordu. Onun içinde olduğunu iddia ettiği karanlık benim içimde de var ve şimdi eşini bulduğuna göre, gitmesine imkan yok.

Bash sabırla bana bakıyor ve bunu sindirmem için gereken zamanı bana tanıyor. Ama daha fazla zamana ihtiyacım yok. Karar verildi - benim için verilmeye devam ediyor.

"Sen yanarsan, ben de yanarım," diyorum usulca.

Dudakları bir anda benimkilerin üzerinde, cevabımı kabul ediyor ve tekrar düşünmeme yer bırakmıyor. Ağırlığını üstüme vererek bacaklarımı aralıyor ve aralarına yerleşiyor, elleri benim bile anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde tenimin çeşitli yerlerine geçiyor. Sanki son yemeğimizmiş ve ikimiz de açlıktan ölüyormuşuz gibi, ağızlarımız birbirimizin teninde gezinirken kıyafetlerimiz bir hareket telaşıyla kayboluyor.

Bu, böyle olduğumuz diğer zamanlardan farklı hissettiriyor. *O* farklı. Önceden, kabul etsem de etmesem de benim üzerimde acımasızca hak iddia ediyordu.

Şimdi, bundan daha derin. Benimle kaynaşüyor, biz bir olana ve içimizdeki karanlık tek bir kara bulutta birleşene kadar bedenime batıyor. Ruhlarımız bedenlerimizin üzerinde birleşiyor ve tenimiz birbirimize karşı kayarken birlikte dans ediyoruz. Ve doruk noktalarımıza ulaştığımızda, sanki tüm dünya sarsılır ve kendi ekseninde eğilir. O düşüyor

İçime giriyor ve kendimi bildim bileli hayatımda var olan boşluğu kalıcı olarak dolduruyor.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve ben bundan daha fazla mutlu olamazdım.

Bölüm 36

kuzu

BUGÜN Lancaster Tech'te çalıştığım ilk gün. Dün gece arabayla geldim, otelime yerleştim ve saatlerce yatakta yatarak günün her dakikasını düşündüm. Annemin hataları yüzünden bu pozisyonu almak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Çünkü onu bir kez daha kurtarmak zorundayım.

Bunun *gerçekten* istediğim bir şey olup olmadığına karar vermek için ona karşı hissettiğim kırgın duyguların arasından bile geçemiyorum. Kurumsal iş gücüne katılmak. Beni takip eden adam için çalışmak. Tüm çekincelerim *onun* uğruna bastırıldı ve bir kenara itildi. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Kilometrelerce uzunluktaki eksiler listesine rağmen, bu pozisyon, giyinmeme, bir kat makyaj yapmama ve bir taksi çağırmama rağmen beni ateşlemeye yetecek birçok artı ile birlikte geliyor.

Resepsiyon görevlisi, buluşacağım kadının adını söyledikten sonra parmaklarını telefonunun delicesine büyük tuş takımındaki birkaç numaraya sokuyor. "Bayan Benvenuti sizi görmeye geldi," diye mırıldanıyor kulaklığa, sonra da aramayı sonlandırmak için kulaklığındaki düğmeye basıyor.

"Birazdan aşağıda olacak. Onu beklemek için oturabilirsiniz."

Hâlâ burada dikilmemden rahatsız olmuş gibi gergin bir gülümseme takınıyor, sonra eliyle arkamda bir köşeye sıkışmış bekleme alanını işaret ediyor. Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu çalıyor ve cevap vermek için kulaklığındaki düğmeye basıyor, sanki ben yokmuşum gibi dikkati tekrar bilgisayarına kaymış.

Nefesimi üfleyerek bana oturmamı söylediği yere doğru ilerliyorum ve bir sandalyeye oturup kafamın içinde kendimi tanıtıyorum. Daha önce hiç bir ofiste çalışmamıştım. Spor barlarındaki siyah pantolon ve kaymayan ayakkabı kuralını saymazsanız, resepsiyon görevlisi ya da kıyafet kuralı olan hiçbir yerde çalışmadım.

Asansör çaldığında ve bir grup kadın aceleyle dışarı çıkıp ikinci bir bakış atmadan yanımdan geçip giderken, basit, ucuza alınmış siyah elbisemin rahatsız edici, sert kumaşını karıştırıyorum. Resepsiyon görevlisi onları selamlamak için başını bile kaldırmıyor.

"Jovie?" diye sesleniyor daha tiz, kadınsı bir ses asansörden.

Başımı kaldırdığımda hayatımda gördüğüm en güzel, en iyi giyimli kadınlardan biriyle karşılaşıyorum. Şeffaf beyaz bluzu ve kalem eteği arabamdan daha pahalı gibi görünüyor ve tüm kıvrımlarını en iyi şekilde sergiliyor. Bu

Renkler onun pürüzsüz, tatlı koyu teninde mükemmel bir uyum sergiliyor. Benden on kat daha bakımlı olmalı. Gözlerim gülümseyen yüzüne ulaştığında, onu süzerken yakalandığımı fark ediyorum.

"Bu taraftan," diyor şakacı bir sırıtışla, sanki bu her zaman oluyormuş gibi.

Bana ne olduğundan emin değilim. Bash için çalışan bir grup sümüklü böcek bulmayı beklemiyordum, ama ekibinde bu kadar çok kadın olmasına şaşırdım. Çarpıcı, iyi eğitilmiş kadınlar. Acaba bu kasıtlı mı, alev almak isteyen kıskançlık titreşimini bastırmak için mi?

İstediği her şeyi yapmakta özgür. Biz özel değiliz. Aslında, beni *takip ettiğini* hatırlasam iyi olur. Eğer bu kadınlardan herhangi biri bunu bilseydi, tehdit olmayı umursayacaklarından şüpheliyim.

Onu asansöre kadar takip ederek arka duvara yaslanıyorum ve o yirmi üçüncü katın düşmesine basarken derin bir nefes alıyorum.

"Ben Grace," diye selamlıyor kapılar kapanırken, elini uzatıyor.

Beceriksizce titreyerek elini tutuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Grace. Onun için ne mükemmel bir isim.

"İlk günler her zaman biraz göz korkutucudur ama öğle yemeğine kadar evinizde gibi hissedeceksiniz. Buradaki herkes çok iyi." Göz kırıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Özellikle de CEO sizi şahsen tavsiye ettiğinde."

Asansör çınlayıp açılıyor ve ben bunu bir tür iltifat olarak mı yoksa el altından söylenmiş bir söz olarak mı algılamam gerektiğini düşünmek zorunda kalıyorum. İşte tam da bu yüzden kadın arkadaşım olamıyor.

"Evet, onu gerçekten o kadar iyi tanımıyorum," diye açıklamaya çalışıyorum ama faydası yok. Zaten onun evcil hayvanı olarak etiketlenmişim ve binayı daha yeni görmüştüm.

Grace benden önce çıkıyor ve adımlarını yavaşlatıyor, böylece kabinlerin koridorlarında birlikte yürüyoruz. Biz geçerken birkaç kişi başını kaldırıyor ama çoğu ilgisiz bir şekilde çalıştıkları şeye odaklanmış durumda. Ne kadar iyi küçük işçi arıları var burada.

"İnan bana, bunu iyi bir şey olarak söyledim. Yine de bir tür süper gücünüz olmalı. Çoğu insan Bay Lancaster'la kesintisiz beş dakikayı zor bulur."

Süper güç mü? Pek sayılmaz. Sadece bir şekilde kendimi yanlış zamanda yanlış yerde buldum. Gerçi Grace'in bunu böyle göreceğinden şüpheliyim.

Bizi koridorun sonuna kadar yürütüyor, sonra sola dönüyor, böylece ofislerin duvarı boyunca ilerleyebiliyoruz. Her biri tavandan tabana cam duvarlarla inşa edilmiş ve bu sayede katın geri kalanı hem şehrin hem de insanların manzarasını görebiliyor.

içlerindeki masalarında çalışıyorlar. Nefes kesici olsalar da, hiçbir şekilde mahremiyet sunmuyorlar.

Katın geri kalanını sessizce tarıyorum ve karşı köşede büyük, siyah duvarlarla inşa edilmiş tek bir ofis olduğunu fark ediyorum. Onun ya da eşit rütbedeki bir başkasının olduğunu kolayca tahmin edebiliyorum. O alanda kabinlerin olmaması da bunu ele veriyor.

"Eliza zamanının çoğunu evden çalışarak geçireceğini söylüyor ama sen alışana kadar seni burada, ofiste eğiteceğiz. Sadece herhangi bir sorunuz olursa kaynakların yakınında olduğundan emin olmak için," diye açıklıyor Grace, binanın içinde güçle yürürken bir ritmi bile kaçırmadan. Ben düz ayakkabılarla nefes almaya çalışırken, onun üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla bunu nasıl bu kadar zahmetsizce yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Stajyerlerin işlerin üstesinden gelmesi genellikle bir ya da iki hafta sürer ama ihtiyacın olduğu sürece senin yanındayız. Otel bulmakta zorlandın mı?"

Gözleri bana kayıyor, bir cevap bekliyor. Ve nedense yüzüm kızardı. Elimde değil. Bir otel odası buldum. Binaya yürüme mesafesindeki en ucuz odaydı ve bu bir hafta acil durum kredi kartımın limitini dolduracak.

"Oh, evet. O konuda sorun yok."

Grace yine gülümsüyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi devam ediyor. Sonda açık bir kapının önünde duruyor ve önce benim girmem için kolunu sallıyor.

"Bu benim."

Etrafımdan dolanıp büyük ve düzenli masanın arkasına geçiyor, sonra sandalyesine çöküp bir yığın kâğıdı havaya kaldırıyor. "Tüm evraklarınızı e-posta yoluyla aldım. Bana bu kadar çabuk geri gönderdiğiniz için teşekkürler. Sadece kimlik fotokopilerinizi almam ve birkaç imza için daha sizi rahatsız etmem gerekiyor, sonra sizi Eliza'ya götürebilirim."

Başımı sallayıp karşıdaki koltuğa oturuyorum, istediği ehliyetimi ve sosyal güvenlik kartımı almak için çantamı karıştırmaya başlamıştım bile. Sonraki bir saati yeni çalışanların evrak işlerini hallederek geçirdik ve bana yeni bilgisayarımı verdi.

"Lancaster Tech'e hoş geldiniz. Burası çalışmak için gerçekten harika bir yer. Ve bunu sadece İK'dan sorumlu olduğum için söylemiyorum," diye göz kırparak ekliyor. Bash gibi bir adamın başında olduğu bir şirketin ne kadar büyük olabileceğine dair şüphelerimi bir kenara iterek gergin bir şekilde gülüyorum. Bakıyorum

herkes oldukça memnun görünüyor. Korkunç yönetilen pek çok yerde çalıştım.

"Eliza bugün size ipleri gösterecek, yarın da günlük görevlerinizi ve prosedürlerinizi gözden geçirmek için sizi eğitim merkezine alacağız. Senin pozisyonun doğrudan Bay Lancaster'la çalışacağın için biraz benzersiz, bu yüzden Eliza bunun nasıl işleyeceği konusunda sana koçluk yapacak," diye açıklıyor Grace, kadın çevresi boyunca uzanan başka bir ofise ulaşmak için bölmeler arasında pratik olarak koşarken.

Grace'inkinin neredeyse aynısı olan ofiste yaşlı bir kadın büyük bir masada oturuyor. Burnunun ucuna taktığı gözlükleri ve dağınık saçlarının arasına sıkıştırdığı kalemıyla klavyesinde bir şeyler yazıyor.

Kadın kapısında dikilen bizi görmezden gelmeye devam edince Grace, "Eliza, bu Jovie Benvenuti," diye sesleniyor. Eliza'yla konuşurken çok daha çekingen davranıyor, bu da bana bu kadının rütbesinin daha yüksek olduğunu düşündürüyor.

Yıpranmış mavi gözlerini davetsiz misafirlerine dikeyyor. Utanmadan vücudumun her yerini tarıyor ve bakışları üzerimde gezinirken sessizce orada durmak zorunda kalıyorum. Onun tüm dikkatine sahip olmanın, tamamen görmezden gelinmekten çok daha korkutucu olduğuna karar veriyorum.

İşini bitirdiğinde Grace'e döner.

"Teşekkürler Grace. İşimiz bittiğinde sana haber veririm," diyor sıkı bir gülümsemeyle. Sesinin derin tınısı beni hazırlıksız yakalıyor, yine de belli etmemeye çalışıyorum.

Eliza tekrar konuşmadan önce Grace kapıyı kapatana kadar bekliyor.

"Demek sen Jovie'sin," diyor New York aksanıyla, kocaman bilgisayar koltuğuna yaslanarak. "Annenin seksenlerin rock müziğine karşı bir ilgisi mi var?"

Kaşlarım saç çizgime doğru uçuşuyor, onun açık sözlü şakası karşısında şok oluyorum. Daha önce duymadığım bir şey değildi ama ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi. Tepkimi görünce genişleyen gülümsemesine bakılırsa halinden memnun olduğu belli.

"Öyle de diyebilirsin. Kız kardeşimin adı Halen."

Eliza bir kahkaha atarak masasına beni irkiltecek kadar sert bir tokat atıyor. "Bu çok talihsiz bir durum."

Dudaklarımı bükerek başımı sallıyorum, bunun bana şimdiden ısındığı anlamına mı geldiğinden yoksa sadece herkesin şakasına maruz kaldığım anlamına mı geldiğinden emin değilim.

"Ben Eliza, Sebastian'ın Yönetici Asistanıyım," diye açıklıyor ayıldığında. "Ve sen de bizim en yeni Toplum Sosyal Yardım Müdürümüzsün..."

Ses tonu alaycı, sanki böyle bir pozisyonda sıfır deneyimim olduğunu o da benim kadar iyi biliyormuş gibi. Ama kurmaya çalıştığı tuzağa düşmeyeceğim. Omuzlarımı dikleştirerek en sahte gülümsememi takınıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu doğru."

"Dürüst olmalıyım, beni arayıp sana bir iş bulmamı söylediğinde karşımda dikildiğini görmeyi beklemiyordum. Sadece aile dostlarından birine iyilik yaptığını düşünmüştüm. Bu zengin, havalı kadınların nasıl olduğunu bilirsin..." Kaşlarını çatıyor ve elini havaya kaldırarak hiçbir şeyi işaret etmiyor. "Beni ters köşeye yatıracağını bilmeliydim, özellikle de senin için o evi aldıktan sonra."

Tekrar kıyafetlerime bakıyor ve sanki ikinci el elbise onu bir şekilde memnun etmiş gibi gülümsüyor.

"Teşekkür ederim... Sanırım," diyebilirdim sadece. İlk günümün böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu bir iltifat. Bırakın kişisel bir tavsiyeyi, onun radarına nasıl girdiğinizi bile kimse anlamıyor. Seni gördükten sonra ne diyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum. Onlarla uğraşma bile. Onlar bir avuç dedikoducu."

"Bash'in -yani Sebastian'ın- beni tavsiye etmesi neden bu kadar şaşırtıcı?" Bu yakıcı soruyu yüksek sesle dile getiriyorum, çünkü eğer o zirve noktasından konuşuyorsa, ben de konuşacağım.

"Özel hayatında ona nasıl hitap ettiğini bilmiyorum ama burada Bay Lancaster," diye dikkatle düzeltiyor ve ben hemen ona meydan okumak istiyorum, sırf yapabileceğimi kanıtlamak için.

Tüm bu aşağılayıcı varsayımlardan yorulmaya başladım. Eğer bu kadınlar Bash'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilselerdi, benim kadar düşük biriyle uğraşmasına bu kadar şaşırmazlardı.

Burada ne tür bir rol yapıyor?

"Kimseyle konuşmuyor. Bildikleri kadarıyla, babasının onu yapmaya zorladığı şeyler dışında bir sosyal hayatı yok. İnşivaya çekilmiş gibi. Beni yanlış anlamayın, onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Diğer New York'lu pisliklerin hiçbirinde görmediğim dürüst bir niyetle burayı sıfırdan inşa etti. Ama kız kardeşi öldüğünden beri kabuk gibi bir insan oldu."

Bir an onun sözlerini düşündüm ve bana musallat olan adam hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Karşımdaki kadın bu detayları veriyor gibi görünüyor

Ama belli ki Bash ile benim aramdaki ilişkinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Kız kardeşinin öldüğünden haberim yoktu. Ya da bir kız kardeşi olduğunu. Evimin ona ait olduğunu bilsem de, onu *benim için* satın aldığı gerçeğini sindiremiyorum. Ama Lancaster Tech konusunda kasıtlı davranmış olması beni hiç şaşırtmadı. Şirketin ona ait olduğunu bilmeden önce şirketi araştırdığımda bu çok açıktı.

"Bunu sana söylüyorum çünkü belli ki sana karşı bir zaafı var. Benimle ve kapını çalan yüz kadar kadınla uğraşmak istemiyorsan bunu berbat etme." Bana tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra gülümsemeye başladı. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Sadece benimle uğraşmak zorunda kalacaksın," diye eklemeyi de ihmal etmiyor.

Onun bu aşağılayıcı konuşmasına bir karşılık veremedi kapı açıldı. Bash kapıda duruyor, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla her zamanki gibi kusursuz görünüyor. Kadınları takip etmediği zamanlarda her zamanki kıyafetinin bu olduğunu varsayıyorum, ama aslında koyu renk kot pantolon ve kapüşonluları tercih ederim.

Eliza'ya sevimli bir şekilde gülümsüyor ve küçük odaya giriyor, varlığı bir girdap gibi tüm havayı emiyor.

"Yeni çalışanımı tehdit mi ediyorsun? Onu eğitmesi için başka birini mi bulmalıyım?" diye şaka yapıyor, sesi biraz fazla ağır.

"Sadece oyun oynuyorum," diye geçiriyor.

"Evet, tıpkı bir kaplanın yemeden önce yemeğiyle oynadığı gibi," diye takılıyor Bash. Sandalyemin arkasında durup parmaklarını sandalyemin arkasına sıkıca doluyor.

Eliza suçlamasını reddetmiyor ve ben de göğsümde hızla şişen kızgınlık balonunu, benim aleyhime paylaştıkları kolay, tanıdık şakalaşmaya yeniden itmek zorunda kalıyorum.

Öncelikle, ben de bir kaplan olabilirim, *çok teşekkür ederim*.

İkincisi, gerçek *takipçimin* benden çok daha yaşlı başka bir kadınla arkadaş olmasını neden kıskanıyorum ki?

Sert, çarpık kafamın arkasındaki insanlar için tekrar söyleyeyim: o.. Benim. *Sapığım*.

Kendine gel, Jovie.

Kendi zihinsel çöküşümü yaşarken devam eden konuşmaları arka plandaki gürültüde kayboluyor ve duyana kadar tekrar dinlemeye zahmet etmiyorum

Bash, "Onu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" der.

Eliza kendini toparlayıp başını sallamadan önce tam bir saniye boyunca hafifçe hazırlıksız yakalanır. "Patron sensin."

Bash elini sandalyeden omzuma götürüyor ve nazikçe sıkıyor. Bu en basit jest. O kadar ince ki, pek çok insan farkına bile varmaz. Ama Eliza fark ediyor. Bakışları Eliza'nın parmaklarını yakıyor, o kadar sıcak ki Eliza'nın bunu teninde hissettiğine yemin edebilirim. Ve düşündüğüm gibi geri çekilmiyor. Bunun yerine, aynı elini omzumdan geçirip kolumdan aşağı kaydırıyor, ta ki elime ulaşp parmaklarını benimkilerle birleştirene kadar.

Burada nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama bu jestin benden çok Eliza'ya bir mesaj olduğunu hissediyorum.

Bakışlarını birbirine kenetlenmiş ellerimizden ayırıp bilgisayarına dönüyor, dudaklarını inatla büzüyor. "Eğitime ne zaman dönebileceğimi bana haber ver," diye sesleniyor omzunun üzerinden, biz kapıdan çıkarken.

Ana alana geri döner dönmez onun elinden kurtuluyorum. "O da neydi öyle?" Kollarımı kavuşturarak tıslıyorum.

Bash hiç etkilenmeden bir adım önümde yürümeye devam ediyor.

"Ofisimde konuşuruz."

Bölüm 37

KURT

Daha ofisimin kapısı kapanmadan onun üzerindeydim, ağzım boynunda, çenesinde, kulaklarında ve sonra tekrar dudaklarında gezinirken onu kalçalarımınla duvara yasladım.

Eliza'nın ofisinde elini tuttuğumda onu hazırlıksız yakaladığımı biliyorum ama bir şeyi kanıtlamam gerekiyordu. Eliza'nın ona zor anlar yaşatacağından hiç şüphem yoktu, zaten bu yüzden onun için gelmiştim. Asistanımı ne kadar sevsem de, çalışan ve aile arasındaki çizgiyi çok sık bulanıklaştırıyor. Ama küçük Stardust'ımı tehdit ettiğini gerçekten duyduğumda, kendimi kaybettim.

Kimse ona zarar veremez. Teoride bile.

Elbette, bağımsız küçük Stardust'ım bu ilkel sevgi gösterisinden hoşlanmadı ama bu onun korunması için ödenecek küçük bir bedel. Eliza geri çekilmesi gerektiğini anladı ve önemli olan da bu.

Bunu daha sonra ondan duyacağıma eminim.

Jovie'nin avuç içleri beni itmek için zayıf bir hamleyle göğsüme bastırıyor ama dili hâlâ tipik arzu ve nefret dansıyla benimkine karşı çalışıyor. Çiğnenmeden önce tadına varmak için birkaç dakika daha bekledim ve sonra vazgeçtim. Beni azarlamaya başladığında bir adım bile uzaklaşmamıştım.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye ısrar ediyor.

"Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok," diyorum yavaşça, kaşlarının arasındaki çizginin daha da derinleşmesini izliyorum. Az önce göğsüme yaslanmış olan ellerim şimdi yumruk olmuş, saldırmaya hazır.

"İlk günün nasıl geçiyor?" Biraz daha nazıkçe tekrar deniyorum.

Kimsenin etrafında bu şekilde dolaşmaya alışık değilim. Sikişmeye alışkın değilim

önemsiyor.

Elbisesini düzelterek yanımdan geçip ofisime doğru yürüyor ve yere doğru yanan bir iz bırakıyor.

"Herkes birbirimizi tanıdığımızı söylemişsin," diye suçluyor.

Masamın etrafından dolaşıp sandalyeme oturuyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup başımı sallıyorum. Çoğunlukla kendimi ona tekrar uzanmaktan alıkoymak için.

"Eliza dışında kimseye söylemedim. Gerçi eminim o da bu konuda çok eğlenmiştir."

"Bunu yapamam. Buraya gelirken ne düşünüyordum bilmiyorum," diye atıldı. Adımları kesildi ve doğrudan masamın önüne geldi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudağını ısırarak, kısılmış kaşlarını kaldırıyor. "Bu işi en başından kabul etmemeliydim demek oluyor."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Öylece çekip gidemezsin."

"Neden? Herkes benden sadece CEO ile yattığım için bu işi alan bir sürtük olmamı bekliyor. En kötüsü de haksız bile sayılmazlar."

"Evet, öyle." Sinirimi bastırmak için dudaklarım sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. Ona böyle hissettiren her kimse bugün lanet olası işini kaybedecek.

"Başka bir yol bulmam gerekecek."

Başka bir yol mu? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni gitme fikrinden daha çok kızdırıyor. Mahremiyetini ne kadar ihlal edersem edeyim, yine de onu anlayamıyorum.

"Kalmanı talep etmeyeceğim ama gitmen büyük bir hata olur."

Bunu talep etmek istiyorum. Onu bağlamak ve burada, benim şehrimde tutmak istiyorum. Sonunda onu buraya getirdim ve şimdiden parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Ama bunu ona söylersem, daha da hızlı kaçmak isteyecektir. Ve babam sırlarını saklamak için bu kadar çaresizken onu Styx'te yalnız bırakma riskini göze alamam.

Onunla aramızdaki ilişkinin ne kadar derin olduğunu öğrendiğinde ne yapacak? Sadece bu düşünce bile kanımı kaynatmaya yetiyor.

Gözleri sıkıdığı ellerine kayıyor ve sandalyeye çökerken dudaklarından mağlup bir iç çekiş geçiyor. "Aklım başımda değil," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Bu da ne demek oluyor? Bana bir şey söylemek zorundasın, Stardust. Tahmin oyunlarını sevmem."

"Beni neden işe aldın? Yani, deli olduğun için olduğunu biliyorum..." Gözleri yüzüme kayıyor, hakaretine vereceğim tepkiyi bekliyor. Ona bir tepki vermeyi reddettiğimde -çoğunlukla haklı olduğu için- devam ediyor. "Ama ben bu pozisyon için yeterli değilim. Bırakın bir yerde müdür olmayı, buranın resepsiyonunda bile çalışabilecek nitelikte olduğumu sanmıyorum. Ve sen hariç buradaki herkes bunu biliyor gibi görünüyor."

Buradaki herkesten daha iyi olduğunu nasıl göremiyor? Onların sahip olduğu deneyime ya da eğitime sahip olmayabilir ama hepsinin toplamından daha fazla azmi ve açlığı var. O çok değerli.

Bir an için bunu ona nasıl anlatacağımı düşünüyorum, ağzımdan bir şeyler dökülürken onun güzel yüzüne bakmaya devam ediyorum.

"Bu şirket benim hayatım. Onu sıfırdan inşa ettim. Sahip olduğum *her şeyi* bu işe yatırdım ve her gün yatırmaya devam ediyorum. Bunu yapamayacağını düşünseydim buraya gelmene izin vermeyeceğimi açıkça anlamıyorsun. Senin bir *sürtük* olduğunu düşünseydim. Yani, hayatında bir kez olsun, kendine iyi bir şey için izin ver. Kabul ettiğin saçmalıklardan başka bir şeyi *hak etmen* için."

İnançsız bir iç çekişle dudaklarını birleştiriyor. "Bunu nasıl yaparsın? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun ama yine de beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum," diye düzeltiyorum. "Kal. Bir şans ver. Herkesin ne düşündüğünü siktir et. *Benim* ne düşündüğümü boş ver. Bunu istediğin için yap."

Bakışları yere düşüyor, başı titriyor. "Bilmiyorum..."

"Önünde diz çöküp kendi ofisimde yalvarmaktan korktuğumu mu sanıyorsun, küçük Stardust?" Masanın etrafında dönüyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum, aldığı her nefesin tadını çıkarıyorum.

Vücudu sandalyeye karşı sertleşiyor ve keşke yalnız olduğumuzda yaptığı gibi kendini bıraksa. Bu onun için her şeyi çok daha keyifli hale getirirdi.

Bunu istediğini biliyorum. Tam önünde durduğumda bacaklarının gevşemesinden belli. Ellerimi kolçaklara doladığımda ve burunlarımız birbirine değene kadar öne eğildiğimde çenesinin titremesinden.

"O güzel kalçalarını şuracıkta parçalayıp dilimi amında gezdirmekten daha iyisini yapacağımı mı sanıyorsun?"

Ne demek istediğimi kanıtlamak için önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi üst kalçalarına koyuyorum.

Titrek bir nefes alıyor, o güzel kırmızı dudakları tekrar sikimin etrafına sarıldığını hayal etmem için yeterince ayrılıyor.

"Biri içeri girip seni yakalasa eminim bir düzine yasayı çiğnemiş olursun," diye karşılık veriyor ve hızlı diliyle beni şaşırtıyor.

Her zamanki şakalaşmamıza geri döndüğümüzde, önceki şüphe ve utanç omuzlarından yuvarlanıyor ve beni kırbaçla yakıyor. Tepkileri beni her zaman hazırlıksız yakalıyor.

"Seni becerdiğimi anlamak için kimsenin buraya girmesine gerek yok. Ben bu güzel vücudun her santimine taparken sen benim adımları avazın çıktığı kadar bağıracaksın,

Seni öldürdüğümü düşünecekler," diye söz veriyorum dişlerimi göstererek.

Kafasının karışık olduğunu söyleyebilirim. Çalışmaya başladığı ilk birkaç saat içinde patronu becermek, kurumsal bir kariyere en geleneksel giriş değil. Her ne kadar benden nefret ediyormuş gibi yapmak istese de, bu işi istediğini biliyorum. Ama ben de onu doğru yöne çekiyorum. Öne doğru eğilerek kalçasının üst kısmına birkaç hafif öpücük konduruyorum.

Tırnaklarını kafa derimde gezdirerek, "Sen hastasın," diyor gönülsüzce. Kalçaları öne doğru itiliyor, sanki amcığı sahibinin yakınlarda olduğunu hissediyor ve bana doğru çekildiğini hissediyor.

İnce parmakları sandalyenin tabanına dolanarak kendini sabitlerken ben elbisesini yukarı itiyor, kışını kavıyor ve tek bir hamlede onu kendime çekiyorum. Bu açıyla, ağzım eğilip onu yutmak için mükemmel bir şekilde hizalanmış durumda. Tek yapmam gereken kırmızı külotunu yolumdan çekmekti. Kumaşın kenarlarıyla oynayarak, tatlı dudaklarının kenarlarını sıyrırken, saf bir coşkuyla örtülmüş yüzünü izlemek için yukarı bakıyorum.

Parmaklarımı en ufak bir hareket ettirdiğimde yumuşak, nefes nefese bir inilti çıkıyor ve kalçaları tekrar öne doğru eğiliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor ahlaksız bir fısıltıyla.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim," diyorum merkezine doğru, sıcak nefeslerimi hassas, açıkta kalan tenine doğru kasten iterek.

Koltuğa doğru kayıyor, ben tam burada otururken uyarılmasından kurtulamıyor. Kıkırdıyorum, sonra başımı çevirip dişlerimi uyluğunun iç kısmına batırıyorum. Feryadı durgun, bayat havayı yarıyor, bağımlılık yaratan enerjisiyle ofisini elektrikliyor ve onu doğrudan ağzıma doğru sarsıyor.

O tek tatla, aklım başımdan gitti. Tekrar inleyerek kendini yüzüme sürtmeye başladığında kendimi tutmam tamamen çözülüyor. Dantel iç çamaşırını ikiye ayırıyorum, dilimi içine sokarken parçalanmış kumaşı gelişigüzel bir şekilde yana atıyorum. Tekrar çığlık attığında içimi bir rahatlama kaplıyor ve emmeye, kemirmeye ve terk edilmiş bir şekilde yalamaya başlıyorum.

Herkes yanından geçip onu duyabilir. Tam istediğim gibi kendini tamamen bıraktı. Sonuçlar lanet olsun.

Beni pervasızlaştırıyor.

"Ah, Bash," diye uzun bir iniltiyle haykırıyor ve doğrudan sikime gidiyor.

"Bu doğru, bebeğim. Bu güzel amcığın sahibinin kim olduğunu unutma," diye övüyorum parmaklarımı içine sokarak. "Ne kadar iyi bir küçük çalışan."

"Arrghh," diye mırıldanıyor. "Evet, *Bay Lancaster*."

Terk edişime kaşlarını çattığını görecektir kadar uzaklaşarak duruyorum.

"Bana böyle hitap edebileceğini söyledim mi?"

Bana bakıyor, kızarmış yüzünü bir şaşkınlık kaplıyor. "Söylememem mi gerekiyor? Diğer tüm çalışanların bunu yapıyor. Sana başka ne diyebilirim ki? Efendim mi? *Patron* mu?"

Beni kışkırtıyor. Onu utandırdığım ve orgazmını kaçırdığım için saldırıyor. İşe yarıyor olmasından nefret ediyorum.

"Hayır." Parmağım tekrar klitorisine doğru çalışıyor, gerginliğini azaltıyor ve gözleri kapanıyor.

Bay Lancaster benim boktan babam. Buradaki kimsenin bana böyle hitap etmesinden de hiç hoşlanmadım. Ayrıca dilim onun içindeyken bana böyle seslenmesi için fazla resmi bir isim.

"Bana bir daha böyle seslenmeyeceğini söyle," diye alçak sesle uyarıyorum, ne demek istediğimi kanıtlamak için kendimi geri çekiyorum.

"Tanrım... tamam, her neyse," diye sinirli bir homurtu çıkarıyor. "Sadece o lanet ağzını bana geri ver."

Şimdi, ben sabırlı bir adamım. Küstah kuzuma karşı pek çok şeyi görmezden geldim. Ama bu hak mı? Bu benim için işe yaramayacak.

Bana o resmi isimle hakaret ettikten sonra olmaz. Bunu çoktan aştık ve o da bunu biliyor.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru yuvarlanarak kendimi yerden kaldırıyorum ve bana yönelttiği sorgulayıcı bakışları görmezden gelerek önünde duruyorum. Parmaklarımla kemerimi hızlıca ilmiklerinden geçiriyorum ve onu yerinden sıçratacak bir *gürültüyle* masama fırlatıyorum. Sonra, pantolonumun düğmelerini açıyorum ve ereksiyonumun kısıtlayıcı malzemeden kurtulmasına izin veriyorum.

Bacaklarını açmış, ağzı aralık bir şekilde bana bakarkenki görüntüsü sonsuza dek hafızamda yaşayacak. Ama kanıtlamam gereken bir nokta var.

Kendimi okşayarak, bir sırtısla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "O akıllı ağzını seviyorum ama sanırım benimle nasıl konuşacağını öğrenmenin zamanı geldi."

Yüzündeki meydan okuma maskesinin kayışını izliyorum. Sanki ona bir şey *öğretmekten* bahsetmek bile hemen isyan etmesine neden oluyor.

"Sorun nedir? Sikimi gırtlığına almak istemiyor musun?" Kışkırtıyorum.

Bacaklarını kapatıp omuzlarını çevirerek oturduğu yerde benden uzaklaşıyor. Onu ayakta duramayacak kadar sıkıştırdım ama yine de ilgilenmediğini göstermek için elinden geleni yapıyor.

"Bu komik," diye devam ediyorum, parmaklarımı boynunda ve omzunda gezdirerek. "Daha birkaç gece önce sikimi emmek için yalvardığını hatırlıyor gibiyim."

Gözlerini devirerek ayağa kalkmak için beni itiyor ama ben kıpırdamıyorum. "İşe geri dönmek zorundayım. Şirketiniz için. Hatırladınız mı, Bay CEO? Ben sizin çalışanınızım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Belki yolda İK'ya uğrarım. Bunu duymak isterler." Ellerini havada gezdirerek açıkta kalan bedenimi işaret ediyor.

Ama ben caymayacağım. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, ensesinden bir tutam saç tutup geri çekiyorum, onu koltuğuna doğru itiyorum ve başını tamamen bana bakması için yukarı doğru eğiyorum. Ağızlarımız mükemmel bir şekilde aynı hizaya gelene kadar öne eğilerek dudaklarını başka bir öpücükle yakalıyorum.

İlk başta direniyor, dudaklarını benimkilere karşı sıkıyor ve erişimimi reddediyor. Ama saçlarını bir kez daha çektiğimde, bana açılmak zorunda kalıyor. Ancak dilimi içeri kaydırduğımda nihayet dokunuşum karşısında eriyor ve öpücüğüme daha önce olduğu gibi aynı pervasızlıkla karşılık veriyor.

"Tadına baktın mı, Stardust? Dilimin üzerindeki *sensin*. Senin uyarılman... senin coşkun. Beni bu ilkel hayvana dönüştüren şey bu," diyorum dudaklarına karşı, öpücüklerin arasında. "Ofisimin ortasında döllerimin çenenden aşağı damladığını görmenin beni ne kadar vahşi yapacağını hayal bile edemiyorum. Sikimi sanki senin için yapılmış gibi alışını izlemek, tıpkı bu hafta sonu amının yaptığı gibi."

Diğer elim parmaklarımı boğazına dolamak için hareket ediyor, doğrudan ağzıma ve kasıklarına inen şehvetli bir iç çekiş kazanıyor.

"Aramızdaki bu şey... şiirsel. *Kutsal*. Birbirinin umutsuzluğundan beslenen iki yoksun ruhtan daha fazlasıyız. Beni istediğin kadar polisle, insan kaynaklarıyla ya da kendine sahte bir güvenlik hissi vermek için aklına kim geliyorsa onunla tehdit edebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki sen de bunu kaybetmekten en az benim kadar korkuyorsun."

Ağzımı onunkinden uzaklaştırıp dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum, kulağıma tekrar inleyene kadar dişlerimle etine küçük ısırıklar atıyorum.

"Benden kaçamazsın. Ne bu hayatta ne de ondan sonra gelecek herhangi bir hayatta. Ruhum seninkine yapıştı ve bizi bir bütün haline getirdi. Seni her zaman bulacağım, Stardust."

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp ısırıldığında bana karşı inliyor.

"O güzel, akıllı ağzını açacaksın ve o kiraz kırmızısı dudaklarını sikimin etrafına saracaksın. Çünkü beni yatak odanda yakaladığın ilk andan beri hayalini kurduğun şey buydu ve çünkü bana *senin* dışında bir şey dediğin için cezan buydu."

Tekrar ayağa kalktığımda, ereksiyonumu ellerinin arasına alıyor ve hevesle ağzına doğru yönlendiriyor, o karanlık gözlerinde nefret dolu bir parıltı parlıyor.

"Mm, işte benim kızım," diye mırıldanıyorum, saçındaki tutuşumu gevşetiyorum, böylece öne doğru eğilip beni ağzına alması için yer açıyor. Benden nefret ediyor olması umurumda değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Ama son saniyede durdu. İnanılmaz bir kaş çatmayla bana bakarak sabrımın sınırlarını test ediyor, parmakları aletimin etrafına sarılmış, aletimin ucu dudaklarını sıyrıyor.

"Bu durum olduğu kadar berbat değilmiş gibi davranmak için istediğin çarpık sözleri söyleyebilirsin. Beni takip etmediğinizi, köşeye sıkıştırmadığınızı ve kandırmadığınızı. Ve ben de bundan hâlâ bir çıkarım olduğu sürece bunu kabul edeceğim. Ama bunu hastalıklı bir takıttan başka bir şey sanma. Kendini bir canavardan başka bir şey sanma."

Sanki bir şekilde etrafımda manevra yapmış ve şah mat olmuş gibi sırtıyor. Cevap vermediğimde dilini çıkarıp aletimin dibinde gezdiriyor ve ben de kontrolü ele geçirdiğine inanmasına izin veriyorum. En azından bir anlığına.

Ah, evet, çok tatlı. Ama bu kadar oyun yeter.

"Güzel bir konuşmaydı ama sanırım çenenin kapatıp iyi bir kız gibi cezayı çekme zamanı geldi."

Yumruğumu tekrar kafa derisinin dibine doğru sıkarak, ağzını bana açması için başını geriye doğru çekiyorum. "Ve bil diye söylüyorum, bunların hepsinden çok daha kötüsünü yaptım," diyorum ona, sonra kalçalarımı ileri itiyorum ve sikimi doğrudan boğazından aşağı gönderiyorum.

Stardust bu ani saldırı karşısında öğürüyor, bir meydan okuma eylemi olarak beni daha da derinlere alabilmek için kendini ayarlamaya çalışıyor. Onu avucumun içine almış olabilirim ama kontrol onda. Ellerini kalçalarımın doluyor, ben aşağı uzanıp memesini avucumun içine alıp yoğururken o da hızını ayarlıyor

Tanıdık sıkışma hissinin omurgamda cızırdadığını ve bacaklarımı zayıflattığını hissedene kadar.

Tartışmamızdan birkaç dakika sonra ağzına boşalıyorum ve o da hepsini yutuyor, tek bir damlanın bile kaçmamasını sağlıyor. İşim bittiğinde geri çekiliyor ve sandalyesine yaslanıp klitorisine sürttüğü elini ortaya çıkarıyor. Başını arkaya doğru eğiyor, gözlerimin önünde utanmadan kendini tatmin ediyor.

Böyle olmaz.

Ellerimi dizlerinin altından geçirerek kıcını kavıyorum, onu kaldırıyorum ve vücudunu masama doğru sallıyorum, onu geriye doğru itmeden önce onun için bir yer açarken dikkatlice kenarda dengeliyorum.

"Ne kadar itaatsiz, sabırsız bir küçük kuzu," diye mırıldanıyorum önünde diz çökerek. "Şimdi bırak da yemeğimin tadını çıkarayım."

Yassılaştırmış dilimi hassas yarığı boyunca mükemmel bir basınçla kaydırıp yanından geçerken klitorisini kızdırırken nefesini titretiyor. Hassas, şişmiş yumruyu kemirirken uzun tırnakları tekrar kafa derime sürtünüyor, sonra tekrar saldırmadan önce dönen dilimle onu yatıştırıyorum. Parmağım içine kayıyor, ağzımın temizlemesi için tatlı uyarılmasını her tarafa yayıyor.

Stardust bu sefer akıllıca bir şekilde iğneleyici sözlerini kendine saklıyor, ağzından çıkan tek ses ben onun nefis amcıyla ziyafet çekerken zapt edemediği inilti oluyor. Kısa süre içinde vücudunun gerildiğini hissediyorum, sonra bana karşı kıpırdamadan duruyor ve aldığı zevk ağzımı dolduruyor.

Bu erotik görüntü beni o kadar tahrik ediyor ki, aklım daha ne yaptığımı kavrayamadan onu masamdan kaldırıp tavandan tabana pencereye doğru götürüyorum. Ağırlığını taşıması için sırtını cama yaslıyor, ağzını ıslak bir öpücükle yakalıyor, orgazmının lezzetli tadını onunla paylaşıyorum. Ereksiyonum bacaklarının arasına, az önce üzerinde çalıştığım hassas noktaya sürtünüyor.

Boynunu büküp endişeli bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor. "Biri bizi görebilir," diyor dudaklarını ağzına götürerek. Bu, her seferinde beni çılgına çeviren gergin bir tik.

Dilimi çenesinde gezdiriyorum, bahsettiği manzaraya zar zor bakıyorum. "Kimse buraya bakmıyor," diye söz veriyorum öpücüklerimin arasında, ağzımı ondan uzak tutamıyorum.

Arzusu galip gelmeden ve tüm dikkatini bana vermeden önce kendisiyle savaşıırken bakışları bir saniye daha oyalanıyor. Kalçaları gıcırıyor

daireler çiziyor, bana bir tura daha hazır olduğunu söylüyor.

Ve iki kere söylememe gerek kalmıyor. Anında kendimi onun ıslak merkeziyle hizalıyorum, kalçalarımı yavaşça ileri doğru itmeden önce suyuyla kaplamak için ucumu ovuyorum, onu derin bir itme ile dolduruyorum.

Doğrudan kulağıma bir inilti bırakıyor, uylukları yanlarıma doğru sıkılırken kollarını boynuma doluyor. Bir ritim buluyoruz ve ofis, birbirimize karşı hareket eden bedenlerimizin boğucu sesleri ve alçak, nefes nefese inlemelerimizle doluyor.

Klitorisini okşamak ve doruğa ulaşmasına yardımcı olmak için aramıza girmeme bile gerek kalmıyor. Vücutlarımız yeterince sürtünme yaratıyor, ben farkına varmadan omuzlarıma tutunuyor ve amı etrafımda titreşirken kollarımda sertleşiyor, kendi orgazmımı hemen arkasından takip etmeye teşvik ediyor. Suları tenimizi kaplarken, sikim içinde seğiriyor ve onu tohumlarımla dolduruyor.

Sıcak bir hisle inliyor, beni başka bir özensiz öpücüğe çekmek için başımı tutuyor. İkimiz de yükseklerden aşağı iniyoruz ve ruhlarımız gökyüzünde birlikte dans ettikten sonra bedenlerimize yeni dönmüş gibi hissediyoruz.

Utangaç bir gülümsemeyle üzerimden atlıyor ve titrek bacaklarının üzerinde duruyor, elbisesini bacaklarından aşağıya indiriyor, iç çamaşırsız.

Garip bir şekilde vedalaşmaya zahmet etmedik. Bunun yerine, işe geri dönmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gidiyor, beni sandalyemde oturup gerçekten ne kadar sikilmiş olduğuma hayret etmem için yalnız bırakıyor.

Bakışlarımı pencereden dışarı kaydırduğımda, yanımdaki ofis binasının konferans salonunun, kolayca bakıp tüm bu gösteriyi izleyebilecek insanlarla dolu olduğunu fark ediyorum. Mahcup olmalıydım. Ya da en azından küçük kuzuma karşı korumacı olmalıydım. Ama gurur ve kibirden başka hiçbir duyguyu kendimde toplayamıyorum.

Aslında, neredeyse bakmış olmalarını umuyorum.

Arkamı dönmeden hemen önce camda bir leke fark ediyorum. Kıçı o kadar sağlam bir şekilde oraya dikilmişti ki, arkasında mükemmel bir iz bırakmıştı. Kendi kendime gülümsüyorum, hayranlıkla seyretmek için sandalyeme daha da yaslanıyorum.

Bir daha camlarımı yıkamalarına izin vereceğimi sanmıyorum.

Bölüm 38

kuzu

BASH beni günün sonunda eğitim merkezinde buluyor, tam da gitmek için dizüstü bilgisayarımı toplarken. Onu omzunu kapı pervazına yaslamış, elleri cebinde yakaladığımda, onun yanında her zaman olduğu gibi yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluşuyor. Daha önce üzerimde olan ellerinin anısı hala zihnimde o kadar taze ki, tüm öğleden sonra tenime değen hayali fırçalarını neredeyse hissedebiliyordum. Son dört saatimi Bash'in kariyeri boyunca yaptığı tüm inanılmaz şeyleri öğrenerek geçirmiş olmamın da bir faydası yok.

Birlikte olduğumuzda beni tanımadığım bir insana dönüştürmeyi bir şekilde başarıyor ve sonra duygularımı uzlaştırmaya çalışmam için beni yalnız bırakıyor. Aramızda olmasına izin verdiğim şeylerden, bana bu kadar kaba davranmasından utanmam gerektiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, utanmıyorum. Birazcık bile.

"İlk günün iyi geçti mi?" diye soruyor yeni sırt çantamı omzuma atarak yaklaşırken.

"İyiydi," diye gülümseyerek itiraf ediyorum.

Bash'e karşı çelişkili duygularım ne olursa olsun, şirketi burada gerçekten harika bir şey yapıyor. Tuhaf işe alımına rağmen herkes dost canlısı ve misafirperverdi. Muhtemelen sabahları geri dönmek için heyecan duyduğum tek işim bu.

Birlikte asansöre bindik ve Bash zemin katın düğmesine bastı. Bize katılmak için acele eden bir grup insan var, ama Bash parmağını 'kapat' düğmesine basıyor ve kapılar tam bize ulaştıklarında kayarak kapanıyor. Kapılar metalin arkasında kaybolup bizi dünyanın geri kalanıyla bağlantımızı keserken özür diler gibi bir omuz silkme numarası yapıyor.

Arkamda hareket ederken eli hemen kıcıma kayıyor, sıcak nefesi boynumun kıvrımlarında geziniyor. Daha sonra bunun için kendimden nefret edeceğimi bilsem de arkama yaslanıp kendimi onun ereksiyonunun sertliğine bastırıyorum. Bash saçlarımdan kısıp bir inilti çıkarıyor ve ben de bunu kalçalarımı ona doğru yavaşça sallamaya başlamak için bir teşvik olarak kabul ediyorum.

"Sen sinsi küçük bir sürtüksün," diye homurdanıyor ve beni daha yakın tutmak için parmaklarını karnımda gezdiriyor.

Asansör durdu ve kapıların açılması için tam zamanında ondan uzaklaşmayı başardım, bizi ofis binamızın beni serinletmek için mükemmel bir buzlu su kovağı görevi gören kalabalık lobisine maruz bıraktı. Bu durumdan çok utanmıştım.

Onunla sadece birkaç dakika baş başa kaldıktan sonra kendimi nasıl kaptırdığımı. Tek bir dokunuştan sonra.

Birlikte yürürken Bash arkamdan kıs kıs gülüyor, pantolonunun içinde kendini gizlice ayarlarken iç savaşımdan tamamen habersiz.

Bu çok yakındı.

Cam kapıları kırdığımızda, binanın yan tarafına doğru yöneldim ve göğsümde yanan sıcak öfkeyle ona döndüm. "Bunu burada yapamayız," diye azarlıyorum.

Bash gözlerini deviriyor ve parmak eklemlerini çeneme sürmek için bana doğru adım atıyor. Dokunuşuna doğru eğilmemek için kendimi zor tutuyorum, bu da beni gereğinden fazla düzeltiyor ve kendimi ondan gereğinden fazla kuvvetle uzaklaştırıyor. Geriye doğru tökezliyorum ve kırımın üstüne düşmekten kendimi zor kurtardığımda gözleri açılıyor.

"Söz veriyorum Stardust, burada kimse bizi umursamıyor."

"Şu anda bunu seninle yapamam. Yarın görüşürüz."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Bash sola, otelime doğru dönmemi engellemek için kolunu göğsüme atıyor.

"Otelime," diyorum basitçe, ses tonunun keskinliği karşısında kafam karışıyor.

Başını bir kez sallayarak bana kaşlarını çatıyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak."

"Bu da ne demek oluyor?"

Eli, parmakları benimkilerle birleşip onları tamamen sarıncaya kadar kolumdan aşağı kayıyor. Neredeyse kan akışımı kesecek kadar sert ve tehditkâr bir sıkımayla, "Benimle geliyorsun," diyor.

Yüzünde beliren tanıdık yırtıcı ifadeyi görmezden gelerek elimi kavrayışından çekiyorum. Bu onun görmeye alışık olduğum versiyonu; bütün gün çalışanları için sergilediği rahat, gevşek performans değil.

Bu halini daha çok sevdiğimi itiraf etmem yanlış mı?

Öyle mi?

Ellerimi göğsümde birleştirerek, "Sanki öyleyim," diye homurdanıyorum.

"Neredeyse

bu otelin parasını ödemek için bankayı kırdı. Orada uyuyacağım."

Bash öfke nöbetinden yılmıyor ve sadece onunla kalmam için çöpe atmamı istediği para umurunda bile değil.

Öne doğru eğiliyor, sırtını kamburlaştırıyor, böylece yüz yüze geliyoruz ve sonra sesini alçaltıyor, böylece başka kimse duyamıyor. "Anladığını sanmıyorum.

Ben, Stardust. Şehrimdeyken *benim* yatağımdan başka bir yerde uyumana izin vermem mümkün değil," diye dişlerinin arasından gıcırıyor.

O kadar korkunç bir manzara ki, önünde diz çöküp af dilemek istiyorum.

Ama gururum buna izin vermiyor. Bunun yerine, kalan tüm cesaretimi toplayıp yerimde duruyorum çünkü eski Jovie, Gabe'in yaptığı gibi bu adamın da üzerime yürümesine izin verirdi ve onu yatıştırmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla öldü. Ne yazık ki Bash için artık yaşayan bir paspas değilim.

"Ve *beni* anladığını sanmıyorum. Yeni patronumla çalıştığım ilk hafta onunla birlikte olmayacağım. Zaten hakkımızda yeterince dedikodu dolaşıyor."

Arkasına yaslandı, kara kaşları derin bir çatıklıkla bir araya geldi. "Ve sen onların ne dediğini umursuyor musun? Hadi ama, sen bundan daha iyisin..."

Ondan uzaklaşmaya başlamıştım ki, az önce bulunduğumuz binadan çıkan bir grup insana neredeyse takılıp düşüyordum. Bana bir dizi küfür mırıldanıyorlar, birkaç adım ötede duran Bash'i fark ettiklerinde tehditlerini hemen kesiyorlar.

"Cevabım hayır. Yarın görüşürüz. Erken yatmam lazım. Yeni patronum biraz hıyarın teki," diye zayıf bir şaka yapıyorum, ama sağır kulaklara düşüyor. Bir an için bu numarayı bırakıp beni bırakacağını, böylece yürümeye başlayabileceğimi ya da bir taksi çağırabileceğimi düşünüyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar aramıza koyduğum mesafeyi sildi. Bir eli enseme, diğer eli belimde, beni kendine doğru çekiyor. Uzaktan bakıldığında, sadece sarılıp vedalaşıyormuşuz gibi görünüyor. Kimse parmaklarının kalçamı kazdığının ya da dişlerini kulağıma sürüp hassas derimi hafifçe ısırırken beni yerinde tutmak için boynumda tuttuğu demir kavramanın farkında değil.

Aptalca, hayali bir andı.

"Bana hayır diyemezsin," diye homurdanıyor ve omurgamdan aşağı örümcekler sıcıyor.

"Evet demeye gücüm yetmiyor," diye itiraf ederken buluyorum kendimi.

Sadece maddi olarak değil. Bunun benim için iyi sonuçlanacağı bir senaryo yok.

"Eşyalarım ihtiyacım var," diye tekrar deniyorum, beni bırakması için bulabileceğim herhangi bir mantıklı neden bulmak için beynimi tarıyorum.

"Yarın aynı kıyafeti giyemem."

"Sana yeni bir şey alabiliriz," diye teklif ediyor, sesi buz gibi.

"Lütfen, Bash."

İçinde bir savaş sürüyor, ama bana sadece yüz hatlarından küçük bir anlık bir görüntü veriyor. Onun hakkında pek bir şey öğrenemedim ama emin olduğum bir şey varsa o da Bash'in sözünün sorgulanmasından hoşlanmadığı. Onun için çok kötü, başka bir adamın her hareketimi dikte etmesine izin vermeyeceğim.

"Onları almak için seninle geleceğim, sonra seni evime götüreceğim."

Çılgılık atmak istiyorum. Bu konuda böyle hıyarlık ettiği için suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. Ona ne kadar veririmsem vereyim, hep daha fazlasını almak istiyor.

Sesini alçaltarak başını eğiyor ve omuzlarını geriye atıyor. "Bu benim son teklifim Stardust. Seni bu şehirde yalnız bırakmayacağım."

Ve bu sözleri söyleme biçiminde, bana bunun mahremiyetimi umursamayan sahiplenici bir pislik olmaktan daha fazlası olduğunu söyleyen bir şey var. Hikâyesinde bana anlatmadığı başka şeyler de olabilir.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Ama beni lobide bekleyebilirsin."

Bash cevap verme zahmetine girmiyor, zaten fark etmezdi de. O kararını vermiş ve benim de buna uymam bekleniyor. Belki de ben de herkes gibiyim ve onun cazibesine kapıldım, gerçekte ne kadar deli olduğunu unuttum. Ya da belki ben de en az onun kadar deliyim, çünkü beni sıkıca tuttuğu yerden bıraktığında kaçmıyorum. Yardım çağırmadım. Ondan bir adım bile uzaklaşmıyorum.

Onun yerine, iyi bir kuzu gibi avcımı takip ediyorum.

Bölüm 39

KURT

Açık alanda STARDUST'la birlikte olmak günah gibi geliyor. Benimle toplum içinde görülmekten çekiniyor ve bir yanım onu kaldırımın ortasında domaltıp çevremizdeki tüm pisliklere kime ait olduğunu göstermek isterken, diğer yanım Tarikat'tan birinin bizi birlikte bulup onu bana karşı koz olarak kullanmasından korkuyor.

Sona çok yaklaştım. Tüm bunlar başladığında, Sienna'nın katilleri bedelini ödediği sürece yaşasam da ölsem de umurumda değildi. Şimdi ise çok daha fazlasını kaybedeceğim ve bu da beni geriyor.

Sırf onu tamamen kendime istediğim için benimle kalması için ısrar ettiğimi düşünüyor. Bu tamamen doğru olsa da, onun bu kadar yakınımda olması ve onu bu sokaklarda dolaştığını bildiğim canavarlardan koruyamama fikrine de dayanamıyorum. Styx güvenli bir sığınak gibi. Avladığım işe yaramaz, ölümcül insanların çoğu için radarın dışında. O oradayken neredeyse hiç var olmadığını biliyorum - tam da şu anda ona ihtiyacım olduğu gibi. Bu iş için New York'a gelmesini bile istemezdim ama Eliza ben kabul edene kadar ayaklarını yere vurdu ve uzaktan eğitim almasının imkânsız olduğunu söyleyerek ortalığı birbirine kattı.

Ben onun ısrar ettiği gibi otelin lobisinde beklerken, onun odasından çantalarını alması yirmi üç dakika sürdü. Bu süre zarfında orada ne halt ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım en azından her şeyi toplayacak kadar akli vardır çünkü geri dönmeyecek.

Bavulunu lobinin parlak zemininde yuvarlayıp diğer kolunun altına bir yastık sıkıştırırken, "Neredeyse beni ekmeye çalıştığını düşünüyordum, küçük kuzu," diye selamlıyorum.

Sırt çantasını ve bavulunun sapını almak için uzandığımda, "Böyle bir şeyi hayal bile edemem," diye karşılık veriyor.

"Yastık mı?" Kaşlarımı kaldırıp kirli mavi kumaş kılıfa bakarak alay ediyorum.

Yanaklarına yumuşak pembe bir allık yayılıyor ve onu tam burada yakalayıp bu allığın boynuna kadar yayılmasını istiyorum, orgazm olduktan sonra yaptığını bildiğim gibi.

"Otel yastıkları berbat."

"O zaman otelde kalmamanız iyi bir şey, değil mi?" "Eminim senin yastıkların da berbattır."

Çok huysuz. Son çantasını alıp omzuma attığımda ve onu tüm ağırlıktan kurtardığımda bile bana kaşlarını çatıyor. Kapıdan çıkıp şehrin misk kokulu havasına geri dönüyoruz.

"Evin ne kadar uzakta? Uzun bir yürüyüş mü?"

Sterling'in dikkatini çekmek için kolumu kaldırıp elimi omzuna koyarak onu arabasına doğru yönlendiriyorum.

"Yürümeyeceğiz," diyorum ve çantalarını bagaja atması için Sterling'e veriyorum.

"Şoförünüz var." Bu bir ifade. Sıfır duygu ya da tantanayla yaptığı bir açıklama. Görünüşe göre etkilenmemiş.

"Tabii ki şoförüm var. Hiç New York trafiğinde sıkışıp kaldınız mı?"

Arka kapıyı açtım ve önce onun binmesini işaret ettim. Doğal olarak tereddüt ediyor, çünkü yaptığım her hareketi sinir bozucu derecede sorgulamasa kim olurdu ki?

"Yapabileceğim en kötü şey nedir, Stardust?"

Aslında ona yapabileceğim çok daha kötü şeyler var. Aslında, küstahlığının cezası olarak bu gece bazılarını planlamaya başladım bile.

Duraksıyor, bakışlarını kaldırımda ve etrafımızdaki binalarda gezdiriyor. Tereddütünü anlıyorum ama artık buna gerçekten yer yok. Bu kararsız aşamayı çoktan aşmıştık -muhtemelen onu, memesini elime sokarken parmaklarıyla klitorisini ovuştururken bulduğumda, gerçi bunu hatırladığından şüpheliyim.

Sterling aracın etrafında dönüyor, sürücü koltuğuna oturmadan önce bana sert bir baş selamı veriyor ve sabırla görevine devam etmeyi bekleyerek önüne bakıyor.

"Sadece içeri gir," diye daha sert bir şekilde emrediyorum, sabrım tükeniyor.

Stardust yüksek sesle, sinirli bir hırıltı çıkarıyor ama itaat ediyor. Arkasından içeri girdiğimde, vücudunu benden olabildiğince uzağa, karşı kapıya yaslamış olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum.

İyi oldu. Benim de bir süre ondan uzak kalmaya ihtiyacım var.

Ve bunu bitirdiğimde, onun gibi sinir bozucu küçük kızlara ne olduğunu ona göstereceğim.

Bölüm 40

kuzu

BİR ŞOFÖRÜ VAR.

Her şey düşünüldüğünde bu benim için pek de sürpriz olmamalı. Ama nedense bu, zayıf bir şekilde yığılmış zihnimi rahatsız edici düşüncelerden oluşan bir kayaya gönderen son damla oldu.

Söz konusu şoför bizi gülünç derecede yüksek, yeni bir binaya bıraktı ve tekrar yola çıkmadan önce bagajımı Bash'e geri verdi. Bir sonraki zihinsel çöküşüm, onun dairesine açılan en üst kata çıkan asansöre bindiğimizde gerçekleşiyor.

Özür dilerim, apartman mı dedim? Çatı katı demek istemiştim. Hayır, daha da kötüsü, neredeyse gökyüzünde bir malikane.

Asansör yolculuğumuz daha öncekine hiç benzemiyor. Yanımda kaskatı duruyor, çenesini ileri geri hareket ettirirken omuzları gergin. Sessiz bir çekişme içindeyiz, her birimiz aramızda yayılan yoğun enerjiyi ilk kesen olamayacak kadar inatçıyız. Kapılar açıldığında ne olacağına dair hiçbir uyarı yoktu ve tüm bunlar New York gibi bir şehirde son derece başarılı bir şirketin CEO'su için oldukça tipik olsa da, *benim* gibi birinin böyle bir yerde, onun gibi biriyle duruyor olması hala inanılmaz.

Tüm bu deneyim gerçeküstü. Buraya nasıl geldim hiçbir fikrim yok.

Bash, elleri ceplerinde bana doğru dönmeden önce birkaç adım ilerliyor. Neredeyse... gergin görünüyordu? Takipçimin de benim burada olmamdan en az benim kadar endişeli olması mümkün mü?

"Burası evim," diyor omzunu ahşap sütunlardan birine yaslayarak, açık renk gözlerinde ukala bir parıltıyla.

Hayır, daha önce yanlışmışım. Bu adam kesinlikle hava atıyor.

"Misafir süitleri üst katta. Mutfak ve yemek odası şu tarafta. Yatak odam ve ofisim de şu koridorun sonunda."

Bakışlarım onun yanından geçip gidiyor, yavaşça yeni alanın ayrıntılarını inceliyorum. Seyrek bir şekilde dekore edilmiş odada onun hakkında toplayabildiğim her bilgi kırıntısını açgözlülükle katalogluyorum. Duvarlar açık gri, masalar ve lambalar, çerçeveli sanat eserleri, kırlentler, her yerde siyah vurgular var. Oturma odasının ortasında, büyük bir televizyonu çevreleyen raflardan oluşan gömme bir duvara bakan devasa beyaz bir kesitli kanepe oturuyor.

Eril ve dişil enerjilerin mükemmel dengesi ve bir kez daha göğsümün içindeki kıskanç canavar

Bu evi bir noktada bir kadınla paylaşmış olma ihtimali var. Belki de hâlâ öyledir.

"Açlıktan ölüyorum." Kolonu itip mutfağın olduğunu söylediği yöne doğru ilerlerken dalgın düşüncelerimi yarıda kesiyor. Arkasından gitmekten başka çarem yok, göğsüm evinin geri kalanının neye benzediğine dair gergin bir beklentiyle yanıyor.

Beni yönlendirdiği kısa koridor, ışıklı ocağın üzerinde duran iki kapalı tabak dışında hiç dokunulmamış gibi görünen devasa, bembeyaz bir mutfak ve yemek odasına açılıyor.

Burada tek bir renk zerresi bile olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Umarım sakıncası yoktur, aşçıma sizin için fazladan bir tabak hazırlamasını söyledim. Öğle yemeğini neredeyse kaçırdıktan sonra aç olacağını düşündüm." Tabakları alıyor, sonra dönüp bana göz kırpyor.

Birlikte yediğimiz öğle yemeğinin anıları aklıma geldikçe göğsüm ve boynum alev alev yanıyor. Bu gece de benden bunu bekleyecek mi?

Bunu istememem gerektiğini biliyorum, özellikle de üzerimdeki bu şovenist kontrol gösterisinden sonra. Hangi noktada otel yerine onunla eve gelmeme karar verdi? Başından beri bunu planlamış mıydı? Dehşete düşmeliydim. Yine de, karanlık ve aç bir yanımda daha fazlasını umuyor.

Kendimi şımartmayalı çok uzun zaman oldu. Belki de hiç yapmadım.

Bash masaya benim için bir sandalye çekiyor, sonra mutfağa dönüp iki kadeh şarap dolduruyor ve masanın karşısındaki koltuğa oturuyor. Tabağı utanarak açıyorum, duyularım anında çeşitli otların ve baharatların lezzetli kokularıyla saldırıya uğruyor. Sanırım tavuk parmesan, gerçi daha önce hiç bu kadar güzel sunulan bir yemek görmemiştim.

"Şimdi biraz soğuk olabilir. Eve gelmemiz normalde geldiğimden çok daha uzun sürdü." Sivri bir bakışla bir parça tavuğu ağzına atıyor.

Kendimi savunabilmek için ortaya çıkmak için yalvaran akıllıca bir karşılık verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine eti kesip dudaklarımı çatalın etrafına doluyorum ve tatlar dilimin üzerinde patladığında inliyorum.

Hızla bir ısırık daha koparıp aynı hareketi tekrarlıyorum, midem boşken ve guruldarken görgü kuralları ya da nezaketle uğraşmıyorum. Birkaç kısa an için gerçek mutluluğu yaşarken diğer her şey kaybolup gidiyor. Belki de seçici biri değilimdir, sadece kötü bir aşçıyım.

Yemeği neredeyse yarılamıştım ki Bash'in tabağına neredeyse hiç dokunmadığını, gözlerinin bir tür hayvan gibi bana sabitlendiğini fark ettim.

bir hayvanat bahçesi. Yanıma koyduğu kumaş peçeteyi almak için çatalımı bırakıp ağzımı nazikçe sildim ve dudaklarımın kırmızı domates sosuyla kaplı olduğunu görünce utandım.

Bana ne olmuştu böyle?

"Gerçekten enfes bir yaratıksın," diyor, ağzının kenarından etkilenmiş bir sırıtış yükseliyor. Bu bir iğneleme gibi görünüyor ama ses tonu ve ifadesi aksini söylüyor.

"Özür dilerim. Bu çok lezzetli," diyorum, sanki bu az önce sergilediğim grotesk görüntüyü açıklıyormuş gibi.

"Daha sonra dilinde tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Şarabımı yudum yudum içerken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Kalçalarım kendiliğinden birbirine sürtünüyor, doğal olarak onun sözleriyle yeniden yükselen gerilimi hafifletmeye çalışıyorum. Sanırım bu, az önceki sorumun cevabıydı.

Bash cevabıma kıkırdıyor ve yemeğine geri dönüyor. Yemeğimizi bitirdik ve beni ana odaya geri götürdü, sonra da daha önce asansörden indiğimizde kaçırmış olduğum bir dizi merdivenden yukarı çıkardı.

Koridorun sonundaki masif ahşap kapıyı açıp evimin yarısı büyüklüğündeki yatak odasını göstererek, "Burası bir haftalığına senin odan," diyor.

Kırmızı ve morun koyu tonlarıyla zevkli bir şekilde dekore edilmiş ve benden habersiz evime her gelişinde bıraktığı meyvelerle olan benzerliğini fark etmeden edemiyorum.

"Odan nerede?" Valizimi boşluğun ortasına yuvarlayıp yastığımı yatağın üzerine atarken soruyorum.

"Alt katta, evin karşısında. Genelde burada misafirim olmaz ama olduğunda da mahremiyetimi korumayı severim."

Gözlerimi tekrar yatağa çevirip bir kez başımı sallıyorum, bu kadar uzakta olacağını duyunca biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Akşam yemeğindeki konuşmasına bakılırsa, bu gece daha fazla şey olmasını bekliyor gibiydi ve içimdeki hain, vahşi kadın bunun böyle olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Bash çıkarken bana "Elini yüzünü yıkamakta özgürsün," diye seslendi. "Cevaplamam gereken birkaç iş e-postası var. Birazdan senin için döneceğim."

"Benim için mi?"

Hayatında gördüğü en acınası şeymişim gibi kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Evet, Stardust. Geri geleceğim."

Bununla birlikte koridorda gözden kayboluyor ve ben daha fazla açıklama istemek için peşinden gitmeye zahmet etmiyorum. Konu Bash olunca, daha fazla soru sormak beni cevaptan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Bunun yerine, yatarken giymek için bir şeyler alıyorum ve duş almak için banyoya giriyorum, bu günün çılgınlığından kurtulma şansına sahip olduğum için rahatlıyorum.

Bölüm 41

kuzu

Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş geçiyor ve sırtımı onun dokunuşuna yaslıyorum. Ama *o* burada değil. En azından benim odamda değil. Uykuya dalmışım ve o yine bilinçaltıma girmeyi başarmış.

Üstümde biri kıkırdıyor ve gözlerim açıldığında o tehditkâr yeşillerin bana doğru parladığını görüyorum.

"Merhaba Stardust," diye fısıldıyor, parmakları gömleğimin eteklerinde geziniyor. "Saat kaç?" Aptalca soruyorum.

Ne zamandır dışarıdayım?

Bash ağırlığını kaydırıp yanımdan uzaklaşıyor ve yatakta bacaklarımın arasında kendine yer açmak için bacaklarımı açıyor. Baldırlarım her iki kalçasına dayanacak şekilde yerleştikten sonra, parmaklarını tangama geçirdi ve aşağı çekerek beni soğuk gece havasına tamamen maruz bıraktı.

Yatağa girdiğimde üzerimde şort olduğuna yemin edebilirim...

"Geç oldu," diyor ve bacaklarımı kaldırarak tangamı tamamen çıkarıyor, sonra da nazikçe tekrar ona yaslıyor. Sonra, elini göbek deliğimin hemen altına yerleştiriyor ve aşağıya, çıplak amımın üzerine doğru kaydırırken en küçük miktarda baskı uyguluyor.

"Bash," diye inliyorum, artık çekingenlik ya da sahte utangaçlıkla uğraşamıyorum. Oyun oynayacak zaman yok. Sadece beni becermesini istiyorum.

Aşık bir köpek yavrusu gibi geri dönmesi için en az iki saat bekledim. Evini tek başıma dolaşma dürtüsü güçlüydü ama kaybolma ya da görmek istemediğim bir şey bulma olasılığımın daha ağır basmıyordu.

"İşte böyle bebeğim. Bu amcığın kime ait olduğunu söyle bana," diye övüyor klitorisimi ovuşturarak.

Kalçalarım öne doğru eğiliyor, beni kızdırdığı yüksekliğin peşinden koşmak için tüm avucunu kaygan merkezime itiyor. Bir eli kalçalarımı aşağıda tutarken diğeri içime dalıyor, mükemmel noktaya vurmak ve adını daha da yüksek sesle çığlık atmamı sağlamak için yukarı doğru kancalanıyor. Birkaç dakika içinde yıldızlar görmeye başlıyorum, orgazmın tanıdık yanması omurgamda çatırıyor.

Ve zalim bir piç gibi Bash benden uzaklaşıyor, ağırlığını ayak bileklerine vererek doğruluyor ve mavi vulvam için ön sıradaki yerini alıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" İnliyorum, bedenim bir türlü tepesine ulaşamayan dalgaların etkisinden kurtulmaya çalışıyor.

"Bugün çok kötü bir kız oldun," diye azarlıyor dudaklarını büzerek. "Sanırım aramızdaki bu şeyin nasıl işleyeceğini sana öğretmemin zamanı geldi. Şımardın."

Şımartılmış mı? Tanrı aşkına, bu adamda biraz taşak var. Çenem hâlâ ağrıyor. Ondan bir "ders" daha almak şu anda kulağa kesinlikle korkunç geliyor.

Gözlerimi devirerek dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Eğer sen yapmayacaksan, ben kendim hallederim."

Elim hızla az önce bıraktığı noktanın yerini alıyor, beni kandırdığı serbest bırakmayı aramak için daireler çiziyor ve ovuyor, o ise her hareketimi izliyor, gözlerinde ayırt edilemez bir bakış.

Kendimi tatmin edişimi izlemesinden o kadar tahrik oluyorum ki, orgazmım hızla beni yakalıyor ve neredeyse kendi başıma toplayabildiğim gücün iki katıyla beni vuruyor. *Tam orada* hissedebiliyorum, sınırda sürünüyorum. Ta ki iri ve güçlü bir el bileğimi sarıp çekene kadar.

"Cehennem gibi, yapacaksın."

"Seni piç," diye bağıriyorum tiz bir sesle, iyice sinirlenmiş bir halde.

Bash diğer bileğimi tutuyor, ona karşı koyma çabalarımı aldırmandan öne doğru eğilip başımın üzerinde sabitliyor. Vücutlarımız bu açıdayken, ereksiyonu hassas, nabız gibi atan merkezime sürtünüyor ve bu acı verici gerginliği serbest bırakmak için çaresizce kalçalarımı kaldırıp ona sürtünüyorum.

"Açlıktan ölüyorsun," diye kıkırdıyor ama kendini geri çekmiyor. Bunun yerine kalçalarını öne doğru savuruyor ve aynı şevkle bana sürtünüyor, zevk arttıkça nefesleri düzensizleşiyor.

"Ne kadar yaramaz bir kızsın ama ukala ağzın için küçük bir cezayı bile kaldıramıyorsun."

"Sanırım beni böyle daha çok seviyorsun."

Nefes nefese bir kahkaha daha atıyor ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımın tutup beni yüzüstü çeviriyor, kalçalarımı kaldırarak kığımın onun önünde havada kalmasını sağlıyor.

"O zaman bunu eski usul yapmamız gerekecek."

Büyük bir avuç içi yumuşak derinin üzerinde nazıkçe yumuşuyor, kığımın onun önünde sallanırken parmaklar sıkıyor ve titriyor. Sonra tüm eliyle bana tokat atarken havayı delip geçen gürültülü bir *şaplak*, etimde dans eden alevler gönderiyor. Yumuşak avuç içi geri dönüyor, tekrarlamadan önce ağrıyı yatıştırıyor

 kez tekrarlıyor. Son vuruşta, boş, karanlık havaya adını haykırıyorum, uyarılmışlığım neredeyse bacaklarımdan aşağı damlıyor.

"Siktir," diye sızlanıyorum. "Ne istersen yaparım, yeter ki benimle alay etmeyi bırak. Artık dayanamıyorum."

Arkamda durakladığını hissediyorum, sonra parmakları hafifçe şişmiş amıma sürtünüyor ve o kk dokunuştan kaynaklanan aşırı uyarılmayla başa çıkamayarak ne atılıyorum.

"Bitirmene izin vermemi ister misin bebeğim?"

"Evet, lütfen Bash," diye yalvarıyorum hiç utanmadan.

Arkamdaki varlığı değişiyor, sonra beni kendisine doğru çekerken iri ellerinin yanlarımı sardığını hissediyorum, uyluklarımız birbiriyle aynı hizaya gelene kadar. Kalçalarını alaycı bir şekilde hareket ettirirken ereksiyonu hassas etime sürtünüyor, parmakları kendi arzusuyla bana karşı sıkılaşıyor.

"Benimle kalmak konusunda bana bir daha samalamayacağına söz ver," diye yalvaran kısık sesini duyuyorum arkamdan.

En azından bunun bana olduğu kadar ona da işkence ettiğini bilerek rahatlayabilirim.

Başımı arkaya çevirmem bir saniye bile sürmüyor, ucunu damlayan yarığıma sürterken i çekiyor. "Söz veriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kendini hizaya sokmak ve yavaşça içeri girmek için ihtiyaç duyduğu tek onay bu, beni uyandırdığından beri biriken baskıyı anında hafifletiyor. Bash hızını artırdıkça rahatlamamı daha fazla tutamayarak haykırıyorum, kalamdaki elini beni sabitlemek için kullanırken diğeri etrafıma uzanıp klitorisimi memnun ediyor.

Bash arkamdan içime girerken kendimi tutamayarak yatağa doğru düşerken orgazm utanç verici bir hızla içimde yuvarlanmaya başlıyor. Dalga geçtikten sonra vücudumu tekrar ters çeviriyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, birbirimizin yanında bayılmadan önce beni  kez daha orgazm etmeye devam ederken ağızımı akıllara durgunluk veren bir öpücükle yakalıyor.

Bölüm 42

KURT

STARDUST'IN YANINDA UYANMAK, sanki bir şekilde hile yaparak cennete girmiş ve oradan bir dilim çalarak yanımda dünyaya geri getirmişim gibi hissettiriyor. Kollarımda kendini iyi hissediyor. Bu çalkantılı ömür kaybında hak ettiğim her şeyden daha doğru. İyi bir adam onun gitmesine izin verirdi. Benimle kalarak onu bilmediği yüklerden kurtarırdı.

Sanırım iyi bir adam olmamam en iyisi.

Dün gece onunla buluşmaya geç kaldım, babamın hesabında bulduğum bir dizi e-postaya takıldım. Haftalar önce hesabına girmiştim ama her şeyi istediğim kadar detaylı inceleyecek zamanım olmamıştı. Sonunda Sienna'nın öldürülmesinden bir hafta öncesine ait silinmiş bir e-posta dizisi buldum ve babam da dahil olmak üzere en az üç kişinin daha ölümünü garantilemeye yarayan her bir suçlayıcı mesajı okurken zaman durdu. Saatler sonra, iyice sinirlenmiş bir halde Stardust'ın odasına gittiğimde onu uyurken buldum ve dayanamadım. Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve o da her zamanki gibi bunu bulmama yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

Her birimiz kendi doruk noktalarımıza yeni ulaşmıştık, birbirimizin bedenlerini keşfettiğimiz uzun bir geceden yorgun düşmüştük, sanki daha yeni döndüğümüz tanıdık, uzak bir diyar gibiydik. Yuvarlanıp onu orada bulmadan önce tam üç saat uyudum ve sonra her şeye yeniden başladım. Onun içinde o kadar çok zaman geçirdim ki, ofise geç ve yapışık bir şekilde girmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştık.

Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Ama o umursuyor ve eğer bir şey onun için önemliyse, beynimin bunu benim için de öncelikli hale getirdiğini fark ediyorum.

"Bana kendinden biraz daha bahset," diyor sesinde neşeli bir tını ile ve onun bu isteği karşısında midemin bulanmasına engel olamıyorum.

Şu anda ondan yayılan memnuniyet ışıltısını korumak için her şeyi yapardım. Gözlerindeki ışıltıyı daha kalıcı kılmak için. Ama ona istediğini veremem. Ne kadar çok şey bilirse, başka yöne kaçma ihtimali de o kadar artar. Bir zamanlar ne yaptığı umurumda bile değildi. Ama şimdi? Şimdi, onu kaybetmenin ciğerlerimdeki havanın çekilmesi gibi olacağından korkuyorum. Her ne kadar gitmesine izin vermeyi kesinlikle reddetsem de, bu güçlü kadının gerçeği öğrendiğinde beni yere serip yine de gitmeyi başarması tamamen mümkün.

"Dünkü eğitiminde benimle ilgili hızlandırılmış bir ders almadın mı zaten?" Sırıtarak soruyorum, gerçi onun New York'ta sıçtığı her anı özetleyen bir sunumu izlemesi fikri bile kusma isteği uyandırıyor. Bu da Eliza'ya karşı kaybettiğim bir başka argüman.

"Burada bir işten daha fazlasını inşa ediyorsunuz. Bir topluluk oluşturuyorsun. Bu insanlar kimin için çalıştıklarını bilmek istiyorlar ve Tanrı biliyor ki onlara göstermek için ofisinizden ayrılmayacaksınız" demişti. Sonunda o kazandı ve elbette haklıydı. Çalışanlarım kendilerini bana çok daha yakın hissediyorlar ve benim parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı.

Gerçi şimdi Stardust o utanç verici sunumu yaptığına göre, Eliza ile bu tartışmayı tekrar gözden geçirme fikrini düşünüyorum.

"Evet, ama bunların hepsi senin hakkında hızlı bir Google aramasıyla öğrenebileceğim şeylerdi. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Neredeyse tüm hayat hikayemi biliyorsun ve elimde sadece özgeçmişin var."

Ağır bir iç çekişle gözlerimi tavana kaldırıyorum ve onun çılgılık atmasına neden olmayacak, kendimle ilgili önemsiz bir bilgi bulmaya çalışıyorum.

Hobilerim neler? İnsanlara işkence etmek ve öldürmek.

Boş zamanlarımda ne yaparım? İşkence edip öldürmeyi planladığım insanları avlamak.

Ve ara sıra seni takip ederim.

Ailemle ilişkim nasıldır? Şu anda işkence edip öldüreceğim insanların listesini yapıyorum çünkü kız kardeşimi öldürdüler. Ailem hakkında bilgi mi istiyorsun? Annem neredeyse katatonik durumda ve babam da işkence edip öldürmek istediğim insanlar listesine dans ederek girdi.

Bunun nasıl biraz yapışkan olabileceğini görüyor musun?

"Size zaten söyledim, ben iyi bir insan değilim. Söyleyecek başka bir şey yok."

Sinirli bir inilti göğsünde titreşiyor ve yatak başlığına yaslanıp çarşafı aceleyle yukarı çekiyor. Yumuşak kumaşın parmaklarının arasından kayarak sol göğsünü sabahın aydınlanan ışığına maruz bıraktığını fark etmiyor. Gözlerim uzun bir süre göğsünde oyalanıyor, teninin yumuşaklığını takdir ediyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Komik şovu beni o kadar eğlendiriyor ki onu bu kadar sinirlendirecek ne söylediğimi hatırlayamıyorum. "Ne yaptın?"

"Korkunç bir insanmışsın gibi davranıyorsun, ama yine de tüm bu harika şeyleri yaptın. Sanki senden nefret etmemi *istiyorsun*."

"Bunu kendin de söyledin: Ben bir canavarım," diye hatırlatıyorum ona, sözlerini yüzüne vurarak.

Başını eğip sabırsızca bana baktığında, sanki yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce söylediği zalim sözlerin artık bir önemi yokmuş gibi geliyor. Ama sayıyorlar. Her şeyden daha önemli, çünkü asistanım tarafından her saçma yalan boğazına tıklmadan önce benim hakkımdaki düşüncesi buydu. Dünyanın geri kalanının beni bu şekilde algılayabileceğini kabul etmek benim için kolay. Değer verdiğim birinden geldiğinde ise daha zor. Doğal savunmam buna boyun eğmek -kaçınılmaz olarak yapacağı gibi beni yok etmeden önce onu uzaklaştırmak.

Çenemi çalıştırarak gözlerimi ona dikiyorum. Ne zaman anlayacak bilmiyorum. Neden benim bu hayali yanıma görmekte ısrar ediyor?

"Yaptığım her iyi şeyin karşısında çok daha kötü bir şey var. Elbette hayır kurumlarına para akıtılabilir ve çalışanlarıma yaşanabilir maaşlar sunabilirim. İnsanlara yardım eden bir şirket kurabilir ve tıpkı bu dünyadaki diğer zengin pislikler gibi onurlu bir hayırsever gibi davranabilirim. Ama ben bir aziz değilim. Ne yaparsam yapayım, günahlarımı birkaç zayıf kefaret girişimiyle rasyonalize edemezsiniz. Ben hala gölgelerinizde gizlenen canavarım."

"İçimden bir ses bunun sadece insanları uzaklaştırmak için takmayı seçtiğin bir maske olduğunu söylüyor..."

"Hayır, bu bir maske değil. Bu gerçek ben, Stardust. İntikam uğruna korkunç, akla hayale gelmeyecek şeyler yaptım."

Onu üzdüğümü görebiliyorum ama bunu benden saklamak için elinden geleni yapıyor. Tüm çabalarına rağmen gözünden tek bir damla yaş süzülüp yanağından aşağı yuvarlanıyor ve benim güçlü küçük kuzum onu silme zahmetine bile girmiyor. Çenesini inatla göğsüne gömüyor, gözlerini sıktağı ellerine dikiyor.

"Neyim var bilmiyorum," diyor kırık bir sesle kucağına doğru. "Bana tüm bu korkunç şeyleri anlatıyorsun, benden ters yöne koşmamı bekliyorsun ve ben yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Bana yaptıklarından sonra akli başında herkes doğruca polise koşardı. Ama ben bunu yapamam. Yine de seni bırakmam için yeterli değil, çünkü seni tanıyorum. Tüm bunları yapmak için muhtemelen iyi bir nedenin olduğunu biliyorum. Ve bence bu benim hakkımda her şeyden daha çok şey söylüyor."

"Bana bak," diye emrediyorum, parmaklarımı çenesinin altına nazıkçe yerleştirerek başını yukarı kaldırmasını sağlıyorum. O güzel, maun gözleri benimkilere dikildiğinde ona şöyle diyorum: "Senin hiçbir sorunun yok. Sen her yönden mükemmelsin."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve yüzü buruşuyor. "O zaman neden çekip gidemiyorum?"

"Seni güvende tutmak için uzak duramamamla aynı sebepten: Biz birbirimiz için yaratılmışız. Her ne kadar sen galaksideki en parlak yıldız olsan da ve ben her şeyin hayatını emen bir kara delik olsam da. Benimle birlikte olmak hayatını tamamen mahvedebilecek olsa bile. Sen her şeyi daha az umutsuz hissettiriyorsun."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor üzgün bir kıkırdamayla, gözyaşları hala kızarmış yüzünden aşağı akıyor.

"Hayır, değil ama bir şeyin mantıklı olması gerektiğini kim söyledi? Eğer iyi hissettiriyorsa, neden sadece onunla koşmuyoruz?"

Şu anda benim adıma konuşan bu duygusal piç de kim? Sebastian Lancaster böyle saçmalamaz. Ama Jovie beni değiştirdi ve bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyorum. Duygulardan ve başkalarına karşı sorumluluktan yoksun, kabuk bir insan olmak daha kolaydı. Hayatta yürümek ve benim için en önemli olan şeylerin elimden alınacağı korkusu olmadan yapmam gereken şeyleri yapmak.

Belki de Sienna'yla birlikte bir parçam öldü ve Jovie onu hayata döndürmek için yanıma geldi.

"Saat kaç?" diye soruyor ani bir panikle, sırtını dikleştirip etrafta bir saat arıyor.

Bakışlarım karşımdaki şifonyerin üzerinde duran çalar saate kayıyor ve onunkiler de onu takip ediyor. Saatin yediyi geçtiğini görür görmez yataktan fırlıyor, ağzından dökülen bir dizi küfür beni gülümsetirken üzerimden atlayıp kıyafetlerini toplamak için odanın içinde koşturmaya başlıyor.

"Meğer patronu tanıyormuşum. Zamanında gelip gelmemen onun umurunda bile değil," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sallayıp hızlı bir duş almak için banyoya doğru ilerliyorum.

"O binaya bir saat geç girdiğinde, yanında ben varken, yatağından yeni kalkmış gibi görünmekten gayet memnun olduğunu zaten biliyorum. Ama dün senin hakkında yeterince şey öğrendim. Geç kalmamın imkanı yok, özellikle de bu şekilde."

Bu beni duraksattı. "Sana kim bok verdi?" Kapı aralığında soruyorum, küçük kuzuma ilk gününde saygısızlık eden her kimse onu kovmaya hazırım.

Başını sallayarak elbiselerini göğsüne bastırıyor ve güzel göğüslerini benim görüşümden saklıyor. Saçları başının üstünde karmakarışık, yanakları koşturup durduğu için daha koyu bir kırmızıya boyanmış. Bundan daha mükemmel görünebileceğini sanmıyorum.

"Kimse yok. Duş almam lazım."

"Zaman kazan ve benimle duş al," diye teklif ediyorum, avucumu kapı pervazının üst kısmına yaslayarak ona teklif ettiğim şeyi kesintisiz ve tam olarak görmesini sağlıyorum. Gözlerini devirip bıkkın bir nefes verdiğinde gülümsemem düşüyor. "İçimden bir ses bunun sahip olduğumdan çok daha fazla zaman alacağını söylüyor." O

beni tamamen görmezden gelerek banyoya giriyor. Su açılıyor ve o spreyn içine atlayıp saçlarına sabun köpürtmeye başladığında ben çoktan unutulmuş oluyorum.

Tek *başına* duş almak ve Stardust'la yeni bir iş gününe hazırlanmak için sözsüz bir şekilde odama yöneliyorum, sorgusunu palavralarla atlatmayı başardığım için minnettarım.

Bir gün ona her şeyi anlatacağım. Her şeyi ortaya dökeceğim ve ona benimle ne yapmak istediğine karar verme şansı vereceğim - amansız intikam arayışında deliliğe sürüklenen sadist bir katil. O zamana kadar, bana sunduğu her anın tadını çıkarıyorum.

Bölüm 43

kuzu

Öğleden sonra 3'e kadar bayılıp masamda uyuyakalmaya hazırım.

Bash beni bütün gece uyutmadı ve onun kaçamaklarına gönüllü olarak katılmış olsam da, bugün bu kararımın bedelini kesinlikle ödüyorum.

Eğitim seansım, Lancaster Tech'in çalışanlarına sunduğu tüm harika şeylerin üzerinden geçen Grace tarafından yönetiliyor. Tüm bu avantajları bilmek işimin muazzam bir parçası, ancak bu kadar övgüyle bahsettikleri adam bir gece önce tüm dinlenmemi elimden aldığında delicesine sıkıcı ve akılda tutması zor. Daha önce Bash ve benim hakkımda şüpheleri olan birileri varsa, şimdi aramızda bir şeyler olduğundan çok daha eminlermiş gibi hissediyorum.

Bu sabah istediğim gibi birkaç dakika geride durmama izin vermek yerine benimle içeri girmekte ısrar etmesi de yardımcı olmuyor. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamıyor ve benim neden aynı tavrı takınamadığımı anlayamıyor.

Muhtemelen banka hesaplarımız arasında bir milyar dolar fark olduğu içindir, adamım.

Öğle yemeği boyunca çalışmak zorundaydı, bu yüzden kafeteryayı kontrol etme ve yeni iş arkadaşlarımla sosyalleşme şansım oldu. Bash'in evcil hayvanı olarak görülmeme rağmen, herkes gerçekten çok nazikti. Bu pozisyonu almakla ilgili korkularımın çoğu zaman geçtikçe ortadan kalktı ve bunun tamamen yapabileceğim bir şey olduğunu hissediyorum. Hayatımda ilk kez iyi olabileceğimi hissediyorum. Anneme olan kızgınlığım burada geçirdiğim her saatle birlikte azalıyor, onun zorlaması olmadan muhtemelen parçası olamayacağım bir topluluğun parçası oluyorum.

Banka hesabımın onu kurtarmak için bu kadar düşük olduğunu görmek hala üzücü ama yakında bu da düzelecek.

"Beynin kızarmış gibi görünüyorsun," diyor Grace alaycı bir gülümsemeyle. "Bugünlük bu kadar yeter, yarın sabah kaldığımız yerden devam ederiz."

Ona inanamayarak bakıyorum, bunun bir tür şaka olup olmadığını ya da gerçekten erken ayrılmama izin verip vermediğini tartışıyorum. Daha önceki tüm işlerimde, sırf yorgun görüldüğünüz için erken çıkmanızdansa, belirlenen vardiyanızdan daha geç kalmanızın istenmesi daha olasıydı. Rosie bunun tek istisnasıydı ve benim gerekçem de bitmek bilmeyen bir seks dürtüsü olan bir adam tarafından bütün gece uyanık tutulmaktan çok farklıydı.

Ciddi olduğunu onayladıktan sonra ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızı toplayıp yola koyulduk. Ama ana ofis alanına adımımı atar atmaz nereye gitmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Bash'e erken çıkacağımı söyleyeyim mi? Dairesine gidip onu beklemem mi bekleniyor? Umurunda mı ki?

Sanırım otel odam hâlâ rezerve edilmiş durumda. Yine de hep New York sokaklarını keşfetmek istemişimdir.

"Çıkıyor musunuz?" Bash asansörden, omzunda büyük bir çantayla duran Eliza'nın yanına sesleniyor.

Tereddütle başımı salladığımda ona bir şeyler mırıldanıyor ve sonra bana doğru yürüyüp kimsenin duymaması için bizi lobinin geri kalanından uzaklaştırıyor. Ağzını kapalı tutmasına rağmen Eliza'nın onun arkasından sertleştiğini fark ediyorum.

"Bir kahve içmeye gidiyoruz. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor göz kırparak.

"Ben iyiyim," diyorum ona, asistanının başımın yan tarafında delikler açan gözlerini görmezden gelerek. "Sadece biraz dolaşacaktım. Buraya daha önce hiç gelmedim ve her zaman meydana görmek istemişimdir."

Bash'in gözleri eğlenerek kırışıyor ve sanki kaçırdığım başka bir iç şaka varmış gibi hafifçe kıkırdıyor.

"Time Square'e daha çok var," diyor başını bana acıyarak eğerek. Sonra etrafımıza bakarken yüzü düşüyor ve sesini alçaltıyor. "Dinlenebilmen için Sterling'in seni daireme götürmesini istemediğine emin misin? Yalnız kalman fikri hoşuma gitmiyor..."

"Toparlan, aşk çocuğu. Gitmemiz gereken bir toplantı var," diye lobiden seslenen Eliza daha da fazla istenmeyen dikkat çekiyor.

"O halde yakınımda kalacağım," diye acele ediyorum, ses tonum bir soruya biraz fazla yakın. Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum, sessizce bunu büyütmemesi için yalvarıyorum. İzin istediğim falan yok.

Başını sallayarak bir nefes verdi. Onun evine gitmem için ısrar etmek istediğini anlayabiliyorum, ama Eliza parmağını asansör düğmesine bastırarak bir uyarı daha yapıyor. Düğme hemen çalıp kapılar açıldığında başını kaldırıyor, o yoğun gözleri sessiz uyarılarıyla beni yerime mıhlıyor.

"Yakın dur. Kimseyle konuşma. En fazla bir-iki saat içinde senin için geri döneceğim."

Başımı sallıyorum, bu şartları yerine getirebileceğini düşünmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum ve bakışları üzerimde bir an bile uzun süre kalmadan

arkasını dönüp Eliza'ya doğru koşuyor.

Ben onlara katılamadan kapıları kapatmak için düğmeye basıyor ve ben de bir sonraki yolculuğu beklemek zorunda kalıyorum.

Bash beni iki saat sonra ofisten birkaç blok ötede bir kuyumcуда vitrin alışverişı yaparken buluyor. Beni nasıl bu kadar etkili bir şekilde avlayabildiğini düşünmek bile istemiyorum, yine de telefonumu ya da aynı derecede rahatsız edici bir şeyi takip etmesine ihtimal vermiyorum.

Yirmi dakika içinde çatı katına dönmeme kararımdan pişmanlık duydum ama yenilgiyi ona bu kadar çabuk kabul ettirmeyi reddettim. Bunun yerine, sonbaharın keskin havası tenimi ısıtırken hiçbir yöne sapmadan etrafta dolaştım.

Ne düşünüyordum ki? Bu şehirde bir otel odasına bile param yetmiyor. Hiçbir mağazadan alışveriş yapamayacağımdan eminim, özellikle de zengin insanlarla dolu ofis binalarını çevreleyenlerden.

Ve burada kimse de çok nazık değil. Bir psikopat olarak yetiştirilmesine şaşmamalı.

"Gözüne çarpan bir şey var mı?" diye soruyor yanımdan, tüm güzel, pahalı parçalara bakarak.

Elmaslarla süslenmiş altın, kalp şeklinde bir madalyonu gösteriyorum. "Bir zamanlar annemde de böyle bir şey vardı. İçinde benim ve kız kardeşimin babasının fotoğrafını saklar ve her gün takardı," derken buluyorum kendimi.

Onu burada, pencerede görmek bir anımı canlandırdı ve o andan sonra ruh halim bir anda tepetaklak oldu. "Babam biz küçükken öldü ve annem onun fotoğraflarını pek saklamazdı. On üç yaşıma geldiğimde bana vereceğini söylemişti. Ama sonra bir gün, doğum gününden yaklaşık iki ay önce, kirayı ödemek için rehin verdi. Ona çok kızmıştım, bir hafta boyunca konuşmadık."

Ben ona acıklı hikâyemi anlatırken Sebastian madalyona bakmıyor. Onun yerine, daha önce hiç görmediğim bir bakışla bana bakıyor.

ve fark ettiğim anda hızla geri dönüyorum. Şu anda onun başka bir zorba versiyonuyla uğraşacak zihinsel kapasiteye sahip olduğumdan emin değilim.

Ama birkaç saniye geçip de bakışları sabit kalınca, ne yaptığını sormak için başımı çevirdiğimde, ayaklarını tamamen bana bakacak şekilde kaydırıyor ve beni de aynısını yapmaya zorluyor. Pantolonunun cebine uzanıp altın, kalp şeklinde bir madalyon çıkarırken hareketlerini takip ediyorum. Tüm elmaslar dışında vitrindekinin neredeyse aynısı.

"Bu kız kardeşime aitti," diye açıklıyor, saf bir sefalet ifadesiyle yüzünün önünde tutarak.

"Çok güzel."

O muhteşem yeşil gözler, şimdi hiç görmediğim kadar açık tonda, sessiz bir tartışma içinde madalyondan bana doğru kayıyor. Ta ki hiçbir uyarıda bulunmadan omzumdan tutup beni döndürene ve kolyeyi boynuma takabilmek için yüzümün önünde sallayana kadar.

"Bunu senin almanı istiyorum."

Bir adım geri çekilip kararlılıkla başımı sallıyorum. "Bunu senden alamam, Bash."

Ama ben daha fazla itiraz edemeden beni geri çekip boynuma takıyor. "Onun kadar değer veren birine gitmesini istiyorum ve bunu yapamam. İçinde onunla benim bir fotoğrafımız var. Onu atıp kendininkini koyabilirsin."

Omuzları sertleşiyor ve sanki biri ona seslenmiş gibi arkamdaki uzaklığa bakıyor. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için dönüyorum ama yakınımızda kimse yok. Tekrar ona döndüğümde başını sallıyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. "İyi ellerde kalmasını sağlayacağım."

Elimi tutup beni sokağın aşağısına götürürken dudaklarını aynı gururlu gülümseme süslüyor.

"Kız kardeşin senin için çok şey ifade ediyordu, ama ondan hiç bahsetmiyorsun," diye belirtiyorum, çok fazla meraklı olmadığımı umarak.

Eliza bana ondan bahsettiğinden beri aklımın bir köşesinde milyonlarca soru dönüp duruyordu. Beni susturmasından korktuğum için dile getirmekten çekindiğim sorular. Bu, gizemli adamım hakkında daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir fırsat gibi geliyor.

"Yakın mıydınız?"

Beni susturacağını düşündüğümde kısa bir duraksama oluyor. "O benim için her şey demekti," diye itiraf ediyor beni şaşırtarak. "Ve biz neredeyse

Doğduğumdan beri ayrılamazdık. O benim en iyi arkadaşımdı. Keşke onun hakkında daha çok konuşabilseydim; ama hala çok acı veriyor."

Demek ikizmişler. Bu pek çok şeyi açıklıyor.

"Konuyu açtığım için özür dilerim o zaman."

"Üzülme. Bana onu hatırlatıyorsun. İkiniz de son derece dik kafalısınız."

Koluna vuruyorum ve o da hafifçe gülerek anın ağırlığını üzerinden atıyor.

"Bir gün bana onun hakkında daha çok şey anlatmanı isterim."

Başını bana çeviriyor, gözlerinde yeni bir pırıltı belirirken hâlâ gülümsüyor. "Çok isterim."

Ofis binamızın önüne geldiğimizde elimi bırakıyor ve şoförüne bize doğru gelmesini işaret ediyor.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyor bana, sonra da şehir arabasına doğru ilerliyor.

Bölüm 44

KURT

"BU İŞİ YETERİNCE UZATTIN," diye uyarıyor babamın sert ve boğuk sesi.

Stardust ve ben hafta boyunca ondan uzak durmayı başardık, ne zaman şehre inmeye kalkışsak onun her zamanki noktalarından ve rotalarından kaçındık. New York'u keşfetmek istiyor. Sorun şu ki, her köşede pusuda bekleyen iblis ve canavarlardan habersiz. İhtiyacım olan son şey onun ya da Tarikat'tan herhangi birinin beni kontrol etmek için kullanabileceği bir zayıflık ve o benim Aşil topuğum haline geldi.

Perşembe öğleden sonra bizi çatı katından bir blok ötede bir pizzacıda buldu. Onu oraya götürmenin riskli olduğunu biliyordum ama gün ortasıydı. İş kisvesi altında hareket eden her şeyi becermeye gittiğini varsaymıştım.

Gözlerimiz caddenin karşısında kilitlendi ve boku yediğimi anladım. Jovie'yi Sterling'in arabasına geri götürüp gözden uzaklaştırdıktan sonra, yakında konuşacağımıza dair sessizce onaylamak için ona bir kez başımı salladım, sonra arkasına tırmandım.

Bir saat içinde beni aradı ve 'arayı kapatmak' için bir öğle yemeği ayarlamamız konusunda ısrar etti. Onunla ofisinde buluşmayı tercih ettim ve hemen saçmalıklarını kismaya başladı.

"Cevabımı zaten net bir şekilde verdim," dedim, masanın karşısındaki koltuğumda dönerek ona tam olarak baktım, böylece bedenlerimiz arasındaki farkı hissedebilecekti.

Artık yaşlı ve yıpranmış. Bu yaşta olması gerekenden çok daha fazla. Hayat onu yaptığı tüm korkunç şeyler için cezalandırdı - hem kendine hem de başkalarına. Ruhunun bedeninden kaçışını ve ait olduğu yere, cehennemin derinliklerine çekilişini izlemek için sabırsızlanıyorum. Tek umudum Sienna'nın o oraya vardığında vuruşlarını yapabilmesi.

"Bundan emin misin?" Sigarasını aramızda duran dolu kül tablasına atıyor, eski izmaritler alev almaya başladıkça havayı korkunç bir kimyasal koku dolduruyor. "Son baktığımda, bana ilk katılmayacağını söylediğin zamankinden çok daha fazla kaybedecek şeyin vardı."

Jovie. Tabii ki küçük Stardust'ımı tehdit edecek. Artık bana karşı kullanabileceği tek şey o. O kadar tahmin edilebilir ki, neredeyse çok kolay. Ama onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi hafife alıyor, özellikle de Sienna'yı bu boktan hayattan korumakta bu kadar başarısız olduktan sonra.

Göğsümü ele geçiren sahiplenici ağrıyı görmezden gelerek omuzlarımı gevşetiyor ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Kötü bir iş anlaşması yüzünden kız kardeşimi benden alan tecavüzcü ve katillerle yatmak için gizli bir cemiyete katılmam konusunda baskı görmeyeceğim. Cevabım kesindir."

"Sienna'yı *kötü* bir iş anlaşması yüzünden hedef aldıklarını mı düşünüyorsun?" Ağzından haince bir kahkaha dökülüyor ve daha fazla açıklama yapmak için kendini toparlayana kadar sessizce bekliyorum. "Her şeyi yanlış anladın evlat."

Oğlum.

Bu kelimenin anlamı ve önemi hakkında gerçekten hiçbir fikri yok. Ailesine her zaman piyon gibi davrandı. Hayatı boyunca topladığı küçük ödüller, sadece yaptığını söylemek içindi. Başarıların kilidi açıldı ve sonra bir sonrakini ararken unutuldu.

Bu yüzden hiç düşünmeden Sienna'yı öldürmelerine izin verdi. Bu yüzden bulabildiği her açık bacak arasında anneme sürekli ihanet ediyor ve onu aldatıyor. Ve işte bu yüzden kendi izinden gitmem için verdiği zayıf emirler dışında benimle bir kez bile bağlantı kurmaya çalışmadı.

Beni Tarikat'a kabul etmesi, insan gibi görünmesini sağlayan şeyler listesindeki bir başka madde. İyi.

Asla onun peşinden gitmemi istemedi. Bu sadece benim ondan *daha iyi* olmam riskini doğururdu. Çünkü bu hayatta ne yaparsam yapayım, *her zaman* ondan üstün olacağım. Hayatta yaptığı hiçbir şeyi onurlu bir şekilde yapmadığı basit gerçeğinden dolayı her zaman kazanacağım.

"Aydınlat beni."

"Bana ulaşmak için onu hedef almadılar. Eğer öyle olsaydı seve seve canımı verirdim." Başını yavaşça sallayarak, kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan kırık, sert bir bakışla bana bakıyor.

Ve bir sonraki sözleri her şeyi bir anda durduruyor. "*Sana* ulaşmak için onun peşinden gittiler."

Şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum, az önce bana söylediklerine anlam vermeye çalışırken onun önünde duygularımı maskeleyemeyi dert edemeyecek kadar kendimi kaptırmışım.

"Tarikat'a katılmayı reddetmen bize sandığından çok daha pahalıya mal oldu," diye devam ediyor, çektiğim acının tadını çıkararak.

Oda tamamen sessizliğe gömülüyor ve yemin ederim ki sözlerinin ruhuma nüfuz ettiği ve ruhumun milyonlarca parçaya ayrıldığı anı duyabiliyor.

Hiçbir fikrim yoktu. Beni aralarına almak için ne kadar çaresiz olduklarını bilseydim ailemi asla riske atmazdım.

Ama *neden*? Her hareketimi besleyen yakıcı soru bu. Neden gözlerini bana bu kadar diktiler?

Tarikatlarına katılmam onlar için neden bu kadar önemli ki bana bir mesaj göndermek için bu kadar ileri gidiyorlar?

Zayıf çaresizlik anımda, beynimdeki beni buna karşı uyaran her sinyali görmezden geliyorum ve önümde oturan düşmana soruyorum.

"Benden ne istiyorlar?"

Sonunda sesimin kırılmasından nefret ediyorum. Ona gösterdiğim savunmasızlığa dayanamıyorum. Ama bilmek zorundayım ve bu Sienna'nın ölümünü anlamlandırmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Kız kardeşime adalet ve huzur getirmek için her şeyi yapmaya hazırım.

"Beni zor bir duruma sokuyorsun," diye itiraf ederek konuyu cevap vermeden değiştiriyor ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşünürken alınının üstündeki endişeli kırılganlıklar derinleşiyor. "Senin Yılan Avcısı olduğunu biliyorlar."

Bunu itiraf etmenin onun için zor olduğunu, kardeşlerine olan görevi ile beni manipüle etme ihtiyacı arasında sıkışıp kaldığını söyleyebilirim. Yine de bildiklerini duyduğuma şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse, parçaları bir araya getirmeleri yeterince uzun sürdü. Elimde her zamanki aletlerim olmadan bile, son üç ölümü pratik olarak imzaladım ve onları doğrudan bana yönlendirdim. Şirket dünyasını yöneten bir grup Ivy League eğitilmiş adam için o kadar da zeki olmadıkları kesin.

"Güzel," diyorum çılgın bir gülümsemeyle, dişlerimi göstererek. Şu anda aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. "Benimle oyun oynamaya başlamalarının zamanı geldi."

Babam egoist gösterimden etkilenmedi. Yumruklarını masama vuruyor ve öne doğru eğilerek burun buruna gelmemizi sağlıyor.

"Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok Sebastian. Seni yok edecekler. Bunu yapmak için seni öldürmelerine bile gerek yok. İşin, evin, sevdiğin herkes. Hepsi risk altında olacak," diye alçak sesle uyarıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, gerçekten önemseydiğini düşünürdüm.

Bunun için hazırlık yapmıştım. Tarikat çok az çabayla herkesi alaşağı edebilecek kaynaklara sahip ama aynı zamanda iğrenç bir şekilde tahmin edilebilirler. Ben bir yılı aşkın bir süredir bu güne kadar çalışıyorum, onlar ise hala benim onlara karşı işlediğim suçları yakalamaya çalışıyorlar. Yeni bulduğum bilgilerle bile

Sienna'nın ölümü. Değer verdiğim her şey daha ilk cinayetimi işlemeden önce korunuyordu.

Jovie hariç her şey tabii ki. Bir anda ortaya çıktı ve her adımda benimle savaşmaya devam ediyor. İlk hamlelerini yaptıklarında gerçekten endişelendiğim tek kişi o.

Tüm şüphelerimi bir kenara iterek ve göz temasını ilk kesen kişi olmayı reddederek, "Hazırım," diye onu temin ediyorum.

Babam hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını uzun uzun sallayarak ayağa kalkıyor ve masasından uzaklaşarak takım elbisesinin ceketini düzeltiyor.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Peki ya sen *baba*?" Başlığı alaycı bir şekilde tükürdüm. Liseden mezun olduğumdan ve mirasımı engelleyerek kendi şirketimi açmamı engellemeye çalıştığından beri bu adamdan 'pislik' dışında bir sıfatla bahsetmemiştim. "Bir yıldır kızının katilleriyle dostluk kuruyorsun. Her şey mahvolduğunda hangi tarafta duracaksın?"

Şaşırmış gibi görünmeye cüret ediyor, ancak soru, cevabını düşünürken ağzının hızla düz bir çizgi halinde gerilmesine neden oluyor. Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı iki yanımda gevşeterek ne söylemesi gerektiği konusunda verdiği savaşı izliyorum.

Uygun olan oğlunu desteklemek olurdu. En değerli hediyesini çalan adamlara yakın durduğu suçlamasını savunmak. Etinden ve kanından geriye kalanları korumak. Bir *babanın* yapacağı budur, özellikle de çocuklarından birini birlikte çalıştığı güce aç psikopatlar yüzünden kaybettikten sonra. Ancak başarılı ve onlara sadık görünme ihtiyacı buna karşı savaşır. İki taraf artık uyumlu bir şekilde var olamaz ve bu onu ikiye bölüyor.

"Anlamıyorsunuz. Bir yemin ettim," diyor sonunda ve bu son dört kelime ilişkimizi kesen baltanın son darbesi olarak hizmet ediyor.

Onları seçecek. Tıpkı Sienna'yı öldürdüklerinde yaptığı gibi. Tıpkı annemin değer verdiği her şeyi kuruttuklarında yaptığı gibi.

"O zaman sen de onlarla birlikte batacaksın."

Tekrar çırpınışını izliyorum, yeni düşmanına fazla bir şey belli etmeden kendini savunmak istiyor. Tarikat'ın yemini, kabul gecesine kadar çok gizli kabul edilir. Müstakbel bir üye olarak, onların şeytani, aşağılayıcı çemberlerinden geçmeniz beklenir.

neye imza attığınızı bilmiyorsunuz. Bu çok saçma ve arkaik bir durum ve son dakikada tereddüt eden erkeklerle ilgili hikayeler olsa da, hiç kimse bunu yapmanın beraberinde getirdiği cezadan korktuğu için geri adım atmadı.

Yani bu açıdan haklı. Kardeşliklerine katılırken neyi kabul ettiği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama umurumda değil. Gizli cemiyetlerini yerle bir ederken her birinin acı çekmesini izlemekten büyük zevk alacağım. Babam da orada diğerleriyle birlikte çılgılık atacağının garantisini verdi.

Bölüm 45

kuzu

NEW YORK'TAKİ HAFTAM hazır olduğumdan çok daha erken sona eriyor. Her gece dinlenmememe rağmen, işimi kendi başıma yapmaya başlamak için ihtiyacım olan tüm bilgileri toplayabildim ve herhangi bir sorum olduğunda şirket içinde harika bir destek ağı kurmayı başardım.

Bu çok garip bir şey. Kendimi tek başıma *tamamen iyi olduğum* bir yere getirdim. Bir yıl önce bana bunların mümkün olduğunu söyleseydiniz, muhtemelen yüzünüze gülerdim. Dahası, tüm birikimimi teslim ettim ve bu arada annemin kefaletini ödedim. Bana yaptıklarından sonra sadece bu bile bir çeşit ödülü hak ediyor.

Elbette, bağımsızlığa giden yolda Bash'in elini anmazsam ayıp etmiş olurum. O olmasaydı, hala Old Soul'da kahve dağıtıyor ve Bayan Botless için köpek gezdiriyor olurum. Ona karşı şüphecililiğim ve tereddütlerim tehlikeli bir hayranlığın gölgesinde kalmaya başladı. Yaptığı korkunç şeylerle ilgili saçma sapan şeyler söylüyor ve uygunsuzluk ile kişisel sınırlar arasındaki çizgileri nasıl bulanıklaştırma eğiliminde olduğunun tamamen farkında olsam da, dünya için bu kadar çok iyilik yapan bir adamın söylemeye çalıştığı kadar kötü bir şey yapabileceğini hayal edemiyorum.

Seri katil olarak ek iş yapmıyor, değil mi? En azından geceleri beni takip etmekle meşgulken değil.

Pazar akşamı misafir odamdaki son eşyalarımı toplarken "Geri dönme," diye yalvarıyor. O ilk geceden beri burada kalmadım. Bu hafta her gece Bash beni odasına taşıdı ve gecenin tüm saatlerini yatağını birlikte vaftiz ederek geçirdik.

Yaşam alanlarının geri kalanı steril beyazlar ve grilerle dekore edilmişken, onun odası siyah ve maviden oluşan çürük bir mağara. Kocaman yatağının üzerinde en rahat siyah yorgan uzanıyor ve perdeler o açana kadar güneş ışığı girmesin diye kapalı duruyor.

İki elimi de avuçlarının içine alıyor, sanki şimdiye kadar tuttuğu en değerli şeymişim gibi narince tutuyor. Kaşları daha önce hiç görmediğim kadar birbirine kenetlenmiş ve dolgun dudakları üzgün bir surat ifadesiyle aşağıya inmiş.

Zihnim hızla onun bu halini de sürekli büyüyen listeye ekliyor.

"Yapmak zorundayım."

"Kim demiş?" diye soruyor, sesi çaresizliğe yaklaşıyor.

"Burası benim evim."

Bu zayıf bir bahane. Öyle olduğunu biliyorum. Ama şu anda beni yere bağlayan tek şey, paylaştığımız haftanın ardından onunla birlikte habersiz bir bulutun içinde süzülüp gitmemi engellemek. Her şeyi bırakıp önümde duran adamla birlikte kaçmamı engelleyen tek şey. "Siktir et. Styx'in sana sunacak iyi bir şeyi yok Jovie ve senin de Biliyorum," diye inanmaz bir şekilde tükürüyor, gözleri vahşi. İsteddiği şeyin reddedilmesine alışık olmayan bir adam bu.

"Ailem orada," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Kâğıttan bir mazeret daha. Halen ve Kennedy beni anlayacaktır ve önemli olan tek insanlar da onlar. Annem beni bir daha bulamazsa bu büyük bir trajedi olur mu? Gabe'in radarından tamamen çıksam?

"Benimle kal," diye tekrarlıyor, biraz daha ısrarcı. "Benimle kalmana ihtiyacım var. Orada tek başına güvende değilsin."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Hayatımdaki tek gerçek tehdit oydu ve ben onun pençelerine düştüm.

Karşımda duran bu canavar tüm hayatımın mahvolmasına neden oldu, ama bunun için ona karşı en ufak bir kızgınlık bile duyamıyorum. Sadece ona aşık olmadan önce uyarı işaretlerini görmediğim için kendime kızıyorum.

Tartışma zahmetine girmiyor. Onun yerine bakışları kararıyor ve sesi kısılıyor. "Kal," diye emrediyor.

"Seninle kalamam Bash. Seni *tanımıyorum* bile."

Ondan çok kendimi ikna ediyorum. İş kabul etmem, evimi ondan kiralamam, onun çatı katında kalmam... Bunların hepsi, sağduyuma rağmen verdiğim tavizlerdi. Hayatım tamamen tanınmaz hale gelene kadar irademi bükmesine ne kadar izin verebilirim?

"Bu saçmalık. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

Başımı sallıyorum, istemediğim bir şey söylemeden önce dudaklarımı sert bir çizgi haline getiriyorum. Yaşadığımız harika haftayı bu saçma tartışmayla mahvetmesine dayanamıyorum.

"Sana bir daha sormayacağım. Eğer bugün gidersen, teklif de seninle birlikte gider."

Ağzım açık kalıyor, beni bu zor duruma soktuğu için gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Bu hiç adil değil. Bana bu işi uzaktan çalışabilmem için verdin. *Styx'ten*. Çünkü benim hayatım orada."

"Lanet olsun, Jovie, bu işle ilgili değil. Bu senin boktan ailenle ilgili değil. Hayatını korumakla ilgili. Tüm çekingenliğini bir kenara bırakıp benim gibi bir canavara etrafında izin vermenin sonuçlarına katlanmakla ilgili."

"Hayatımı korumak mı? Bash, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ne haltlar karıştırıyorsun? Bu hafta ne değişti?"

Tek söylediği "Her şey". Tüm tavırları ilk tanıştığım adama, yani şifreli konuşan tehlikeli sapığa dönüşüyor.

Ve hiç şüphe duymadan fark ediyorum ki, kendimi onunla karıştırarak tam olarak anlayamadığım bir dünyaya adım atmış oluyorum. Kendi kendimi yönetemediğim bir dünyaya. Özgürlüğüm yok.

Eğer onunla kalırsam, bir mahkum olacağım.

Bölüm 46

KURT

"SİKTİR GİT O ZAMAN, Stardust," diye kükreyerek parmağımla arkasındaki kapıyı işaret ediyorum.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla bana bakıyor ve başını sallıyor, bir kez daha kendisine doğru bakan gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Ölümün vücut bulmuş hali onu sahiplenmişti. Kafasında yarattığı benim versiyonum, zihninin onu koruduğu duman ve aynalardan başka bir şey değil. Onu da yanımda götürmeden önce kaçması için ona *son bir şans* veriyorum.

Ve kaçtığında onu kovalamayacağımın garantisi yok.

Bu onun aklına yatmadığında, ses tonum ona karşı hiç olmadığı kadar sert ve acımasız bir şekilde iki katına çıkarıyorum.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Deli gibi bağıriyorum, kan basıncım yükselirken yüzüm kızarıyor, vücudum beni yapmak üzere olduğum şeye karşı uyarıyor.

Sienna odanın köşesinden, "Bunu yapma, Bash," diye uyarıyor.

Gözlerimi onun hayalet formundan kaçırarak hırliyorum, sonra da zihinsel olarak onu uzaklaştırıyorum.

"*İstediğimden* başka hiçbir sebep olmadan avlandım, işkence ettim ve öldürdüm. Bir bağımlının bir sonraki vuruşunu *arzulaması* gibi kurbanımın kanını *arzuluyorum*. Seni *takip ettim*, Tanrı aşkına. Evinizde yanınızda yaşadım, günlerce boş yatak odalarınızda kaldım ve hiçbir fikriniz yoktu. Bunu daha uygulanabilir kılmak için bu yanıma görmezden gelemezsin."

"Hiçbir şeyi görmezden gelmiyorum," diye çocukça mırıldanıyor göğsünün içinde, sesimin yüksekliği karşısında irkiliyor.

"Evet, görmezden geliyorsun. Ama artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Bu işte var olup olmadığına karar vermenin zamanı geldi, çünkü artık dalga geçmiyorum."

Babamı gördüğümde beri diken üstündeydim, paranoyak bir ucube gibi arkamı kolluyor ve her köşeyi iki kez kontrol ediyordum. Her birimizin bundan korkmak için tamamen farklı nedenleri olsa da, onun gidişi son iki gündür başımızın üzerinde belirdi. Şimdi zaman geldi, resmen kaybetmiş gibi ultimatolar ve itiraflar savurarak çabalıyorum.

Bunu ben istemedim. *Hiçbirini*. Kız kardeşimi vahşice öldüren adamları öldürmenin ötesinde benim için bir plan yoktu. Geleceğim yoktu. Tünel görüşüm vardı ve bu beni ona karşı körleştirdi, ta ki o tam önümde durup bana bir teklif sunana kadar.

hiç düşünmediğim bir alternatif. Eğer benimle birlikte fırtınaya göğüs germek istemiyorsa, ne yapacağımdan emin değilim.

"Benden ne istediğini bilmiyorum. Tüm bunlara ne demem gerekiyor?" diye haykırıyor, başından beri ondan çekmeye çalıştığım tepkiyi serbest bırakırken sonunda baraj patlıyor.

Ondan ne istiyorum? *Her şeyi.*

Öfkesini, korkusunu, neşesini istiyorum. Ondan akan her duyguyu hissetmek istiyorum çünkü geçen yıl çok ahlaksız davrandım, kendimi tüm bunlardan mahrum bıraktım. Sadece yeniden *yaşadığımı* hissetmek istiyorum ve bunu benim için yapan tek kişi o. Ama mesajım bulanıklaşıyor.

Onun kafasını karıştırıyorum. *Kendi* kafamı karıştırıyorum.

Uzun, derin bir nefes alarak burnumun kenarını sıkıyorum ve o kontrolsüzce hıçkırırken düşüncelerimi toparlıyorum.

"Sapıklardan ve katillerden uzak, normal bir hayatın olsun *istiyorum*. Sen huzuru hak ediyorsun, Stardust. Benim sana veremeyeceğim türden bir huzuru. Ama bencil yanım seni mümkün olduğunca uzun süre avucumun içinde tutmak istiyor. Seni bir kafese atmak ve masum ruhunla beslenmek istiyorum çünkü benimki o kadar yırtık pırtık ki kendimi bile zor tanıyorum."

Stardust cesur, büyük bir adım atarak aramıza kasıtlı olarak koyduğum boşluğa doğru ilerliyor. "Tamam. *Seni* istiyorum, Bash. Bedeli ne olursa olsun. Ama tüm hayatımı bırakıp bir daha geri dönemem. Bunu birlikte doğru şekilde yapabiliriz."

"Tüm bunlar için zamanımız yok..." Onu korkutmadan durumun aciliyetini anlatmaya çalışıyorum ama kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissederken bu imkansız gibi geliyor.

"Acelen ne? Sadece söyle, Bash."

Acelen ne? Peşine düşüp onu yok etmek için ellerinde kaynaktan başka bir şey olmayan tehlikeli adamlardan oluşan bir topluluk var.

Ama bunu ona söylemek sadece polise gitmek gibi aptalca bir şey yapmasına neden olur. Buna izin veremem. "Bir planım vardı ve içinde sen yoktun. Artık seni güvende tutabilmemin tek yolu yanımda olman."

Bu yeterli değil. Çenesinin inatçı yapısından ve sert duruşundan işbirliği yapmayacağını anlayabiliyorum. Bu gece değil. Yakın zamanda değil.

"Ben eve gidiyorum. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız."

"Korkarım çok geç olacak." Bununla birlikte, ona sırtımı dönüp odadan çıkıyorum ve bir şey yapmadan önce sakinleşmek için kendimi ofisime kilitliyorum

Onu bağlamak gibi bir ılgınlık.

Sonunda sakinleşip mantıklı bir şekilde konuşmaya hazır olduğumda, odasını boş bulmak için merdivenlerden geri çıktım.

O gitmişti.

Varlığımın her zerresinin yapmak için can attığı şekilde onu Styx'e kadar takip etmek yerine, düşmanımı izlemenin en iyisi olduğuna karar verdim. Eğer onu güvenli bir şekilde kanatlarımın altında tutamazsam, o zaman ona karşı duran her tehdidi öldürmek zorunda kalacağım.

Bölüm 47

kuzu

Ön kapımdaki yüksek sesli bir vuruş beni ürkütüyor ve taze tavuk nugget tabağını mutfağın zeminine savuruyor. İçgüdüsel olarak, sürgülü cam kapılardan Bash'e bakıyorum, açık çimenler ve soğuk gölden başka bir şey bulamayınca şaşırıyorum.

Onunla New York'ta kalmayı reddettiğimden beri dönmemişti. O çılgın itiraflarını yaptığından beri. İtiraf ettiği şeyleri çözmek günlerimi aldı ve bulmacanın parçaları her yerine oturduğunda kendimi biraz daha dönerken buluyorum.

Alıştığım tüm gıcırtilar ve iniltieler kaybolmuş gibi görünüyor, itiraflarının bıçağını daha da kazıyor ve kafamı karıştırıyor. Hepsi o muydu? Koridorun sonunda bir yabancı yaşarken ben cahilce bu evde mi yaşıyordum?

Nedense bu, onun katil olmasından daha kötü hissettiriyor. Daha kişisel. *İhlal edici.*

Bash'in yanında olduğum süre boyunca kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Canımı alacağını düşündürecek şekilde değil. Dürüst olmak gerekirse, beynimin onun böyle çirkin şeyler yapabileceğini tam olarak kavradığını sanmıyorum. Henüz bu kısma takılıp noktaları birleştiremeyecek kadar kırılanım. Sanki buna karşı bir engel var ve beni tam bir zihinsel çöküşten koruyor. Yine de, bunu yapmam gereken zamanın geleceğini biliyorum.

İkimiz de inatçı tartışmamızda sabit kaldık, ikimiz de hatalı olduğumuzu kabul etmeye ya da uzanmaya istekli değiliz. Saçma ultimatomundan sonra bana biraz zaman tanıyor gibi görünüyor. Onun etrafımda olmasına, gölgelerde gizlenmesine bu kadar alışmış olmam çok garip. İş için her gün ondan e-posta almasaydım, sapığımı bile özleyebilirdim.

Ama kapımı asla çalmazdı, özellikle de bu şekilde.

Kalbim göğsüme geri döndüğünde, ziyaretçimin kapıya tekrar saldırmaya başlaması için tam zamanında mutfağın köşesini dönüyorum.

"Geliyorum!" Kim olabileceğini görebilmek için ön pencereden dışarı bakarak bağıriyorum.

Camdan bana bakan Gabe'in yüzünü gördüğümde her şey duruyor. Benim telaşlı tepkime gülümseyerek kapıyı işaret ediyor ve onu içeri almam için ağzını açıyor.

Bash'in tüm o karmaşası içinde neredeyse Gabe'i unutuyordum.

Çelik kapının arkasında uzun bir süre tereddüt edip seçeneklerimi değerlendirdim. Kapıyı açmayı reddedebilirdim. Muhtemelen olay çıkarırdı ama onu benim alanımdan uzak tutmak için buna değerdı. Ya da, ona karşı koyduğum her bir sınırı çiğnemeye değır gördüğü her ne söyleyecekse duymak için onu içeri davet edebilirim.

Benden böyle bir nezaketi hak etmiyor ama yine de bunu beklediğini biliyorum.

"Haydi, Jo Jo. Aç kapıyı," diye bağııyor kâbuslarımin sesi kapının diğır tarafından ve annemle bana aynı saçma lakabı taktıklarını hatırlatıyor. Bir karar vermek zorunda kalıyorum.

Bana daha önce denemediğı ne yapabilir ki? Daha önce yaşamadığım?

Kendimi toparlamak için son bir an ayırarak, kapıyı açıp Gabe'in içeri girmesine ve onu benden çalmasına izin vermeden önce toplayabildiğim en büyük nefesi içime çekiyorum.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?" Kibarca selamlama zahmetine bile girmeden soruyorum.

"Bugünlerde insanları araştırmak zor değıl," diye küçümseyerek cevap veriyor, gözleri vücudumda geziniyor.

Kapıyı daha fazla açıp onu içeri almak için herhangi bir hamle yapmadığımda, arkamdan eliyle işaret ediyor.

"Yeni evini görmem için beni içeri davet etmeyecek misin?"

Hayır. Söylemek istiyorum. Onun hayatımda yarattığı enkazdan inşa etmem aylar sürdükten sonra güvenli alanıma onun herhangi bir parçasının bulaşmasını istemiyorum.

"Meşgulüm, Gabe." Kalçamı kapı pervazına yaslayarak onu girişten uzaklaştırıyorum.

"Sadece bir dakika sürecek. Bugün çalışmak zorunda olmadığını biliyorum..." Ses tonu kendinden emin ve sinayıcı. Beni ağına düşürdüğünü biliyor. Oyunun bir parçası da beni bir yalanın içinde yakalamak, böylece dönüp bunu bana karşı kullanabilecek.

Ona bunu nasıl bilebildiğini sormak istiyorum. Sayısız tehdit telefonunu ve mesajını görmezden gelerek onunla konuşmak istemediğimi açıkça belirttikten sonra neden adresime bakma ihtiyacı hissetti? Ona artık hayatım üzerinde herhangi bir güce sahip olduğı izlenimini veren şey nedir? Ve üzerimdeki demir pençesi ne zaman gevşeyecek?

"Beni içeri al," diye tekrar ısrar ediyor, sesi o kadar alçak ki neredeyse bir hırıltı gibi çıkıyor.

İçimi çekerek yenilgiyle kapıyı açıyorum ve her zaman yaptığı gibi zafer kazanmış bir edayla yanımdan geçip gidebilsin diye yoldan çekiliyorum.

O benim kutsal alanımda yürürken ben de onu takip ediyorum ve gözlerinin eşyalarımına değmesi sanki onları sonsuza dek kirletiyormuş gibi hissediyorum. Tıpkı bir sanat galerisinde dolaşırken yapış yapış ellerini korunmuş tabloların üzerinde gezdirmekten kendini alamayan bir çocuk gibi, Gabe de evime tecavüz etmekte acele etmiyor. Ve beni eğittiği itaatkâr küçük kız olarak, benim için en önemli olan şeyleri özümserken verdiği tepkilerin her birini izliyorum, gözleri küçümseyici bir şekilde üzerlerinde gezindiğinde ya da dudağı tiksintiyle kıvrıldığında acıma hissine engel olamıyorum. Sanki benden bir tepki almak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Demek bunca zamandır saklandığın yer burasıymış." Gözleri yemek masamın ortasında duran olgunlaşmış incirde duraksıyor, sonra onu önemsiz sayarak acımasızca taramaya devam ediyor.

Sesinde alaycı bir tını ile "Çok şirin," diye patronluk taslıyor.

Gabe bizi doğruca aile odama götürüyor ve bu hareketin kasıtlı olup olmadığına karar veremiyorum çünkü buraya gelmeden önce bir şekilde evimin düzenini zaten biliyordu ya da evin akışı onu doğal olarak buraya getirdi. Her iki durumda da kanepenin önünde durdu ve ben de daha fazla ilerlemesini engellemek için yanından geçip yatak odama doğru yürüdüm.

Bu benim ilk hatam.

Bölüm 48

kuzu

"Sana tekrar ulaşmaya çalışıyordum," diyor Gabe ürkütücü derecede dengeli bir ses tonuyla. İlk bakışta rahat ve çatışmasız görünüyor ama buna inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Gözleri her zamankinden biraz daha koyu, dudakları hafifçe aşağıya dönük. Onu kızdırmaktan kaçınmak için tüm küçük ifadeleri fark etmek üzere eğitilmemiş olsaydım bile, öfkesi çenesinin öne eğilmesinden ve burun deliklerinin genişlemesinden açıkça belli olurdu, sanki öfkesiyle nefes alabilmek için daha fazla alan açmaya ihtiyacı varmış gibi.

Korkumun beni ele geçirmesine izin vermeyerek sakın, küstah bir sesle "Meşguldüm," diye cevap veriyorum. Korku, oynadığımız bu oyunun en sevdiği kısmı.

Nasıl oluyor da Bash katil olduğu halde Gabe beni daha gergin hissettiriyor?

Esprili bir şekilde kıkırdıyor ve tavrıma sinirlendiğini göstermek için boynunu bir o yana bir bu yana çeviriyor. Bir kaçış planı yapma fırsatını değerlendiriyorum ama iri cüssesiyle çıkışlarımdan herhangi birine giden tek yolu kapatarak bunu neredeyse imkânsız hale getirmeyi başarıyor.

"Ah, evet. Yeni parlak işinle..."

Başımı sallayarak, "Onun gibi bir şey" diye mırıldanıyorum.

Bana öylece baktığı, başını eğdiği ve dudaklarında gözlerine ulaşmayan ürkütücü, sahte bir gülümseme yerleştirdiği ağır bir an var. Göz temasını kesmeyi reddederek onun dikkatli bakışları altında sinme dürtüsüyle savaşıyorum. Sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, nefesini içine çekiyor ve bakışlarını göğsüme indiriyor.

"Burada yaşattığın adam nerede, Jovie?" diye soruyor, sözlerini dizginlenemez bir kıskançlık kaplıyor.

Ben hala. Bash'i bilmesine imkân yok. Dışarıda bir şekilde karşılaşmamışlarsa tabii. Ama Bash bana bundan bahsederdi. Bahsetmeyecek kadar meraklı.

"Hangi adam?" İfadelerimin zaten olduğundan daha fazlasını ele vermemesine dikkat ederek burnumu sokuyorum.

"Senin boş yatak odanda kalan adam." Gabe başını geriye, hiç dokunmadığım yatak odalarına doğru eğiyor ve ben rahatlamış bir nefes alıyorum. "Orada bir erkeğin uyuduğunu söyleyebilirim. Kolonya kokuyor."

Evinizde yanınızda yaşadım, boş yatak odalarınızda günlerce kaldım ve hiçbir fikriniz yoktu.

Bash yalan söylemiyordu. Gerçekten de benim evimde kalıyordu. Açıkça itiraf etmeme rağmen, hâlâ bir parçam bunu inkâr etmek istiyordu. Ama Gabe bir şekilde biliyordu.

Özellikle Bash hakkında bir şey bilmiyor. Sadece balık tutuyor. Beni bir suçla suçlamaya çalışıyor, böylece daha sonra beni cezalandırabilecek.

Ama ortada bir suç yok. Ve o benim yargıcım ve jürim değil. Bunu unutmamalıyım.

"Sana boş yatak odamı göstermedim, Gabe." *Peki nasıl koktuğunu nereden biliyorsun, seni sürüngen?*

Evimin düzenini bildiğine dair daha önce sorduğum soru cevaplanmış oldu. Bash'in beni izlemesi konusunda hissetmem gereken her duygu, bunu sümüklü Gabe'in yaptığı fikriyle on katına çıkıyor.

Gerçek Gabe tarzında, midemi alt üst eden hiçbir şeyi kabul etmiyor.

"Bunu ikimiz için de kolaylaştıralım. Küçük krizini atlattın ve tüm eğlenceni yaşadın, şimdi eve dönme zamanı."

Eve. Birlikte olduğumuz yıllar boyunca benim için yarattığı hapishaneyi tanımlamak için ne kadar tuhaf bir yol? Çıkmak için resmen öldüğüm yer. Oraya geri dönmemin imkanı yok. Savaşmadan olmaz.

"Ben evimdeyim Gabe," diyorum toplayabildiğim en nazik şekilde.

Umduğum kadar inandırıcı değil ve sesim onun adında titriyor ama sözlerime duyduğu öfkeyi fark edeceğinden şüpheliyim. Sadece gözlerinde bu çılgın bakış varken onu kızdırmamaya dikkat etmem gerekiyor.

"Bence gitmelisin."

Başını sallayarak bana şeytani bir bakış fırlattı. "Sensiz gitmiyorum bebeğim," diye homurdanıyor.

"O zaman izinsiz girdiğin için polis çağırmak zorunda kalacağım." Tehdidimi vurgulamak için telefonumu kaldırıyorum.

Ama Gabe irkilmiyor bile. Kaşları öfkeli bir şekilde çatılırken meydan okuyor: "Devam et. Bakalım kime inanacaklar."

Ve işte oldu. Tüm çalışmalarının karşılığını alıyor. Artık savaşmadan gitmeyeceğini biliyorum. Beni o eve geri götürmek için elinden gelen her şeyi yapacak -eğer beni gerçekten götürmek istediği yer orasıysa- dünyayı benim kötü adam olduğuma ve sadece deliliğimle başa çıkmak için elinden geleni yaptığına ikna etmek için itibarımı zaten olduğundan daha fazla yok etmek de dahil.

Sunnybrook'taki insanlara da böyle söyledi. Beni hayata geri döndürdükten sonra endişeli, görevine düşkün bir erkek arkadaş gibi koşa koşa geldiğinde hastane personeline söylediği buydu. İşin en korkunç kısmı ise hepsinin onun söylediği her yalana inanmasıydı. Ölüm sebebimin ben değil, o olduğu konusunda kimsenin bir fikri yoktu.

"Biliyor musun, yeni işimde pek çok insanla tanışıyorum. Şehirden bir sürü zengin bankacı. Piyasayı bilen ve müşterilerime avantaj sağlayabilecek insanlar. Dünya gerçekten de küçük."

Ayaklarının üzerinde kayarak aradaki mesafeyi daha da açıyor. "O adamlardan biri bana bir teklifle geldiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edin... benim küçük, faremsi eski kız arkadaşıma karşılık bir ton para."

Gözlerimi kısarak ona baktım, tamamen kaybolmuştum. New Yorklu bir yatırım bankacısı benden ne istiyor olabilirdi ki?

"İlk başta bunu yapmayacaktım. Seni öylece teslim edersem kendime ihanet etmiş gibi hissedecektim. Ne de olsa sen bana aitsin. Ama sonra fark ettim: Ya paramı ve kız arkadaşımı alırsam ve ikimiz de ortadan kaybolursak? Gerçekten ne yapabilirlerdi ki?"

Yaptığı bu küçük planla gurur duyarak kıkırdıyor. Onunla hiçbir yere gitmeyecek olmam çok kötü.

"İşte yapacağımız şey bu. Sunnybrook'a kızgın olduğunu biliyorum ama bunu aşıp bana dönmenin zamanı geldi. Birlikte yeni bir hayata başlayabilir ve tüm bunları unutabiliriz."

Kapana kısılmış bir hayvan gibi, duvarların üzerime kapandığını hissetmeye başlıyorum. En iyi seçeneğin ne olduğunu düşünürken aklımdan olası her senaryo geçiyor. Nezaket beni hiçbir yere götürmüyor. Sinirlerim parçalanmış elektrik kabloları gibi hissediyor, akım hala onlardan her yöne sızıyor. Paniğe daha fazla dayanmamın imkânı yok.

Tek seçeneğim kaçmak. Bunun hayatta kalmak için en gerçekçi şans olduğunu biliyorum, özellikle de Gabe'in gözlerindeki vahşi bakış bana ulaşırsa bir daha canlı çıkamayacağımı söylerken. Bu kendi pisliğini temizlemek için bir girişim ve başarısız olmayı planlamıyor.

Korku kaslarıma bulaşıp beni yavaşlatmadan önce bir top gibi çömeliyor ve solundaki, onunla kanepenin arasındaki küçük boşluktan ateş ediyorum. Boşluğu biraz aşıyorum, kanepeden sekip ona çarpıyorum ama bu benim lehime sonuçlanıyor. Gabe duvara doğru savruldu ve

Ani ayrılışımdan dolayı ayağını kaybederken dudaklarından bir küfür patlaması kaçıyor. Neyse ki ben ondan daha hızlı toparlanabiliyorum.

Sekerek yemek odasına giriyorum, sürgülü cam kapılar net bir şekilde görünüyor. Herhangi bir engel olmadan dışarı çıktığımda, ondan daha hızlı koşacak dayanıklılığa sahip olduğumu biliyorum. Gabe her zaman sadece kas kütlesi oluşturmaya odaklandı. Bu onu ağır, yavaş hareket eden bir kayaya dönüştürdü.

Çok yaklaştım.

Elim tutamağa uzanırken, kolunun karnıma dolanıp beni çekmesiyle olduğum yerde kalıyorum. Gabe beni bir patates çuvalı gibi sırtüstü yere fırlatıyor ve çarpmanın etkisiyle tüm nefesim ciğerlerimi büyük bir *vınlamayla* terk ediyor. Ayağı karnımı ezerken yüzü üzerimde beliriyor ve oksijen almak için mücadele ediyorum.

"Kaçmaman gerektiğini biliyorsun Jovie," diye azarlıyor nefes nefese. "Ben her zaman daha güçlüydüm."

Ne demek istediğini kanıtlamak için ayağını kaburgalarımın vuruyor. Bunu yaparken bir çatırtı duyduğuma yemin edebilirim ve sonra kıkırdıyor. Beni bu şekilde yeterince sakatladığını düşünerek elini gevşetiyor ve bir sonraki hamlesini düşünerek odaya bakıyor.

Ama ona tekrar kaybetmeyeceğim. Onun ellerinde ikinci kez ölmeyeceğim.

Sırtımdan ve yan tarafımdan yayılan acıya boyun eğmeyi reddederek toplayabildiğim tüm gücü topluyorum ve ayak bileğini tutup onu üzerimden itmek için kullanıyorum. Bu hareket onu yine tamamen gafil avladı ve gürültülü bir kükreme ve gümbürtüyle yanımda yere yuvarlanmasına neden oldu. Yuvarlanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, kaburgam basınçtan dolayı acı içinde bağırдыğında irkiliyorum.

İstediğim halde daha fazla savunma dersi almadığım için kendime çok kızgıyım. Gerektiğinde daha sıkı dövüşmediğim ve ona fırlatıp atacağı bir bez parçası olmadığımı kanıtlamadığım için. Bunca zamandır bu kadar önemli olan ne yapıyordum? Neden kendimi bu kadar kayıtsız bıraktım? Hayatta bana ikinci bir şans verilmesinin ne anlamı var?

Dur.

Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Asla hayatta kalamayacağım.

Sadece yarım nefes alabiliyorum ve ciğerlerim üzgün, sönen balonlar gibi hissediyor, ama evin ön kapısına doğru koşmak için kendimi zorluyorum. Daha üç adım atmıştım ki bir el bileğime dolanıyor ve beni ayağımdan çekip alıyor.

Sert ve hızlı bir şekilde yere düştüm. Dirseklerim parke zemine çarpıyor ve burnum doğrudan bir darbe alıyor, neredeyse bayılıyordum. Gabe ayağa kalkıp ayağını yan tarafıma doğru fırlattığında gözlerimdeki yıldızların arasından zorlukla görebiliyorum.

"Aptal sürtük."

Tekrar tekmeledi. Ve tekrar. Sonra eğildi ve yumruklarını sırtıma indirdi. Sonra bacaklarıma. Sonra kafamın arkasına birkaç darbe indirdi.

Acı içinde haykırıyorum, yüzüm hala ağızımdan ve burnumdan akan kan birikintisi içinde yere yapışmış durumda. Başım sanki binlerce kilo ağırlığında. Nefes alacak kadar zor tutuyorum, bu yüzden vücudum dayak yerken onun yerine yanağıma dayanmak için dönüyorum. Kan yere ve ağızıma fışkırıyor, alabildiğim birkaç sığ nefesi ıslak ve vıcık vıcık yapıyor.

Pes etmek üzereyim. Bu haldeyken ondan üçüncü kez ayrılmamın imkânı yok. Özellikle de neredeyse hiç darbe almamışken ve muhtemelen orta bölgemdeki her kemiği kırmışken.

Artık bana vurmayı bıraktı. Bilincim gidip geliyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama artık üzerimde varlığını hissetmiyorum. Bayıldığımı düşünmüş olmalı. Ya da öldüğümü. Şimdi bana ne yapacağını hayal bile edemiyorum.

Ölüm tanıdık, yavaş ninnisiyle beni çağırıyor. Sesi çok davetkâr, çok huzur verici. Uzaklara sürüklenmek ve tüm bu acı ve ıstıraptan kaçmak istiyorum. Bana ikinci bir şans vermeyi kabul etti, ama bu sadece istediğim şeyin bu olduğundan daha da emin olmamı sağladı. Onunla birlikte olmak.

Buna *ihtiyacım* var.

Tam uzanıp eski dostuma dokunmak üzereyken, gözlerimin önünde sarı saçlardan oluşan bir bulanıklık parlıyor ve beni dönüp gözlerimi yukarıya odaklamaya zorluyor.

Bulanıklık tekrar belirliyor, bu sefer daha hızlı. Sanki beni bir şey görmeye... bir şey *yapmaya* çağırıyor. Ölümün şarkısı uzaklaşıyor ve Gabe'in ağır ayak seslerinin koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü duyabiliyorum. Bir kadının başımın üzerinde bir şeyler bağırdığına yemin edebilirim, dikkatimi tezgaha geri çekiyorum, şimdi kasap bloğumun tam kenarda durduğunu görebiliyorum. Yavaşça göz kırpiyorum.

Bu çok garip. Onu oraya taşıdığımı hatırlamıyorum. Hep ocağın yanında dururdu.

Gabe koridorda her ne yapıyorsa bitirmiş olmalı, çünkü ayak seslerinin tekrar yaklaştığını duyuyorum. Kadın sesi o kadar tizleşti ki, kulaklarımda tiz bir çınlamaya dönüştü.

Beni bir bıçak almaya çağırıyor. Sisli zihnimde bu kadarını bir araya getirdim. Ama bunu nasıl yapmam gerekiyor? Her nefes konsantre bir çaba gerektiriyor.

Bir karar vermek zorundayım. Ölümün şarkısı çınlamalarla o kadar bastırıldı ki, artık zar zor duyabiliyorum. Gabe tekrar geri dönmüş olmalı. Çamaşır dolabımı karıştırıp bir şeyler arıyor -muhtemelen cesedimi sarmak için bir çarşaf.

Hayatta kalmak için son bir güçsüz, isteksiz girişimde bulunarak, bir bıçak kapmak için kolumu tezgâha doğru atmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama bloğa ulaşmak için en az on santim kısa kalıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, olumlu, şimdi öleceğim.

Ama Ölüm bana rehberlik etmek için geri dönmezse ne olacak? O zaman nereye gideceğim?

Zil sesi tekrar yükseliyor ve sarı saçların parıltısı hızlı, çılgın bir enerjiyle yanımdan geçiyor.

Tekrar denememi istiyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum

kırık bir sesle. Öfkeyle.

Ölüm'ü kovaladı ve şimdi yapayalnızım.

Çınlama bir şekilde daha da yükseliyor. Sanki benimle tartışıyor, beni kışkırtıyor.

Güzel.

Eğer bu aralıksız çınlamaya bir son verecek ve Ölüm'ün siren şarkısını geri getirecekse, tekrar deneyeceğim. Sadece yapamayacağımı kanıtlamak için.

Koridorun sonundaki çamaşır dolabının kapısı çarparak kapanıyor ve duvarı aşmış beni canlı görmeden önce sadece saniyelerim olduğunu biliyorum. Altımda biriken kanı kendi avantajıma kullanarak göğsümü yerde kaydırıp dolabın yanına yaklaşıyorum. Tüm gücümle kolumu tekrar havaya kaldırıyorum. Ve garip, akıl almaz bir mucize eseri parmaklarım tezgâhı sıyırıp soğuk, metalik bir bıçağın etrafını sarıyor.

Bıçağı benimle birlikte yere indirdiğimde çınlama tatmin edici bir uğultuya dönüşüyor. Kabzayı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım uyuşuyor. Damarlarıma dolan bir adrenalin patlaması, kan eksikliğimden arta kalan boşluğu dolduruyor. Gabe köşeyi dönüyor ve tam ben

Koyu gri bir çarşaf tuttuğu tahmin ediliyor. Kumaştan fıskıracak ve onu suçlu çıkaracak kanı gizlemek için doğru renk tonu.

Vücutumun etrafında geniş bir alan bırakıyor, çarşafı dikkatsizce yanımdaki yere atıyor. Başım garip bir şekilde ters yöne çevrilmiş, yarı ölüden daha fazlası olduğum yanılsamasını besliyor, ama gözlerinin pençeler gibi üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. Yaptığı işten gurur duyuyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde *homurdanıyor*.

Lanet olası piç. Yaptığı şey için pişmanlık bile duymuyor.

Şu anda ona saldırmak ve bıçaklamak istiyorum ama vücutumun o kadar uzağa ulaşmak için gereken çabayı gösteremeyeceğini biliyorum. Bunun yerine, mümkün olduğunca hareketsiz yatmak ve mükemmel zamanı beklemek zorundayım - onun bana gelmesi için - o zamana kadar bıçağın yeterince altımda saklı olmasını umuyorum. Büyük ölçüde aptalca şansa güveniyorum, kafam yüzerken, kan ve adrenalın korku ve yanılsamanın en zehirli karışımı gibi dönüp dururken ulaşılamaz oyunu oynuyorum. Ama ne zaman olumsuz düşüncelerin kafamın içine sızmasına izin versem, kulaklarımdaki çınlama daha da tizleşiyor, sanki koruyucu meleğim onları beynimin içinde kök salmadan önce temizliyor.

Bu arada Gabe ne yapıyor? Şüpheli bir şekilde uzun bir süredir sessizce başımda duruyor.

Bir saniye bekle.

Göğsünden çıkardığı ince, derin inilti altımdaki zeminde titreşiyor.

Bu... bu... *o mu?*

Oh, Tanrım. Sadist pislik benim üzerimde mastürbasyon yapıyor. Ölü cesedimi düşünerek.

Hasta olacağım.

Daha önce onu bıaklamakla ilgili herhangi bir şüphem varsa bile, tüm bu psikopata gösteri boyunca çıkardığı her grotesk homurtu ile ortadan kalktı. Eşofmanının elastik kemerinin tekrar yerine oturduğunu duyduğumda işinin bittiğini anlıyorum. Adımları tekrar bana yaklaşıyor -muhtemelen mutfak lavabomda ellerindeki döllerini temizlemek için, hasta herif- ve biliyorum ki tek şansım.

Şanslıyım ki evren bir kez olsun benim tarafımda. Gabe üzerime basmak gibi büyük bir hata yapıyor ve yıldızların mükemmel bir şekilde hizalanmasını heyecanla izliyorum ve kasıklarının net bir şekilde görebiliyorum.

Bu zavallı adama duyduğum nefret, ihanet, acı ve öfkenin her zerresini bir kenara atarak, tam ilk ayağını atacakken sırtüstü dönüyorum.

Onu olduğu yere hapsediyorum. Sonra, hiç tereddüt etmeden bıçağı yukarı doğru sapladım.

Tam sikine.

Kontrol et. Dostum.

Gabe kükrüyor, sesi evdeki her yüzeyde yankılanıyor ve kulaklarımda yükseliyor. Dölle ıslanmış elleri hâlâ içinde duran bıçağı tutuyor ama iyi kavrayamayacak kadar kayganlar. Kan yaradan fişkırtıyor ve doğrudan karnıma düşüyor. Artık burada olduğumu bile kabul etmiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, sonra sırt üstü yuvarlanıyor, hala benimkiyle yarışamayacak bir dizi acı dolu çığlık atıyor.

Ne omurgasız bir piç?

Onun acısı bir şekilde benimkini bastırdı ve damarlarıma yeni bir adrenalın dalgası gönderdi. Yavaş, ağır hareketlerle dizlerimin üzerine tırmanıyor ve ona bakıyorum. Gözleri sıkıca kapanmış, yüzü kırık, eziyetli bir ifadeye bürünmüştü.

Erkekler çok zayıf. Kadınlar günlerce süren doğum sancılarına dayanabiliyor, sonra da koca bir insanı bedenlerinden dışarı itebiliyor, bu sırada neredeyse kendilerini ikiye bölebiliyorlar. Her ay koca kışlı organların astarlarını döküyor ve litrelerce kan akıtıyoruz ama yine de bu süre zarfında erkeklerle aynı işleri yapmamız bekleniyor. *Hem de daha az paraya.*

Ve işte burada, erkekliğindeki küçük bir kesik yüzünden ağlıyor. Acınası.

Sarışın bulanık kız etrafımda dönüyor, tiz sesleri daha önce bana işkence ettiğı çığlıklardan çok kıkırdamaya benziyor. Onu yeterince uzun süre görebilirim, neredeyse kadınsı formunu seçebiliyorum, ama sanki onu görmek için yarım saniyeden fazla zamanım olmadığından emin olmak için kendi yolundan çıkıyor gibi.

Sanki ellerim kendi kendine hareket ediyormuş gibi, bıçağı uzanıyor ve onu mıknatıslıyor. Gabe'in ağzından daha da yüksek çığlıklar çıkararak bıçağı işkence edercesine santim santim çekerken kız daha yüksek sesle gülüyor.

Ondan kaçıyor olmalıydım. Elleri tamamen çalışıyor ve bu yarayla bana asla yetişemez. Ama bedenim zihnimin kavrayabildiğinden çok daha fazla hırpalanmış durumda. Her nefes çivi yutmak gibi geliyor ve kaburgalarımın birinin içe doğru büküldüğünü hissedebiliyorum, muhtemelen hayati bir organa sürtünüyor ve ciddi iç kanamaya neden oluyor.

Eğer koşarsam, yardım bulacak kadar uzağı gidemem. Buralarda olmaz.

Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Gabe'in saldırısından önceki her şey bulanık geliyor, düşünceler hayalet kızla aynı şekilde dönüyor, yakın ama ulaşılamaz.

Burada öleceğim.

Kendimi çoktan bu gerçeğe teslim ettim. O yüzden savaşılabirim.

Bıçağı üzerinde tutarken Gabe'in gözleri inanılmaz derecede büyüyor, uzuvları korkudan felç olmuş durumda. Bir an bile düşünmeden ellerimi indiriyorum ve bıçağı boynuna saplıyorum. Bu sefer çığlık yok. Bunun yerine, yaradan kan akıyor, ağzının kenarından aşağı düşüyor ve çarpık guruldama sesleri çıkarıyor.

Bu görüntü içimdeki bir parçayı koparıyor. Bilincimin bir parçasını koparıyor ve öfkeli bir canavara dönüşüyorum.

Belki de bu, gizemli adamımın öldürürken hissettiği tatlı bağımlılıktır. Belki de düşündüğümde daha çok birbirimize benziyoruz.

Ellerim tekrar kalkıyor, sonra bıçağı tekrar saplıyor. Tekrar tekrar. Karnına, yüzüne, kollarına, bacaklarına. Her yerine. Takip edemeyeceğim kadar çok kez. Takip etmek istediğimden değil. Bu insan müsveddesinden geriye bir şey kalmaması umurumda değil. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bana yaptıkları için yeterli bir ceza olmazdı.

Ancak altımda tanınmaz hale gelmiş, kanlı bir cesetten başka bir şey kalmadığında bıçağı bırakıp tekrar yere düşüyorum. Ölüm'ün şarkısı geri döner ve bu sefer sarışın kız onu kovalamaya zahmet etmez.

Bölüm 49

KURT

Bıçağımı Charles'ın kalçasına üçüncü kez saplamak üzereyken Sienna arkasında beliriyor, gözleri kocaman, ağzı panik içinde açık. Bıçağım Charles'a saldırırken ağzından çıkan dehşet dolu çığlık, Sienna'nın söylemeye çalıştığı her şeyi bastırıyor ve onun çektiği acıdan alabileceğim tüm tatmin duygusunu alıyor.

Bu katartik anı böldüğü için ona anında öfkelen dim. Tarikat'ta bana karşı çalışan isimlerin listesini ona itiraf ettirmeye çok yaklaşmış tım ve ihtiyacım olan son şey onun burada her şeyi karış tırmasıydı. Şu anda yanımda görünmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Ne istiyorsun?" Karşımdaki şerefsiz hıçkırıklarını konuşmama yetecek kadar dindirdiğinde sesimi yükseltiyorum.

Bana cevap vermek için başını kaldırmaya zahmet etmiyor, gerçi son bir saattir attığı çığlıklardan sonra bir şey duyduğundan şüpheliyim. Kırık sesi onu sürüklediğim konteynerin metal duvarlarında yankılanırken ulaşabildiği ses seviyesi yüzünden kulaklarım hâlâ çınlıyor. Başta planladığım gibi ona dairesinde saldırsaydım, kesinlikle yakalanırdık.

Sienna neredeyse nefes nefese kalmış gibi, "Başı dertte," diye atıldı.

Bu yeni bir şey. Nefes aldığını bile bilmiyordum.

"Kimin başı dertte?" Zaman kazanmak için zorluyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum. Ama Sienna'nın neden burada olup bana bunu söylediği konusunda kafam karış tı. Stardust'tan nefret ediyor.

Charles sonunda çökmüş başını kaldırıp bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor ama görmezden geliyorum. Ölmüş kız kardeşimle konuştuğumu açıklamama gerek yok. Yakında ona katılacak.

"Jovie." Görünüşü bir an için titriyor, sonra düzeliyor. "Ona ulaşmalısın. Eski sevgilisi orada."

"Ah, sanırım cennette sorun var," diyor önümdeki köhne adam, kanlı dudaklarına hınzır bir gülümseme yayılıyor.

"Kapa çeneni," diye bağı rıyorum ona.

"Çok geç kalacaksın. O zaten ölmüş sayılır."

Saçlarımı her yöne çekerek olduğum yerde dönüyorum, tamamen telaş lıyım. Sienna'ya neler olduğunu ya da neden bölük pörçük cümlelerle konuştuğ unu bilmiyorum ama paniği yaşayan, nefes alan bir şey ve odadaki tüm oksijeni alıyor gibi görünüyor.

Charles ne mırıldanıyor? Sienna'nın ne dediğini nasıl bilebilir?

Eski sevgilinin sorun olacağını biliyordum. Diğer her şeyle ilgilenmekten dikkatim dağıldığı için gözden kaçmasına izin verdim.

Ellerim zihnimden daha hızlı çalışıyor, her bıçağı rulo çantamın ilgili cebine hızla yerleştiriyorum. Kanla kaplı olanları temizlemek için dezenfekte edici mendil kullanıyorum, ancak eve döndüğümde onları tekrar yıkamayı unutmamalıyım.

Kandan bahsetmişken.

Bakışlarımı tekrar Charles'a çevirdiğimde, çöküşüme tanıklık edecek bir seyirci kitlem olduğunu fark ediyorum. Solgun derisine açtığım kesiklerden kan damlıyordu; bacaklarından, kollarından ve yüzünden. Tüm gövdesini en sona bıraktım. Bitkin görünüyordu ama gözleri hâlâ yavaşça ve acı çektirerek içini boşaltmayı planladığım inatçı hayatla doluydu. *Hay sikeyim.* Bunun gerçekten tadını çıkarmak istiyordum ama şimdi küçük Stardust'ım için aceleyle bir cinayet daha işlemek zorunda kaldım.

Bunu onun boktan eski sevgilisiyle telafi edeceğim.

"Üzgünüm Chuck," diye başlıyorum şaşırtıcı derecede düzgün bir ses tonuyla, çünkü kendisine böyle hitap edilmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. "Küçük toplantımızı kısa *kesmek* zorundayım."

Yaptığım espriye sırtarak en büyük bıçağımı rulodan çıkarıp havaya kaldırıyorum, bu sırada Chuck sanki bir şekilde kurtulabilecekmiş gibi tekrar bağlarına karşı çılgınca mücadele etmeye başlıyor. İşe yaramaz hayatının geri kalanında asla yerine getiremeyeceği vaatlere ve garantilere dönüşen bir dizi küfür ve boş tehditler savuruyor.

"Bana kiminle çalıştığını söyle, gitmene izin vereyim," diye teklif ediyorum, bıçaklı elimi yanına bırakarak.

Charles başını sallayarak sandalyesinde doğruldu, sanki az önce sergilediği gösteriden sonra bu ona bir parça saygınlık kazandıracakmış gibi. Birkaç derin nefes alıyor ve ben de ona gözlerimi devirip bıçağı kaldırarak öne çıkıyorum. Kızımın bana ihtiyacı var ve bu pislik oyun oynuyor.

"Sandığınız kadar basit değil. Birkaç kişi var-"

"İsimler, Chuck," diye hırlayarak araya giriyorum. "Önümüzdeki üç saniye içinde isimleri saymaya başlasan iyi edersin, yoksa bu bıçak doğrudan kalbine saplanacak."

"Baban. Büyükbaban. Andrew Black ve Greyson Brower'ı yatırımlarıyla kazıklamaya çalıştılar. Yaklaşan bir kabul töreni olduğunu biliyorlardı, bu yüzden son saniyede onun adını verdiler. Logan

bunu yapmak istemedi ama başka seçeneği yoktu. Ailene onlara karşı gelmemeleri gerektiğini kanıtlamak istediler."

Yani babamın beni hedef aldıklarına dair söylediği tüm o saçmalıklar yalandı. "Suçlamaları kim düşürdü?"

"Kurul babana suçlamaları düşürmesi gerektiğini, aksi takdirde görevden alınıp cezalandırılabileceğini söyledi."

Bu tam da beklediğim şeydi ama yine de babam ve büyükbabamın kendi çıkarları için Sienna'yı feda ettiklerini duymak içimi acıttı.

Babam başından beri biliyordu.

Kızını öldürttüklerini biliyordu ve ona hak ettiği adaleti sağlamak yerine korkak gibi bunu yanlarına bıraktı.

"Sırada senin küçük kız arkadaşın var. Sen oraya varmadan ölmüş olacak."

Charles'ın göğsünün derisini ve kemiklerini delip geçen bıçağımın ıslak çatırtısı, son sözleri kulaklarıma girip beynime yerleşmeden önceki şaşkın homurtusunun yanında havayı dolduruyor. Neredeyse o zavallı pislik için üzüleceğim. Buradan yürüyerek çıkmak için bir şansı olacağını düşünmüştü. Bunun yerine, sahip olduğum tüm öfkeyi o tek atışa yönlendirdim ve onu gereğinden fazla güçle parçaladım.

Ama babamdan daha iyi değildi. Ne olduğunu biliyordu ve tıpkı diğerleri gibi tek kelime etmedi. Kötü bir anlaşma yüzünden kendi oğlunun kız kardeşimi öldürmesine izin verdi. Her kötülüğün kaynağı *olan para* yüzünden.

Bıçağı yere yığılmış bedeninden çıkarıp taze, kıpkırmızı kanı hızla siliyorum ve yerine koyuyorum, ardından bıçak kılıfını arka cebime sokmak için yuvarlıyorum. Yapacaklarımın envanterini çıkararak küçük alanı tarıyorum. Her yüzeyi plastikle kapladım ve geride DNA izi bırakmamak için aklıma gelen her türlü çabayı gösterdim ama asla çok emin olamıyorum. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

Her yeri fırçalamayı ve cesedini alandan kaldırmayı planlamıştım, böylece kimse karşılaşmayacak ve kendime ait tüm izler silinecekti. Bunun yerine, önlem olarak yanımda getirdiğim benzin bidonunu her yüzeye döküyor, nakliye sandığının ortasında duran ve hâlâ sıcak olan cesedi ıslatmaya büyük özen gösteriyorum.

Sienna tekrar yanımda beliriyor, gözlerinde aciliyet ateşi yanıyor. "Acele etmelisin, Bash," diye bağıyor.

İç çamaşırlarıma kadar soyunup kana bulanmış siyah giysileri sandığa atıyorum, sonra da gaz kutusunu onların üzerine fırlatıyorum.

"Burada uğraşıyorum. Bana neler olduğunu anlat."

"Evde. Onu öldürmek istiyor. Onu güvende tutamam, Bash. Sana ihtiyacı var."

Onu öldürmek istiyor.

Kız arkadaşının peşindeler. Sen

oraya varmadan ölmüş olacak.

Lanet olası piçler. Stardust'ı buldular.

Büyük boy botumdan bir kutu kibrit çıkarıp birini yakıyorum ve metal konteynirin içine atıyorum, küçük bir titreşim hemen önümde bir alev denizine dönüşürken geriye doğru koşuyorum.

Konteynerlerden oluşan karanlık bir labirentin içinde koşarken, daha önce kameraları fark ettiğim ana koridorlardan uzak durmaya dikkat ediyorum. Sienna yine ortadan kayboldu ama bu kısımda bana eşlik etmesini beklemiyordum. Bana kanımı, arkamda hızla büyüyen yangından daha fazla kaynatmaya yetecek kadar şey anlattı. Tersanenin her yerinde alarmlar çalmaya başladı ve çalışanlar az önce bıraktığım konteynere doğru el arabalarıyla koşarken birkaç kez durmak zorunda kaldım. Umarım onlar yangını kontrol altına alamadan Charles'ın cesedi büyük ölçüde kül olmuştur, yoksa ciddi bir yakalanma riskiyle karşı karşıya kalabilirim.

Giydiğim botların parmak uçlarına takılıyorum, her tökezlediğimde dudaklarımdan sinirli küfürler dökülüyor. Biri izlerime rastlar ve ayakkabı numarama bakarak beni yakalamaya çalışırsa diye iki numara büyükler, gerçi kığımın üstüne düşerken yakalandığımda bunun bir önemi kalmayacak. Sürekli kendimi çakıllara kaptırmaktan dizlerim ve avuç içlerim sıyrılıyor ama duramıyorum.

Bu sefer çok dikkatli olduğumu sanıyordum. Her şeyi saniyesine kadar planlamıştım. Stardust hariç her şeyi.

İşte bu yüzden onun etrafta olması büyük bir risk.

Dün nakit parayla satın aldığım brülörlü araç tersanenin girişinde, daha önce bıraktığım yerde duruyor. Tersane görevlilerinden birine arabasını bir saatliğine kullanması için para ödedim ve sonra Charles'ı arabaya geri döndüğüne dair herhangi bir iz bırakmamak için arkasına ittim. Bunu caddenin aşağısında, kendi aracımı ve kıyafetlerimi bıraktığım, kamera kullanmayan bir otoparka bırakacağım. Sonra, Styx'e varmam yaklaşık bir saat sürüyor, eğer gerçekten zorlarsam kırk beş dakika. Bu bir mucize olacak.

Charles'ın kanı üzerime sıçramışken polisin dikkatini çekmek istemiyorum.

Otoyola çıktığımda Sienna'yı çağırmaya çalışıyorum ama görünmüyor. Bu sadece paniğimi besliyor ve zihnimde her senaryoyu planlayarak küçük Stardust'ıma yardım etmek için yarışırken, yol ışıklar ve arabalardan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

Bölüm 50

KURT

Ev çok sessiz.

İlk fark ettiğim şey bu.

Ön kapı kapalı ve dışarıdan her şey normal görünüyor ama araba yoluna girer girmez bastıran durgunluğu hissedebiliyorum. Sienna ön verandada yanımda beliriyor, kapı kolunu çevirip kilidin açık olduğunu gördüğümde yüzünde ciddi bir ifade beliriyor.

Stardust kapılarını asla açık bırakmaz.

"Yapabileceğimi düşündüğüm her şeyi yaptım, Bash," diyor ve sözleri bir açıklamadan çok bir özür gibi geliyor.

Yapabileceği her şeyi yaptığı ama yine *de yeterince* yapamadığı için bir özür.

Kapıyı açtığımda ve dağınık ön oda karşıma çıktığında bu düşünceye takılıp kalıyorum. Gözlerim her bir kusur ve yerinde olmayan parçaya takılıyor. Son birkaç aydır bu evi ezberlemiştım - her önemsiz ayrıntıyı not almıştım. Ve hepsi yer değiştirmiş. Sanki biri evi kaldırmış ve tekrar yerine koymadan önce iyice sarsmış gibi.

Ayaklarım beni odalarda onu aramaya götürüyor. Mutfak ön odadan bile daha dağınık ve annemle Sienna'nın seçtiği yemek masası ve sandalyeler paramparça olmuş.

Onları orada buldum.

Jovie'nin cansız bedeni, ona saldıran korkağın yanında yatıyor; kanları, kaynağını bulmamı imkânsız kılacak şekilde altlarında birikmiş. Adam kanlı ve parçalanmış bir halde, kadının ise sayamayacağım kadar çok noktada kurumuş kanı var.

İkisi de açıkça mücadele etmiş. Tek umudum kızın, adamınkinden biraz daha fazla dayanmış olması.

Yanına yürüyorum, çömelip parmaklarımı boynuna bastırıyorum ve nabzını kontrol ediyorum.

Nabız yok denecek kadar azdı; damarlarında hâlâ zayıf bir yaşam atışı vardı. Ama bu, nefes alıp vermeme ve yukarıdaki hayali adama şükran duası göndermeme yetiyor. Cebimden hızlıca telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum ve kulağıma götürüp parmak eklemlerimi Stardust'ın yanağına hafifçe sürtüyorum.

"911, acil durumunuz nedir?" Operatörün kadınsı sesi bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Kız arkadaşım evinde saldırıya uğradı. Zorlukla nefes alıyor. En kısa zamanda bir ambulansa ihtiyacımız var," diye açıklıyorum alçak bir ses tonuyla.

Göğsümü kasıp kavuran panik, konuşmamı hiç etkilemiyor ve operatörün benim sakin tavrım karşısında hazırlıksız yakalandığından eminim.

Bu sadece fırtına öncesi sessizlik.

Operatöre adresi okuyorum, birkaç sorusunu yanıtlıyorum ve sonra telefonu kapatıyorum. Kaos başlamadan önce Stardust'la birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Saldırganın gerçekten öldüğünden emin olmak için bir şans istiyorum, çünkü tanrı kompleksi olan başka bir pisliğin sevdiğim birine zarar vermesine ve bundan kurtulmasına asla izin vermeyeceğim.

Sevdiğim birine.

Bu rahatsız edici düşünce beni duraklattı. Bacaklarını uzatıp havalanmadan önce onu aşağı itiyorum.

"Jovie, bebeğim," diye başlıyorum, öne doğru eğilerek dudaklarımı tam kulağına dayıyorum.

Elim dikkatlice üst kolunu sarıyor, güven verici bir şekilde sıkıyorum ki yanında olduğumu bilsin ama acı çekmesine neden olacak kadar değil. Onu çok fazla hareket ettirmek ve sağlık görevlileri gelmeden yaralarını bozmak istemiyorum.

"Birkaç dakika daha dayan. Ambulans gelip seni iyileştirene kadar güçlü kalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Ciğerleri korkunç bir hırıltı çıkarırken, nefes borularından geçemeyen oksijen için çaresizce çırpınırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Seni kaybedemem Stardust," diye devam ediyorum. "Bensiz gitmene izin vermeyi reddediyorum."

Sienna arkamda belirliyor ve dokunuşunu hissedemesem de elini omzuma koyarak bana destek olduğunu gösterdiğini biliyorum. Burada her neye tanık olduysa - bunu durdurmak için her ne yaptıysa - bu ona zarar vermiş.

Kapı itilerek açılmadan önce kapıya vuruluyor ve ağır ayak sesleri eve giriyor. Onlara sesleniyorum, öne doğru eğilip Stardust'ın yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce nereye gitmeleri gerektiğini söylüyorum ve sonra içeri girmelerine izin vermek için ondan uzaklaşıyorum.

Birkaç dakika sonra polis geliyor ve ardından bir itfaiye aracı bahçeyi acil durum araçları ve yanıp sönen ışıklarla doldurarak içeri giriyor. Bana sorular sormaya çalışıyorlar ama onlara cevap veremiyorum. Sienna tüm bu süre boyunca yanımda, onların sorularına cevaplar veriyor. Tabii ki onu duyabilen tek kişi benim ve onun söylediklerine cevap verebilecek durumda değilim.

Tüm argümanımı çürütmeden onları çağırana kadar burada olmadığımı söylüyorum.

Onlar gittikten ve her iki ceset de yerden temizlendikten sonra -kız hastaneye, erkek de morga götürülmek üzere- mutfağın ortasında durup manzarayı izliyorum. Kan birikintilerinin içinde, kaos ve mücadele kalıntılarıyla çevrili olarak ilk kez durmuyorum. Ama zihinsel olarak bana zarar verdiği tek an bu.

Stardust'ı bir saatten kısa bir süre önce yatarken bulduğum yere çömelerek parmağımı kanda gezdiriyorum ve neredeyse tamamen kurumuş olan kalın parçalarla kaplıyorum.

Onu kaybedebilirim.

Bu benim de hatam olurdu. New York'ta benimle görüldükten sonra Styx'te güvende olmadığını biliyordum. Benimle kalması için daha fazlasını yapmalıydım. Onu bağlamalı ve zorlamalıydım. Egomu bir kenara bırakmalı, reddedilmesiyle gelen acıyı görmezden gelmeli ve hala iyi olduğundan emin olmak için Styx'e geri dönmeliydim.

Tüm bunlar benim hatam ve nasıl düzeltereğimi bilmiyorum.

Onun hayatında olmak saldırıya uğramasına neden oldu. Uzak durmak onu kolay bir hedef haline getirdi.

Şimdi ne yapacağım?

Bölüm 51

kuzu

Bir SES SENFONİSİ etrafımı sarıyor, eller vücudumun çeşitli noktalarını itiyor ve çekiyor.

Acı o kadar yoğun ki, kendi kendini yok ediyor. Ciğerlerim başımdan daha çok acıyor, o da bacaklarımdan daha çok acıyor. Sürekli bir ıstırap durumuna düştüm - uyuşukluğa doğru vızıldayan yeni bir acı temeli.

Başımda duran biri var ama boğazıma takılan hortum yüzünden neler olduğunu soramıyorum.

Her düşünce içeri dalıyor, bir sonraki gelip onu kovalamadan önce zorlukla iniyor.

Yorgunum. Çok, çok
yorgunum. Dinlenme
vakti geldi.

Tam bu fikir aklıma düşmüşken, Ölüm'ün ninnisi kulaklarımda usulca çalmaya başlıyor.

Geri döndüğü için çok mutluyum.

Müzik daha da yükseliyor, bir şey göğsüme bastırıp beni ezerken ritim kulaklarımda yüksek sesle gümbürdüyor.

Sıkıntıya odaklanmak yerine, gittikçe daha yüksek sesle çalan müziği takip ediyorum.

Tüm acılarım yavaşça kayboluyor, kum taneleri gibi uçup gidiyor.

Ve bir kez olsun huzur buluyorum.

Bölüm 52

KURT

YILDIZ TOZU GİTTİ.

Onu götürdüklerinde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ambulansı hastaneye kadar takip ettim ve bekleme odasına yerleştim, cildime sıçrayan kanın son kurbanımın değil de onunki sanılacağını umuyordum.

Ameliyatta sadece yarım saat kaldıktan sonra özel bir bekleme odasında doktorun bana haberi verirken takındığı acılı ve pişmanlık dolu bakış hala beynime kazınmış durumda. Bilinçaltımda kalıcı bir demirbaş olarak defalarca tekrarlanıyor.

Daha fazlasını yapmalıydılar.

Onu kurtarmak için daha çok çabalamalıydılar.

Deneyebilecekleri başka bir şey olmalıydı. Ona neredeyse hiç şans vermediler.

O anda doktorun yüzüne haykırmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama hepsini içimde tuttum.

Şu ana kadar çıplak ellerimle bir düzineden fazla insanı hiç düşünmeden öldürdüm ama ruhumu sonsuza dek lekeleyen onun kanı oldu. Amacımı benden çalan onun hayatı. Onu kurtarmak için kendi hayatımı verebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Ne de olsa onu bu noktaya getiren benim saplantımdı.

Hastaneye vardıklarında ailesine haberi vermeleri için beklemedim. Yapacak o kadar çok şey varken olmaz.

Öfkem babamın ofisine giden yolu kavuracak kadar sıcak. Etrafımdaki her şeye karşı körüm, bana karşı yapılan her kötülüğün kökünü bulmaya ve zehirli bir yılan gibi onu kafasından kesmeye aşırı odaklanmış durumdayım. Sonra da Yılanın Sadık Tarikatı'nı ve içindeki herkesi yakıp kül edeceğim.

O gitti.

Gitti. Gitti.

Gitti.

Zihnim mantrayı tekrarlıyor, bunu neden yaptığımı sürekli hatırlatıyor. Bilinçaltımı ikiye bölen ve kalan tüm insanlığı çalan iki kelime.

Ailemin çatı katına giderken kimse beni durdurmuyor. Sanki yoluma çıkmanın, onların da bir gün beni yakalamalarına neden olacağını biliyorlarmış gibi.

Nişangâh. Asansörden inip giriş salonuna girdiğimde annemi hiçbir yerde bulamadım. Aslında etrafta hiç kimse yoktu. Her yer sessiz ve hareketsiz.

Ayaklarım beni merdivenlerden yukarı, tüm yatak odalarının önünden geçiriyor ve koridorun sonundaki kapıya kadar götürüyor. Onun ofisi. Bir zamanlar onun izni olmadan kimsenin giremediği yasak bir odaydı ve o da bunu cömertçe yapmazdı. On beş yaşına gelene ve beni Tarikat için yetiştirmeye başlayana kadar orayı görmemiştim bile. Şimdi kendimden emin bir şekilde düğmeyi çeviriyor, onun mahremiyetine ya da artık uymadığım kurallara hiç aldırış etmeden içeri giriyorum.

Yıpranmış, asık suratı uzun, zarif masasının arkasından bana bakıyor. Sanki beni bekliyormuş gibi - rahatsız edici bulmam gereken ama artık şaşırmadığım bir gerçek.

O her zaman iki adım önde olmuştur.

"Sebastian," diye selamlıyor, dirseklerini çıkık göbeğine yaslıyor ve ellerini bir çan kulesi şeklinde birleştiriyor.

Sahte hoşbeşlerle uğraşmıyorum. Onun yerine kapıyı arkamdan kapatıp masasına yaklaşıyorum, elim kalçamdaki bıçağın üzerinde.

O gitmişti.

"Hadi evlat. Bunların hiçbirine gerek yok. Sana daha önce de söyledim, Sienna'nın ölümüyle hedefledikleri kişi *sendin*. Bu yüzden tekrar oldu."

Konuyu saptırmaya çalışıyor. Klasik bir narsist, suçu ya da kendi eylemlerinin sonuçlarını kabullenemiyor.

"Gerçekten bu konuda senin sözüne inanacağımı mı sandın, *sevgili babacığım*?" Hınzır bir gülümsemeyle bıçağımı kılıfından çıkarıp yüzümün önünde tutuyorum, ışığın soğuk metali mükemmel bir açıyla yakalamasına özen gösteriyorum.

"Gerçeği söylediğinde hayatının bağışlanacağını düşünen bir adamın neleri itiraf edeceği ilginçtir," diye devam ediyorum ona doğru yaklaşarak. "Bu hafta sevgili kardeşliğinizin üyelerinden birkaç sırrınızı ortaya çıkardım. Eminim onlarla birlikte ölmesi beklenen sırlar."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok," diye göğsünü kabartarak gururla ısrar ediyor.

Ama gözlerinin altında yatan korkuyu görüyorum. Sandalyesine doğru eğilmiş, vücudunu bir saldırıyı savuşturmak için hazırlıyor. Bana karşı bir şansı olduğunu düşünüyor ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en acınası, en tatmin edici şey olmalı.

"Bu saçmalık. Senin herkesten daha çok saklayacak şeyin var. Tüm hayatın bir yalan, değil mi?"

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor, gözleri her an saldırmamı bekliyormuş gibi bana kilitlenmiş. Bu noktada ona işkence etmeme bile gerek yok. Sadece karşısındaki varlığım bile altına işemesi için yeterli.

Gitti.

"Yapma bunu. Belli ki onun ölümünden sonra iyileşmek için yardıma ihtiyacın var. *İkisinin* de ölümünden. Ne hale geldiğine bir bak." Ellerin dramatik bir hareketle önüne uzattı.

Stardust'tan nasıl haberi olabilir? Bildirimi alalı bir saatten az oldu. Sadece içgüdülerimin doğru olduğunu ve onun saldırısının dümeninde olduğunu kanıtlıyor.

"Ben sadece kendi yetiştirilme tarzımın bir ürünüyüm, öyle değil mi?" Masasının köşesini dönerek kalçamı köşeye yaslıyorum ve ona fazla yaklaşmadan önce acele etmiyorum.

"Sen soğukkanlı bir katilsin."

"Ah, evet. *Yılan Avcısı*. Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Sienna'nın bir yıl Babalar Günü'nde ona hediye ettiği kağıt ağırlığını almak için önüne uzanıyorum. Gülümseyen yüzü kabarcıklı camdan bana bakıyor, sonsuza kadar donmuş. "Bana sorarsanız biraz aşağılayıcı. Ben olsam daha gösterişli bir şey seçerdim ama ne yaparsın?"

"Sebastian, bunun üstesinden gelebiliriz. Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayabiliriz. Tarikat'a katıl ve kimse polise o adamları senin öldürdüğünü söylemesin. Başka kimsenin zarar görmesine gerek kalmaz."

Başımı arkaya atarak alaycı bir kahkaha attım, bu kahkaha onu yerinden sıçrattı. "İşim bittiğinde, Tarikat yerdeki küllerden başka bir şey olmayacak," diye söz veriyorum ona.

O değersiz toplum için çok şey kaybettim. Hepsini parça parça yıkacak olanın ben olmam en doğrusu. Önümde oturan zavallı adamdan başlayarak.

O gitti.

"Hikâyenin bazı kısımları birbirini tutmuyordu. Birkaç kişiyle konuştuktan sonra, onun davasını düşüren ve böylece katillerin serbestçe dolaşmasına izin veren kişinin *sen* olduğunu doğrulayabildim."

"Başka seçeneğim yoktu. Kanıtları yok ettiler ve dava açmak isteyen herkesi tehdit ediyorlardı."

Yargıç ve Arthur Lewis'le aynı hikayeyi anlatıyor.

Ama akla yatmayan bir parça var. Şimdiye kadar görmezden geldiğim bir şey.

"Sienna'nın son gecesinde, onunla son akşam yemeğimizde, ona dışarı çıkmamasını söylemiştin," diye hatırlatıyorum bıçağımın ucunu ona doğrultarak. "Başına gelecekleri biliyordun, değil mi?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O noktada, onlar zaten-" Sesini yükseltmeye başlıyor ama ben ona doğru bir adım atıyorum ve çenesini kapatmazsa saldırmakla tehdit ediyorum.

Dudakları kenetlendi ve bu kadar yakından titrediğini gizlemesi imkânsız.

"Orada onu öldürmeyi planlayan bir grup adamın beklediğini bile bile gitmesine izin verdin," diye sakince suçluyorum, ancak suçlama yüksek sesle yapılırken ve o bunu reddetmek için hiçbir şey yapmazken göğsümde bir fırtına kopuyor.

"Ne yapmam gerekiyordu Sebastian? *Sana* ulaşmak istediler." "O zaman onları bana göndermeliydin. Daha sıkı savaşmalıydın. evde kalmasını sağlamak için."

"Eğer o gece yapmasalardı, başka birini seçerlerdi," diye mantıklı bir açıklama yaptı ve ben de bu şekilde paçayı kurtardığını fark ettim. Yaptığı şeyden sonra kendisiyle yaşamayı bu şekilde başarıyordu.

"Onu katliam için hazırladın."

"Sanki farklı bir şey yapacaktıydın gibi," diye azarlıyor.

"Memnuniyetle devreye girer ve onun yerini alırdım. Onu sandalyesine kelepçeler ve gitmesine izin vermezdim. O pislikler ona dokunmaya fırsat *bulamadan* onları öldürürdüm. O yaşamayı hak ediyordu. Mutluluk dolu bir yaşamı hak ediyordu ve tüm bunlar ondan çalındı."

"Senin yüzünden," diye tekrar hatırlatıyor bana.

Keskinliğini test etmek için parmağımı bıçağın üzerinde gezdirirken başımı sallıyorum. "Artık tartışmayacağım. Kendi mezarını kazdın, şimdi içinde yatma zamanın geldi. Zamanın doldu."

Ona doğru hamle yaptım, kolum havada asılı ve saldırmaya hazırı. Onu bağlamak ya da uyuşturup işini kolaylaştırmak istemiyordum. Onun dövüştüğünü görmeliyim - ona kaçabileceğine dair yeterince büyük bir umut kııntısı vermeliyim ki gözlerindeki yaşam gücü kaybolduğunda, sahip olduğu her bir inanç da kaybolsun.

Tıpkı benim küçük Stardust'ıma yaptığı gibi.

Ama kaçamayacak. Ailesine karşı işlediği günahlar yüzünden bu gece kendi oğlunun ellerinde ölecek.

Bıçağım sadece birkaç santim uzağımdayken kolu kayıyor ve masasının altından hızla bir silah çıkarıp bana doğrultuyor.

Ve olarak benim bıçak nüfuz eder onun Cilt, a
Sarsıcı patlama Vücudumda yankılanıyor ve bir yığın
halinde onun üzerine düşüyorum.

Bölüm 53

KURT

BEEP-BEEP. BEEP-BEEP. BEEP-BEEP.

Ses bomboş zihnimde yankılanıyor, ben rahatsız oldukça hızı da artıyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama sanki yapıştırılmış gibi hissediyorum.

Bip-bip-bip. Bip bip bip bip. Bip bip bip bip.

Ben hızla bilincimi kaybedip panik içinde göğsüm sıkışırken ses daha da hızlanıyor ve yükseliyor. Kollarımı kaldırmaya çalıştığımda yanlarımda kurşun ağırlıklar varmış gibi hissediyorum ve sonunda göz kapaklarımı aralayıp çeşitli kordonlar ve bağlarla bağlandığımı görüyorum. Onlara karşı savaşılmaya başlıyorum ve yattığım yatağı sarsıyorum. Beyaz battaniyeler bacaklarımdan kayarak bir yığın halinde beyaz zemine düşüyor.

Beyaz, beyaz, beyaz. Buradaki

her şey bembeyaz.

"Biri 1122 numaralı oda için hemşireyi arasın. John Doe uyandı," diye sesleniyor bir erkek sesi görüş alanımın dışında bir yerden. Bir sonraki nefeste tepemde dikiliyor, beni etkisiz hale getirmek için omuzlarımdan yatağa doğru tutuyor. Bip sesi tehlikeli bir hız kazanıyor.

Adam kulağıma "Sakin olun efendim," diye sesleniyor. "Yoksa sizi sakinleştirmek zorunda kalacağım."

"Neler oluyor?" diye soruyor yaşlı bir kadın sesi adamın arkasında bir yerden. Bir çift mavi eldiven giydiğini görebileceğim kadar kısa bir süreliğine görüş alanıma giriyor. Sonra tekrar görüş alanımdan çıktı.

"Emin değilim. Makinenin çalıştığını duydum, bu yüzden onu kontrol etmek için içeri girdim ve kısıtlamalara karşı savaşıyordu. Onu biraz sakinleştirmek için bir yatıştırıcı vermem gerekebilir."

O bunları söylerken kadının bileğime nazikçe dokunduğunu hissediyorum ve kısa bir an için mücadele etmeyi bırakıyorum. Başımı çevirip kolumu çevirişini ve içimden çıkan serum labirentini incelemesini izliyorum.

"Kendi kendine sakinleşecek misin yoksa sana ilaç mı vermemiz gerekiyor?" diye soruyor, kaşları sivri bakışlarının üzerinde kalkık.

Bakışlarım tembelce, elleri hâlâ omuzlarımda olan adama kayıyor ve onu süzüyorum. Bırakmak için herhangi bir hamle yapmıyor ve bakışları her türlü sonuca hazır bir şekilde üzerimde sabit kalıyor.

Bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğum gerçeğine kendimi inandırarak dokunuşundan sıyrılıyorum.

"Bırak beni," diyorum ona, başımı yastığa yaslayarak.

"Efendim, nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" diye soruyor kadın diğer tarafımdan, ama ona tekrar bakacak enerjim yok. Bunun yerine gözlerim kapanıyor, vücudum verdiğim mücadeleden çoktan yorgun düşmüş.

Başım zayıf ve olumsuz bir şekilde sallanıyor.

"Cherry Grove, New York'taki Cottage Hastanesi'ndesiniz."

Cherry Grove. Styx'in hemen dışında. Cherry Grove'da ne işim var benim?

"Yaklaşık altı haftadır komadasınız efendim," diyor bana, yüzündeki tüm duygusallık kaybolmuş bir halde. Böyle bir vakaya duygusal olarak dahil olmaması gerektiğini çok iyi biliyor. "Ailenizi arayabilmemiz için bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Benim adım mı? Altı haftadır buradayım ve kimse kim olduğumu bile bilmiyor mu?

Sorusuna cevap vermek yerine, "Neden kısıtlandım?" diye soruyorum.

İçgüdüsel olarak kolum kalkıyor ve kayışlara karşı savaşıyor. Sarıldıkları deri, kumaşın daha önce sürtünmesinden dolayı acıyor ve yanıyor.

"Acil servise kurşun yaraları ve sıfır kimlikle getirildiniz. Polis diğer hastalarımız ya da personelimiz için bir tehdit oluşturup oluşturmadığınızı belirleyene kadar hastane protokolü böyle." Hemşire sakince açıklıyor ve adam potansiyel bir tehdit olduğumdan bahsedilince rahatsız bir şekilde diğer tarafıma kayıyor.

"Bayım, eğer adınızı hatırlarsanız, bileklerinizden bunların çıkarılması sürecini hızlandırabilir ve ailenizi arayabilirim. Eminim sizin için endişeleniyorlardır."

Babamı buraya çağırırlarsa ve beni vurduktan sonra hala hayatta olduğumu fark ederse ne olacağına dair olası senaryolar aklımdan geçiyor. O geceye dair, hatırladığım son yerden bir saat uzakta, üzerimdeki tüm eşyalarımın arındırılmış bir şekilde bulunmamı açıklayabilecek herhangi bir anıyı toparlamaya çalışıyorum.

Babam beni öldürdüğünü düşündükten sonra cesedimi atmaya mı çalıştı? Beni bulunmam için geride bırakmadan önce *öldüğüm*den emin olmak için kontrol bile etmeyecek kadar büyük bir pislik mi?

Belki de daha fazla cevap toplayana kadar şimdilik aptalı oynamalıyım...

Ama sonra annemin yüzü aklıma geliyor. Ne kadar endişelenmiş olmalı Olmak. Tabii onu gittiğime ikna etmediyse. O zaman, muhtemelen

İki çocuğunu da kaybetmenin üzüntüsüyle kalbi durdu. Sienna'nın ölümü onu neredeyse öldürüyordu.

Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Sebastian Lancaster," diye cevap veriyorum sonunda hemşireye gergin bir sesle.

Hemşire ve gardiyan göz göze geliyorlar; gardiyan başını bir kez sallayıp uzaklaşmadan önce aralarında sessiz bir konuşma geçiyor. Muhtemelen beni aramak için.

Adam kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, kadın parmaklarını serumlarını tutan tıbbi bandın üzerinde gezdiriyor ve sonra kolumu okşuyor.

"Bay Lancaster, hayatta olduğunuz için çok şanslısınız. Eğer o sivil yolun kenarında durmasaydı çok geç olabilirdi. Hemen ailenizle temasa geçeceğiz ve onlara güvende olduğunuzu bildireceğiz."

Sonraki birkaç saat içinde uykuya dalıp çıkıyorum, durumum hakkında bilgi almak isteyen ve buraya nasıl geldiğimle ilgili sorular soran doktorlar, hemşireler ve polis memurları tarafından dinlenmem sürekli bölünüyor.

Benim hakkımda bilgi vermek için aileme ulaşmaya çalışıyorlardı. Bu imkansız gibi görünen bir başarıydı, çünkü acil durum iletişim dosyamda listelediğim tüm numaralar güncel değildi. Sonunda Eliza'nın telefon numarasını aklımın derinliklerinde bir yerlerden bulabildim ve hemşire ona bir mesaj bıraktı. Henüz geri dönmedi ama sanırım asistanım ölmediğimi duyduğuna sevinecektir.

Annemi görmeye ve babamın uydurduğu yalanlarla ilgili cevaplar bulmaya hevesli olsam da, gerçekten özlediğim tek bir kişi var. Bir daha asla konuşamayacağım tek kişi.

Stardust'im.

Orta yaşlı dedektif o akşam, "İsminiz veri tabanımızda kayıp kişi olarak çıktı," diye açıklıyor. Şimdiden buraya üç kez girip çıktı, her seferinde de bizi yeni bir sorgulama hattına geri götürdü.

aynı noktaya. O konuşurken ben odanın karşısındaki televizyona bakıyor, kanallar arasında düşüncesizce geziniyorum.

"Rapor yaklaşık beş hafta önce Sienna Lancaster tarafından doldurulmuş. Yani zaman çizelgesi uyuyor. Kurşun yaraları hakkında bize söyleyebileceğin bir şey olmadığına emin misin? Sizi kimin vurmuş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye bugün milyonuncu kez soruyor.

Ama onun adını duyduğumda başımı ona doğru öyle hızlı savuruyorum ki neredeyse boynumdan fırlayacak.

"Raporu *kim* hazırladı?" İnanmayarak soruyorum, kaşlarım çatık bir şekilde bir araya geliyor.

Gözlerini kısarak elinde tuttuğu panoya bakıyor, yüzünde emin olmayan bir ifade belirliyor. "Sienna Lancaster," diye yavaşça okuyor. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, ani tepkim karşısında gözleri irileşiyor. "Burada kız kardeşiniz olarak listelenmiş. Bu doğru mu?"

Ölü kız kardeşim nasıl olur da kayıp ihbarında bulunur?

"Evet, Sienna benim kız kardeşim," diye belli belirsiz onaylıyorum kendimi.

Dedektif başka bir şey söyleyemedi kapı çalınıyor ve hemşirem -adının Julie olduğunu öğrendim- yüzünde sıcak bir gülümsemeyle içeri giriyor.

"İyi haberlerim var! Sonunda ailenize ulaşabildim." Yanıma geldi ve serum standımı tekrar kontrol etmekle meşgul oldu.

Kim olduğumu ve ailemin varlıklı geçmişini öğrendiklerinden beri, bana fazlasıyla yardımcı oldular. Psikopat bir seri katil olma potansiyelim polisten tarafından yanlış olduğunun kanıtlanmasının da yardımı olmuştur eminim. Artık benim anlamsız bir saldırı sonucu haftalarını kaybeden zavallı bir kurban olduğumu düşünüyorlar.

"Şu anda bekleme odasındalar, siz ikiniz işlerinizi halleder halletmez onları geri getireceğim."

Dedektif takdirle başını sallıyor, kız uzaklaşırken gözleri bir an için kızın kalçasında uzun süre kalıyor.

"Saldırganı bulmana yardım etmek istiyorum Sebastian. Ama daha fazla cevaba ihtiyacım var. O geceyle ilgili herhangi bir anı ya da geriye dönüş olursa beni aramaktan çekinme. Gece ya da gündüz." Yatağımın başucunda duran ve daha önce aynı konuşmayla bana sunduğu kartvizite doğru başını sallıyor.

"Ararım, Dedektif," diyorum ve o kapıdan çıkmak için dönerken elimi kaldırarak el sallıyorum.

Ne yazık ki bunu kimin yaptığını çok iyi biliyorum ve bu işi benim yerime halletmesi için kanuna güvenmeyeceğim.

On dakika sonra hemşire Julie yanında annemle içeri giriyor, yüzü ağlamış gibi kızarmış ve şişmiş, ama yatakta yatan beni görür görmez gülümsüyor.

"Tanrı'ya şükür, hayattasın!" diye haykırıyor ve sıcak, rahatlatıcı bir kucaklamayla kendini göğsüme atıyor.

Onu son gördüğümdeki insan kabuğuna hiç benzemiyor. Elbette yüzünde endişe ve üzüntü izleri var. Ama sarı saçları hâlâ parlak ve yeni yapılmış, tırnakları parlak kırmızıya boyanmış. Onu en son ziyaret ettiğimde giydiği pijama yerine her zamanki gösterişli kıyafetlerinden birini giyiyor. Artık son bir yıldır kızının yasını tutan o asık suratlı kadın değil.

Benden uzaklaşır uzaklaşmaz Sienna'nın yüzü arkasından tam olarak görünüyor. Son bir yıldır görmeye alıştığım hayaletimsi hali değil, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım kızarmış, dolgun hali. Canlı gözleri bana parlıyor, yanakları kırmızıya boyanmış ve gözleri anneminki gibi şişmiş.

O burada. Yaşıyor.

"Ne oluyor, Bash? Seni aramaktan deliye döndük. Komadan biraz daha erken uyanamadın mı?" Öne doğru eğilip beni sert bir şekilde kucaklıyor, sonra beni değerlendirmek için geri çekiyor. "Beni birkaç kırıksıklıktan kurtarabilirdin, seni pislik."

Annemiz omzuna vuruyor, müstehcen konuşması için onu sessizce azarlıyor.

"Nasıl geldin buraya? Ne oldu lan?" Kendimi ağzımdan kaçırırken buluyorum, kafa karışıklığım beynimde genellikle bu tür sorular sormamı engelleyen filtreyi atlıyor. Akıl sağlığını sorgulamalarına neden olabilecek sorular.

"Aradıkları gibi buraya geldik," diye açıklamaya çalışıyor, ona gerçekten ne sorduğumdan habersiz. "Babamın bir işi çıktı ama birazdan gelir."

"Ona gelmemesini söyle."

Annemin yüzü kızarıyor. "Hadi ama, Bash. Böyle davranmayın. O da en az bizim kadar endişeliydi..." Beni düşünürken başını yana eğiyor. Bana acıyor.

Kim bilir kayboluşumla ilgili ne saçma bir hikâye uydurdu? Kızını öldürttüğü için onu öldürmeye geldiğim için beni vurduğunu itiraf ettiğinden şüpheliyim.

Kızı... bir şekilde karşımda duruyor.

Hay sikeyim. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Bölüm 54

KURT

Yeniden bir arada olmanın tuhaflığını atlattıktan sonra annem ve Sienna kendi sınırlı bakış açılarından olanları anlatmaya başladılar. Ve hiçbir makul görünmüyor.

Onlara göre Sienna'nın öldüğü ilk tarihten bu yana iki aydan az bir süre geçmiş. Şimdiye kadar herhalde on kez tarihi sormuşumdur, hatırladığımdan neredeyse on ay önce bir gün söylediklerinde hala şok oluyorum

-Saldırımı tam Sienna'nın öldürüleceği zamana denk getirdim. Hâlâ işkolik bir piç olan babam hastaneye getirildiğim gece benimle kavga etti çünkü ona asla Tarikat'a katılmayacağımı söylemişim. Bir hafta boyunca benden haber alamayınca annem evimi kontrol etti ve Eliza'nın da bana ulaşmaya çalıştığını öğrendi. O ve Sienna o öğleden sonra polis raporunu doldurdular.

Hepsi bu kadar. Bana verebilecekleri tek şey bu.

Baş aşağı bir gerçekliğin içine düşmüş gibi hissediyorum. Bir yıl önce, Sienna sözde öldükten sonra sahip olmak için cinayet işleyebileceğim bir gerçeklik. Ama rahatlama ya da mutluluk bulmakta zorlanıyorum çünkü bunları bulabildiğim tek kişi hayatımın bu versiyonunda yokmuş gibi görünüyor.

Onlara bunlardan hiç bahsetmiyorum. Aslında, hayatımın son bir yılında yaşadığım -hissettiğim- hiçbir şeyden bahsetmemeye dikkat ediyorum. İhtiyacım olan son şey, kız kardeşimin öldüğü, babamın beni öldürmeye çalıştığı ve benim de cinnet geçirdiğim paralel bir gerçeklik hakkında saçmaladığım için kafamı kontrol ettirip akıl hastanesine kapattırmaya çalışmaları.

Babam geldiğinde, ofisinde birbirimizi son gördüğümüzde gözlerinde olan kızgınlık ve kötülükten hiçbir yoktu. Beni vuranın kendisi olduğunu ima edecek hiçbir şey yoktu. Beni ölüme terk ettiğini. Hatta Tarikat'ı bizim önümüze koyduğu için özür diledi, son birkaç haftanın ona düşünmek için zaman verdiğini iddia etti ve bir süreliğine benim inisiyasyonumu bırakacağına söz verdi.

Gerçekten iyi bir aktör mü yoksa bu da bir şekilde başka bir zihin sikimi anlayamıyorum.

Jovie'yi sormam iki günümü aldı. Bu süre içinde doktorlar beni yavaş yavaş serumlarımdan ve monitörlerimden ayırdılar ve ağrı yönetimi için sadece bir tanesine indirdiler. Beni bir hafta içinde eve göndermekten bahsediyorlar.

Önümüzdeki birkaç gün içinde, kısa süren birlikteliğimizde onunla yaşadığımız tüm anılarla birlikte o çatı katına geri dönme ve onun benimle birlikte bu tuhaf gerçekliğe gelmediğini öğrenme düşüncesi beni neredeyse öldürüyor.

Ama bilmemekten nefret ediyorum. Bu yüzden geç vakte kadar bekliyorum, ailem gece için eve gittikten ve Sienna gitmeye hazırlandıktan sonra. Küçük kuzumla olan gizli ilişkiyi birine anlatacak olsaydım, bu kişi Sienna olurdu. Benim hakkımda her şeyi biliyor.

"Saldırıdan önceki haftalarda Jovie adında bir kadından bahsetmiş miydin?" Lafı dolandırmak yerine doğrudan konuya girmeye karar vererek ona soruyorum.

Sienna çantasını toplamayı bırakıp bir süre düşündü, hatırlamaya çalışırken başını tavana doğru eğdi. "Jovie mi? Hayır, sanırım bu ismi hatırlardım."

Omuzlarım öne doğru çöküyor, tüm umutlarım kayboluyor. O hâlâ yok. Stardust'ım benimle gelmedi.

Bu farkındalıkla birlikte gelen ezici hayal kırıklığı kalbimi neredeyse ikiye bölüyor. Ruhum kayıp muadilini özlüyor; o kadar yakın ama iyonlar kadar uzak.

"Neden soruyorsun? Olanlarla bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?" Şüpheleri arttıkça sesi de yükseliyor. O geceye dair herhangi bir detayı bir şekilde hatırlamış olma ihtimalim daha akla yatkın hale geldikçe, aniden bir enerji sarsıntısına kapılıyor.

Başımı sallayarak, göğsümde yayılan acıyı görmezden gelerek gergin bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Hayır, sadece merak ediyordum."

"Kim o?" Sienna yanımdaki yatağa çöküyor, gözleri yumuşuyor. "Hiç kimse, sanırım." Artık değil.

"Yüzündeki ifade bana onun biri olduğunu söylüyor." Kolumu okşayarak parlak yeşil gözlerini bana diyor; kendi yansımam dışında bir daha göreceğimi hiç sanmadığım gözlerini. "Seni tanıyorum, Bash. İşle ya da... şeyle ilgili olmadığı sürece yüzündeki o ifadeyle hiçbir şey hakkında konuşmazsın. Her kimse önemli biri olmalı. Bana anlatabilirsin. Ben senin için buradayım, yargılamak yok."

"Kafa karıştırıcı bir durum," diye belli belirsiz açıklıyorum, daha fazla ayrıntı vermeyeceğimi anlaması için başka tarafa bakıyorum.

Sienna yenilgiyle iç geçiriyor ve sonra eli madalyonuyla oynamak için kalkıyor - her zaman sahip olduğu gergin bir tik. Ama boynunda asılı duran mücevher

madalyon *değil*. Göğsüne mükemmel bir şekilde oturan sade, yuvarlak inciye ilk kez fark ediyorum.

"Büyükanne'nin madalyonu nerede?" diye sordum.

Sorudan ve konunun aniden değişmesinden etkilendiğini söyleyebilirim ama yine de hayal kırıklığıyla gözlerini deviriyor ve elini kederle kucağına bırakıyor.

"Oh, birkaç ay önce kaybettiğimi duymamış olmalısın... muhtemelen tüm bunlar olduğunda. Üzerimdeyken yattım ve uyandığımda kayıp olduğunu gördüm. Onu aramak için bütün daireyi didik didik ettim. Annem bana çok kızdı."

Gitmiş mi? Tam da benim bir çeşit alternatif gerçekliğe atladığım ve onu Stardust'a verdiğim sırada ortadan kayboldu.

Bu bir tesadüf olamaz.

"Hâlâ burada olmana gerçekten çok sevindim, Bash." Sienna'nın sesi yumuşuyor, sarı saçları aramızdaki bir perde gibi üzerine düşüyor ve onu böylesine nadir, savunmasız bir durumda görmeme izin vermesini engelliyor.

"Kaybolduğun tüm o haftalar boyunca... sensiz ne yapacağımı hayal etmek benim için gerçekten zordu. Her gece rüyamda seni gördüm; gördüğüm en çılgın rüyalardan biriydi. İşler kötü sonuçlansaydı mahvolurdum."

Kollarımı omuzlarına dolayarak onu göğsümde sıkıyorum ve o da yüzünü bana gömüyor, küçük, sessiz hıçkırıklar vücudunu sararken yüzünü gözlerden saklıyor. Dudaklarımı başının tepesine yerleştirerek ona güvence veriyorum: "Artık bunların hiçbir önemi yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ve bu gerçek yerleştikçe kırık, umutsuz kalbim yeniden kırılıyor. Ben *buradayım, orada* değil.

Onun yüzleşmekten çok korktuğu kâbusu yaşadığımı hatırladıkça gözlerim yaşıyor. Hafif keder ve umutsuzluk varlığını bir anlığına da olsa yeniden ele geçiriyor. Sadece bana ne kadar korkunç olduğunu göstermek ve tam olarak bunu kaç kez dilediğimi hatırlatmak için. Kız kardeşimi -diğer yarımı- tekrar kollarıma almak için.

Ruhum eşi için ne kadar acı çekse de, en azından bunu elde ettiğim için minnettar olmalıyım. En azından Sienna'nın yaşama şansı var ve ben de ona tekrar sarılma fırsatı buluyorum.

Bölüm 55

KURT

Bugün hastaneden ayrılıyorum. Son bakımımı tamamlarken beni özel bir odaya taşıdılar. Hemşireler iyileşme sürecimin çoğunu komadayken tamamladığımı söylüyorlar, yani asıl mesele vücudumu kendi başına hareket etmeye alıştırmak ve daha önce gözden kaçırmış olabilecekleri kurşunlardan kaynaklanabilecek olası hasarları izlemek. Yeni odam öncekinden daha büyük, bir ton daha pahalı ve sürekli vızıldayan acil servise o kadar yakın değil.

Sienna ve annem huzur ve sessizliğe kavuştukları için rahatladılar, ancak ikisinin de dramayı özlediklerini biliyorum. Ucuz bir reality şov gibi kendilerini acil serviste bulan hastaların zorlama hikayelerine kulak misafiri olmak için yaşıyorlardı. Çoğu zaman televizyonumu açmama izin vermiyorlardı çünkü kulak misafiri olmalarına engel oluyordu.

Eski günleri anmak için, hemşire taburcu evraklarımı yazarken beni koridorlarda kısa bir yürüyüşe çıkardılar ve tekrar kaosu merkez üssüne indik.

Hemşire istasyonunun hemen dışındaki bir bankta dinleniyoruz çünkü vücudum çıldırıcı derecede zayıf ve ağrıyor. Sienna tam ben iyileşirken yazın benimle birlikte benim dairemde kalması konusunu açmaya başlamıştı ki hemşirelerden biri telefonu hızla kapatıp etrafında dolaşan diğer üç kadınla konuşmak için ayağa kalktı. Anonsunu yaparken hepimiz dönüp onu izliyoruz.

"Yaklaşık üç dakika içinde aşırı doz almış olabilecek bir ekibimiz var. Hasta yirmi beş yaşında bir kadın. Telefonda söyleyebildikleri bu kadar. Onun için bir yatak hazırlayın ve bulabildiğiniz tüm boş elleri tutun. İçimden bir ses bunun karışık olacağını söylüyor."

Hastane personeli yanımdan geçip koridorun sonundaki, perdeli odaların geri kalanından çok daha fazla tıbbi ekipmanla dolu bir kapıya doğru koşuyor. Tam o kapı kapanırken ensemde soğuk bir hava çarpıyor ve dönüp acil giriş kapılarının sedye getirilirken açık bırakıldığını görüyorum.

Annem ve Sienna, hastaneye girişimin muhtemelen bu kadınınkine çok benzediğini yeni fark etmişler gibi, sedyeyle benim aramda bir bakış paylaşıyorlar. İkisinin de bir dakika sonra hastaneye gidecekleri korkusuyla göğsümde kabaran suçluluk duygusunu elimin tersiyle itiyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş olacağım. Şu anda bunun üzerinde duramam ya da onlar için de aynı şekilde hissettiğim gerçeği üzerinde.

Ama sağlık görevlileri sedyeyi yanımdan geçirip üzerinde yatan solgun, cansız yüzü gördüğümde tüm bu endişelerim ölü bir çiçeğin taç yaprakları gibi yavaşça dökülüyor ve ölmüş kalbim göğsümde yeniden canlanmaya başlıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar banktan kalkıyor, daha iyi görebilmek için onları koridorda kovalıyorum. İhtiyacım olduğundan değil. Bu yüzü nerede görsem tanırım.

Bu o.

Stardust'ım.

Doktor beni itmeye çalıştığında onayım geliyor ama ona doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Sadece onu görmem gerek," diyorum onlara tekrar tekrar. *Sadece ne olduğunu bilmem gerekiyor.*

Ve sanki sesim onu geçici olarak kendine getiriyormuş gibi, o güzel kahverengi gözlerini açıyor ve hemen beni buluyor.

"Bash," diye fısıldıyor kırık bir sesle, sonra öksürüyor.

"Benim, bebeğim. Buradayım," derken buluyorum kendimi, ama bir hemşire onu özel odasının kapısından geçirirken beni itiyor.

Onunla konuşmak için başka şansım yok. Erkek bir doktor yoluma çıktı ve bu çarpık, baş aşağı dünyada önemli olan tek şeye erişmeme izin vermeyi reddederek yere kök salmış bir şekilde duruyor. Ama son saniyede, kapı çarparak kapanıp onu sonsuza dek uzaklaştırmadan hemen önce, boynundaki altın parıltısı floresan ışıklarına takılıyor ve gözlerimi göğsünde duran küçük madalyona çekiyor.

O an tüm varlığımla bunların gerçek olduğunu anladım.

Ve tıpkı yeni bir avla karşılaşan diğer yırtıcılar gibi ben de ava geri döndüm.

Sonsöz

kuzu - 2 ay sonra

Kennedy ile birlikte yeni evime doğru yürürken kız kardeşim milyonuncu kez, "Bir süre bizimle kalmalısın," diyor. "En azından şehirde bir yer tutana kadar."

Kaderin garip bir cilvesiyle, özel bir gölün üzerinde mükemmel bir konuma sahip, mobilyalı, üç yatak odalı bir ev bulmayı başardım. Kaçıramayacağım bir fırsattı. Halen ve Kennedy birkaç hafta önce Sunnybrook'tan ayrıldığımdan beri onlarla kalmama izin veriyorlardı ama bunun sürdürülebilir bir yaşam düzeni olmadığını biliyordum.

Ona kaç kez söylersem söyleyeyim, kaç doktor psikolojik değerlendirmelerimi onaylarsa onaylasın, ya da Gabe'in ne yaptığını açıkladıktan ve kendi iyiliğim için bir tehdit olmadığıma karar verdikten sonra tesisten erken serbest bırakıldığım gerçeği ne olursa olsun, Halen kendimi öldürmeye çalışmadığıma gerçekten inanmayı reddediyor.

Onu gerçekten suçlayamam. Gabe o geceyi çok önceden planlamış, her gün düşük dozda çeşitli ilaçlar vererek sistemimde birikmelerini sağlamıştı ki kaçınılmaz olarak hastaneye düştüğümde kan tablom gerçekten bir sorunum varmış gibi görünsün. Halen beni annemden ayırmakta zorlanıyor, beyni aynı bağımlılık yapıcı kişiliği paylaştığımızı ikna olmuş durumda.

O gece duşa girdikten sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ne ambulans yolculuğunu, ne acil servisi, ne de organlarımın iflas etmemesi için beni makinelere bağlı tuttukları ilk iki günü.

Bu sadece asla geri alamayacağım kayıp zaman.

Ama Halen'inki gibi her fırsatta kendimi kanıtlamak zorunda hissettiğim bir ortamda bu kabustan kurtulmam mümkün değil. Bu yüzden hemen yaşayacak yer bakmaya başladım. Bu kadar çabuk, özellikle de Old Soul Cafe'deki yeni işime daha yeni başlamışken böyle mükemmel bir fırsat bulmayı hiç beklemiyordum. Ama bunu kaçırıamazdım.

Yakın zamanda New York merkezli bir emlak yönetim şirketi tarafından satın alınan ev, bir zamanlar artık buraya gelemeyen zengin bir ailenin tatil yeri idi. Bu benim için mükemmel bir şekilde işliyor, çünkü pislik eski erkek arkadaşım hala tüm dünyevi varlıklarımı rehin tutuyor çünkü annemle birlikte her hareketimi kontrol etmeye çalışmak için psikotik bir çabayla yaptıklarından sonra onunla konuşmayı reddediyorum. Umarım bir mahkeme tarihi belirlenir.

Yakında, bir yargıca onun ne kadar çekilmez, tacizci bir pislik olduğunu kanıtlayabilirim. Ayrıca, buradaki her şey sahip olduklarımın en az on katı değerinde, yani bir kazan-kazan.

"Kira kontratını çoktan imzaladım, Hales," diye sabırla hatırlatıyorum ona, parmağını mutfak masamın yüzeyinde gezdirdiğinde ve yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründüğünde onu dışarı atma dürtüsüne direniyorum.

Kot pantolonundaki kiri silkeleyerek sürgülü cam kapıdan gölgeli arka bahçeye bakıyor.

"Evden çok uzakta," diye sızlanıyor ve destek için Kennedy'ye bakıyor. "Tekrar bir şey olmasından nefret ederiz ve yakın olamayız. Ayrıca, burası gerçekten ürkütücü."

"Ürkütücü değil," diye araya giriyorum, seri katillerle ilgili saçma sapan bir şeyler söylemeye başlamadan önce.

Halen Kennedy'ye bıkkın bir bakış göndererek sessizce araya girmesi için yalvarıyor ama karısı sadece omuz silkiyor.

"Biraz ürkütücü," diye kabul eder ve Halen başını yeterince hızlı sallayamaz, bu noktaya canı pahasına tutunur.

Geniş gözlerle parmağıyla ormanı işaret ediyor. "Dışarıda neler olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Bir seri katil olabilir."

"Tamam, sanırım yeterince gördünüz," diye araya giriyorum, bu kez sesimi biraz daha yükselterek. Her ikisini de omuzlarından tutup ön kapıya doğru götürüyorum. "Bu hafta sonu eşyalarımı getirmeden önce yapmam gereken biraz temizlik var, bu yüzden ikiniz de bir bez alıp işe koyulmak istemiyorsanız, dışarı çıkmalısınız."

İkisi de gönüllü olmadı, tıpkı olmayacaklarını bildiğim gibi. Aceleyle vedalaşıp kız kardeşime ölümüne sarıldıktan sonra onlara birkaç saat içinde eve döneceğime söz veriyorum ve kapıyı kapatıp işe koyuluyorum.

Halen'in düşündüğü kadar kötü değil. Her şey sadece küçük bir toz tabakasıyla kaplı, ama hepsini temizlediğimde ev on kat daha güzel görünüyor. Bütün akşam garip déjà vu nöbetleri yaşadım ve daha önce burada bulunduğum hissinden kurtulamıyorum. Sanki burası benim gerçek evimmiş gibi. Zaten birkaç kez bir şey ararken içgüdüsel olarak tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. Bu aşinalık beni her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna daha da ikna ediyor.

Keşke ilk gecemi bu gece burada geçirebilseydim ama bu ani kararın Halen'i daha da çılgına çevireceğini biliyorum. Ayrıca, benim hiç

ve yarın çalışmam gereken bir vardiyam var. Bunun yerine, kendimi birkaç gece daha beklemeye bırakıyorum.

Sessiz bir teslimiyetle, tüm temizlik malzemelerimi çamaşır dolabına kaldırıyorum, yeni yorganımı yatağıma atıyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Tam mutfakın ışıklarını söndürmek üzereydim ki, az önce temizlediğim yemek masasının üzerinde mor bir leke gözüme çarpıyor. Çöplerimi düzgün bir şekilde temizlemediğim için kendime kızarak bir nefes çekiyorum ve ona doğru yürüyorum.

Ama onun çöp değil, bir meyve parçası olduğunu fark ettiğimde adımlarım yavaşlıyor. Sıradan bir meyve de değil.

Bu bir incir.

Pinky Promise

Selam dostum.

Sana sunulan muhteşem romanlar denizinden benim kitabımı okumayı seçtiğin için çok mutluyum. Sözlerimi içinize çekmeniz ve kendinizi benim hayali küçük dünyama kaptırmanız için bana hayatınızın bu parçasını verdiğiniz için teşekkür ederim. Kimsenin dinlemediği eski yalnız çocuk olarak, bunun anlamı çok daha büyük

hayal edebileceğinden çok daha fazla.

Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Bir çeşit anlaşma.

Prey Drive sizi heyecanlı, gerilimli ve *baharatlı* bir yolculuğa çıkardı. Yavaş bölümler, hızlı tempolu bölümler ve geldiğini asla göremediğiniz bölümler vardı! Bu kitabı açan her okuyucu için bu deneyimi korumak isterim. Onlara bu özel yolculuğu takip etme şansı vermek ve kendilerini karakterlerin hepsi kendi başlarına.

İşte sizden ricam: Son sayfayı, son *kelimeyi* okuduğunuza göre
-Bu hikayeyi ve sunduğu tüm kıvrımları ve dönüşleri kendinize saklayacağınızı umuyorum.

Bu bizim küçük sırrımız olacak.

Tabii ki, bu konuda konuşmanızı istiyorum. En sevdiğiniz alıntıları paylaşın ve en sevdiğiniz karakterleri övün (umarım, iyi bir iş çıkardıysam, bu Sebastian Lancaster'dır). Hatta nefret ettiğiniz bölümler hakkında bile konuşabilirsiniz. Sadece

lütfen herhangi bir şeyi bozmamaya dikkat edin.

Ve işte bu kadar! Umarım beğenmişsinizdir. Bu beni toza çevirdi ve sonra tekrar inşa etti. Belki senin için biraz daha kolay olur.

Ay Sürücüsü Bonus Bölümler

Acilen daha fazla Bash ve Jovie'ye mi ihtiyacımız var?!
Doğrudan e-postanıza gönderilen iki bonus bölüme erişim için [haber](#)
[bültenime](#) kaydolun, STAT.

Spoiler odasına katılın!

Az önce okuduklarınız hakkında konuşmaya mı ihtiyacınız var?!

Teorilerin üzerinden geçmek, sorular sormak ya da sadece *anlayan* insanlarla çılgılık atmak için [Prey Drive Spoiler odasına katılın](#).

Meclisime katılın!

Erken bakışlar, özel içerikler ve sadece takılmak için bugün Facebook'ta Jen's Coven of Wicked Little Sunflowers'a katılın!

Jen Hakkında

Jen Stevens Michigan'da doğup büyüdü ve burada bir günde dört mevsimin de tadını çıkardı. Lisans derecesini aldıktan sonra, kısa sürede kurumsal dünyanın kendisine göre olmadığını fark etti ve bunun yerine çocuklarının atıştırma hizmetçisi olarak göz korkutucu bir rol üstlendi. Kendini bildi bileli okumak bir takıntı, yazmak ise her zaman bir kaçış yolu olmuştur. Jen, The Office'ten kelimesi kelimesine alıntı yapabilir ve gururla kendisini bir romantizm bağımlısı olarak tanımlar. Şekerden yapılmış her şeyle yaşayabilir ve yakın zamanda Leydi unvanını almıştır. En önemlisi, okuyucularla bağlantı kurmayı seviyor!

En güncel yayıncılık bilgileri için Jen'in web sitesine ve sosyal medya hesaplarına göz atın: www.jenstevenswrites.com

Sosyal medya:
@authorjenstevens

Ayrıca Jen Stevens

Tüm Jen kitaplarına göz atın!

Karanlık Romantizm:

Çirkin Gerçekler (Grimville Reapers Birinci Kitap)

Anlatılmamış Gerçekler (Grimville Reapers İkinci

Kitap) **Çağdaş Romantik:**

Bir Ayçiçeğinden Öğütler

Kentsel Fantezi Romantizm:

Çeyreklikleri Çağırarak (Beacon Grove Birinci

Kitap) Çeyreklikleri Saymak (Beacon Grove

İkinci Kitap) [Çeyreklikleri Yakalamak](#) (Beacon

Grove Üçüncü Kitap)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Blurb](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[çoklu evren \(mul-ti-verse\):](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)
[30. Bölüm 30](#)
[31. Bölüm 31](#)
[32. Bölüm 32](#)
[33. Bölüm 33](#)
[34. Bölüm 34](#)
[35. Bölüm 35](#)
[36. Bölüm 36](#)
[37. Bölüm 37](#)
[38. Bölüm 38](#)
[39. Bölüm 39](#)
[40. Bölüm 40](#)
[41. Bölüm 41](#)
[42. Bölüm 42](#)
[43. Bölüm 43](#)
[44. Bölüm 44](#)
[45. Bölüm 45](#)
[46. Bölüm 46](#)
[47. Bölüm 47](#)
[48. Bölüm 48](#)
[49. Bölüm 49](#)
[50. Bölüm 50](#)
[51. Bölüm 51](#)
[52. Bölüm 52](#)
[53. Bölüm 53](#)
[54. Bölüm 54](#)
[55. Bölüm 55](#)

[Sonsöz](#)

[Pinky'nin Sözü](#)

[56. Prey Drive Bonus Bölümler](#)

[Spoiler odasına katılın!](#)

[Cadılar](#)

[Meclisime](#)

[Katılın!](#)

[Jen Hakkında](#)

[Ayrıca Jen Stevens](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

